NICUȚĂ TĂNASE

EU ȘI ÎNGERUL MEU PĂZITOR, MITICĂ

NICUŢĂ TĂNASE
Eu și îngerul meu păzitor — Mitică
EDITURA EMINESCU
BUCUREȘTI, 1972

PENTRU ÎNCEPUT.
UN HOROSCOP

Nemaipomenit — nemaiîntâlnit, nemaiauzit, în dorinţa de a-şi preveni. Cititorii asupra eventualelor primejdii ce-i pândesc în viitorul apropiat. Ori mai puţin apropiat, autorul acestui horoscop a dat un extraordinar examen de voinţă:

— Și-a plătit cota de cheltuieli la bloc pe luna august;

— A achitat chiar la începutul trimestrelor abonamentul-la radio și televizor;

— A călătorit timp de 15 ani cu autobuzul 31 în orele de vârf și într-un picior;

— A mâncat în fiecare seară câte trei căţei de usturoi (bineînţeles pentru a-și tempera tensiunea);

— A numărat luna).

— A numărat soarele;

— A măsurat distanţa dintre planete după care le-a numărat;

— A numărat stelele (aici a fost mai greu);

— A cercetat cele douăsprezece constelaţii și a ajuns la nemaiîntâlnita concluzie: cele douăsprezece constelaţii corespund cu cele 12 luni ale anului;

— Dorind să-și însușească cât mai pregnant zodiacul, a studiat Berbecele. În acest scop s-a deplasat într-un să-i van unde a stat un număr însemnat de zile;

— A studiat Taurul. L-a luat chiar de coarne, drept pentru care a stat câteva luni în ghips;

— A marșat la farsele făcute de Gemenii — Paul actorul și celălalt frate al lui, doctorul Sava –;

— A stat 168 de ore cu ochii deschiși sub apă, unde și-a luat notiţe despre mersul înapoi al Racului;

— A adus la el acasă Leul de la grădina zoologică şi timp de trei luni de zile, cât a durat studiul, nu i-a mai trecut pragul niciun musafir;

— Morala i-a interzis să se ocupe prea amănunţit în legătură cu Fecioara, în schimb a văzut de două ori filmul „Zodia fecioarei";

— A scos 999 de căldări cu apă dintr-o fântână cu Cum până; avea în plan să scoată 1.000 de căldări dar, nehotărându-se, a rămas la 999;

— s-a împăcat cu Scorpia de la etajul IX care umblă cu vorba de colo până colo;

— A văzut tot serialul cu Robin Hood Săgetătorul;

— A scos din insectarul fiului său, corigent anul trecut la muzică, o insectă coleopteră cu antene lungi (CERAMBYX) numită și Capricorn și, așezând-o sub lupă, a privit-o cu un singur ochi timp de 6 săptămâni, după care i-a făcut parastas;

— A asistat la procesul Vărsătorului de calomnii, proces ce-a fost judecat de un

tribunal raional;

— Cel mai greu i-a fost să se documenteze asupra ulţi mei zodii, a Peștilor. Bazându-se pe promisiunile vecinilor lui, Victor Bona și Gheorghe Pahonţu, pescari încercaţi, autorul a rămas fără obiect de studiu! n ultimii zece ani, cei doi pescari n-au prins măcar o gheată. Dacă previziu nile în legătură cu cei născuţi în zodia Peștelui nu vor corespunde în totalitatea lor, autorul Zodiacului îşi cere scuzele cuvenite.

Așadar, înarmat până-n dinţi, în materie de astrologie, autorul va încerca să prezică viitorul tuturor cititorilor săi care s-au născut în una din cele 12 zodii. Fac excepţie cei care s-au născut în a 13-a zodie și care, prozaic, se numeşte zodia Porcului. Deci, despre aceștia se va ocupa într-un capitol aparte.

Zodia Berbecele

Cei care, fără voia lor, s-au născut în această zodie sunt pândiţi, vai, la fiecare pas de mari primejdii, de mari nenorociri. Pot fi călcaţi de tramvai, troleibuz, basculante, mai ales basculante, trenuri, tractoare, motociclete cu ataș și fără, căruţe… La rândul lor, pot călca și ei pe-o coajă de portocală și, Aleluia! Tocmai de aceea autorul Horoscopului a început cu această zodie și nu cu alta.

Ca să vină în ajutorul lor, pentru a-i preveni, a le da sfaturile de rigoare, care sunt:

— Nu vă luaţi după cel dinaintea dv. Care traversează strada pe stop. El este născut în zodia Porcului și scapă nevătămat, dv. în a Berbecelui, ceea ce e cu totul altceva;

— Dacă vedeţi venind din susul sau din josul șoselei o mașină pe care scrie „Școală”, intraţi imediat în casa cea mai bine consolidată care vă iese în cale. Dacă ușile sunt încuiate, urcaţi-vă, fără a mai sta pe gânduri, pe acoperiș. Puteţi folosi și copacii de pe marginea șoselei, dar numai cei plantaţi cu 20 — 30 de ani în urmă;

— Lăsaţi pe alţii care s-au născut în altă zodie să circule pe scările autovehiculelor și după aceea nu fiţi invidioși pe faptul că ei vor primi flori și dv. nu;

— Dacă aveţi mașină personală, orice marcă, evitaţi viteza excesivă, depășirile nereglementare etc., asta chiar dacă vă place mirosul de… tămâie;

— Dacă suferiţi de gâlci, nu beţi băuturi reci;

— Nu bateţi pisica dacă nu vă prinde șoarecele care vă enervează, vă poate zgâria. Cumpăraţi o cursă.

Femeilor născute în această zodie le place să privească vitrinele. În schimb bărbaţilor, să călătorească cu TU. Culoarea preferată: albastru. Trăiesc foarte mult în cazul când evită riscurile de mai sus și cele care n-au putut fi citate aici.

Zodia Taurul

Calculele făcute cu creion chimic pe hârtie de calc arată că cei născuţi în această zodie sunt niște firi pasive. Întotdeauna iau în braţe pe „nu mă bag. Nu mă

amestec". La prima vedere s-ar părea că dumnealor, așa cum sunt, nu prea au probleme în viaţă și ca atare autorul Horoscopului ar trebui să-și vadă de treabă. Dar, nu este chiar așa. Pentru că și calculele astrologice, oricât ar fi ele de exacte, pot induce în eroare. Exemplu: I. Gh. născut în zodia Taurului, era bucătar la o cantină dintr-o staţiune balneoclimaterică. Într-o zi a fost chemat, la tri bunal și întrebat de președinte: Dumneata ai fost bucătar la… Da, a răspuns el. Din ce făceai mâncarea pe care o serveai oamenilor veniţi la odihnă? Din legume și carne

Ce fel de carne? Din carnea ce mi-o dădea responsabilul cantinei. Erai de faţă când venea carnea de la abator?

Eram, o recepţionam împreună. Știai că gestionarul can tinei alegea carnea cea mai frumoasă, fripturile cele mai bune și le ducea pe furiș la gestionarul restaurantului din aceeași staţiune, unde le vindea și făcea juma-juma, iar dumneata dădeai oamenilor veniţi la — odihnă carne sub gramaj, zgârciuri și…? Știam tovarășe judecător. Dar, știţi, eu m-am născut în zodia Taurul și sunt o fire pasivă.

Nu m-am băgat, nu m-am amestecat în afacerile lor. Vei fi fiind dumneata născut în zodia care ai zis că-ţi indică să nu te amesteci, dar noi o să ne amestecăm. Și tribuna lui s-a amestecat. I-a dat și lui câţiva ani…

Tocmai de aceea autorul, în dorinţa de a preveni pe cei care sunt născuţi în această nefastă zodie, le face următoarele recomandări:

— Dacă purtaţi la încălţăminte nr. 42, oricât aţi fi de economi, nu cumpăraţi pantofii mai mici cu 3 — 4 numere;

— Nu călăriţi prea mult fărășa (autorul are una de vânzare);

— Cumpăraţi-vă televizor, nu vă mai duceţi la vecini.

Vă vor fi iubind ei vecinii, dar mai mult îşi iubesc mobi lierul. Se vând televizoare. Și în rate: «…

— Înapoiaţi în termen cărţile împrumutate;

— Evitaţi sălile tribunalelor.

Într-o miercuri veţi primi niște vești bune. Vă plac culorile curcubeului, vinul de Niculiţel, excursiile, din care cauză veţi trăi exagerat de mult.

Zodia Gemenii

Calculele astrale precum și cele terestre arată că cei născuţi în această zodie sunt niște oameni nehotărâţi. Îi veţi deosebi de ceilalţi prin faptul că ei întotdeauna ies din frizerii tunși ca vai de capul lor și mai ales tăiaţi pe obraz. De ce? Pentru că nu se hotărăsc niciodată să dea bacșiș frizerului la care se servesc. Ei pot fi foarte ușor mâncaţi de lupi, pentru că nu se hotărăsc s-o ia la fugă când văd lighioanele; Ei nu au o melodie preferată, pentru că nu se hotărăsc să scrie acestei emisiuni, la radio.

N-au o echipă preferată, pentru că majoritatea lor sunt rapidiști. Au tuse tabagică pentru că nu se hotărăsc să se lase de ea. Această zodie a dat cel mai mare conţin gent de celibatari și celibatare. Motivele, sper că se înţeleg.

Sfaturile care le oferă autorul Horoscopului acestor oameni sunt:
— Nu mâncaţi seminţe în holurile cinematografelor;
— Bateţi la ușă, nu daţi buzna;
— Ștergeţi-vă pe picioare;
— Nu cântaţi în localuri;
— Mi călcaţi pe iarbă;
— Nu staţi de vorbă cu vatmanul;
— Avansaţi numai înainte;
— Prezentaţi biletele la control
— Nu faceţi foc în pădure;
— Nu spargeţi lemne în apartament;
— Nu coborâţi din avion înainte de aterizare).
— Alegeţi cu mâna, nu cu ochii.

Dacă cei născuţi în această zodie vor respecta întorc mai aceste câteva sfaturi, autorul Horoscopului le garantează că vor trăi fericiţi mai ales între 101 și 116 ani. 99,99 la sută din cei născuţi în această zodie sunt oameni cumsecade. În schimb, restul de 0,01 la sută sunt niște caractere hrăpăreţe, acaparatoare. Să le ia ei pe toate. Acest mic procent compromite întrucâtva această zodie. Odată, nu știu prin ce împrejurare, unul din ăștia a fost angajat ca gestionar la Aprozar (denumirea veche, că cea nouă nu mă pricep s-o pronunţ). Îl chema Dumitrache și pe lângă legume, fructe și zarzavaturi, vindea și păsări vii. Într-o zi, autorul văzând descărcându-se în spatele gheretei lui din piaţă câteva vagoane cu nisip și alte câteva cu pământ, l-a întrebat: îţi faci casă, Dumi trache? îmi fac, a răspuns el. În câţiva ani și-a făcut și casă, și-a cumpărat și mașină. Dar ce-i al lui e al lui.

Dumitrache muncea și noaptea. Lua fiecare pasăre în parte și o îndopa cu nisip și pietriș. Arunca sute de lopeţi de pământ peste cartofii care trebuiau vânduţi a doua zi.

Cu metoda asta vindea nisipul cu 17,20 lei kg, iar pământul cu un leu. Horoscopul acestui Dumitrache arată. Urât de tot. De vreo doi ani nici n-a mai fost văzut.

Pentru a preveni acest procent de 0,01 la sută din cei născuţi în zodia Racul, autorul le dă următorul sfat:
— Să se lase de găinării.
În rest, numai bine.

Zodia Leul

Ferice de cei ce s-au născut în această zodie. Le-a pus Domnu' mâna în cap, pentru că sunt colegi de zodie cu autorul Horoscopului și ca atare previziunile sunt mult mai exacte. Fiţi atenţi:

Bărbaţii sunt frumoși, statură mijlocie, barba rade în fiecare zi cu lame Persona sau Baltika, părul ondulat și des, nu sunt predispuși la chelie. În intervalele de programare la dentist, uneori, au strungăreaţă. Numărul preferat al încălţămintei,

numărul 42,5 (după vechiul nomenclator). Preferă poplinul în detrimentul nylonului, bumbacul în locul supraelasticului, calul în detrimentul Trabantului și bineînţeles curentul de 120 de volţi. Sunt statornici în dragoste, cu toate că au munca de teren.

Restaurantele preferate: Bumbești I, Bumbești II, Katanga, Podgoria etc., etc. Băuturi preferate: apa de Hebe, coniac la care nu s-a umblat și vinul netrecut prin mâna specialiștilor. Orchestre și cântăreţi preferaţi: Sincron, Aznavour, Fărâmiţă Lambru, Meteor, Sile Vișan, Adamo, Romica Puceanu, Bobi Solo și bineînţeles Dumitru Siminică. Mâncăruri preferate: varză cu carne, de unde și vorba: moartea mea carne cu varză. Zile preferate: toate, dar absolut toate, cu excepţia însă a celor în care se fac inventare interminabile la unităţile comerciale din carte rele în care locuiesc. Lunile preferate: aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie. Atât. Celelalte nu sunt suferite pentru că atunci edilii orașelor încep să scormonească străzile și bulevardele. Femeile născute în această zodie sunt cele mai fericite. N-a rămas niciuna nemăritată, pentru că sunt foarte căutate, mai ales de cei născuţi în Zodia Scorpionul.

Pericolele la care sunt expuși:

— Să nu se urce pe stâlpii de înaltă tensiune să pună mâna pe fire;

— Să nu stea prea mult de vorbă pe linia ferată pe care trece rapidul de Arad;

— Să nu pună prea multă bază pe salvamari și să nu se arunce în apa ce depășește 16 metri, dacă nu știu să înoate;

— Să nu zică hop până nu trec gârla;

— Să nu se culce pe partea carosabilă a străzii oricât le-ar fi de somn. Niciodată nu știi de unde sare iepurele.

Mai ales vehiculele.

Chiar respectând aceste indicaţii cei născuţi în această zodie nu pot trăi peste 300 de ani oricât s-ar strădui ei.

Zodia Fecioara

Cei născuţi în această zodie sunt rugaţi să treacă pe la redacţie la orice oră din zi și din noapte să primească felicitări de la autorul Horoscopului, dar numai dacă-i lasă portarul. Horoscopul lor arată echilibru. Își pot cumpăra fără grijă bicicletă. — Nu vor cădea niciodată. În schimb, pot fi trântiţi de alţii născuţi în altă zodie, dacă aleargă de-a lungul șoselei fără să fie atenţi la regulile de circulaţie. Trebuie, neapărat, să aibă grijă de pompa de umflat cauciucul. Calculele arată că acestea se pot fura, mai ales într-o joi.

Bărbaţilor născuţi în această zodie nu le place să se ducă dimineaţa după lapte. De aceea consumă foarte mult ceai. Duminica se duc după târguieli în piaţă, dar vin mal târziu pentru că, lângă piaţă, există și un bufet de stat.

Au neplăceri cu bătăturile, mai ales în autobuzele aglomerate și unora le place să cânte la muzicuţa cu schimbător. Uneori dau drumul la radio prea tare, dar, la prima bătaie în perete, îl dau mai încet și eventualele certuri nu mai au loc…

Femeile sunt răbdătoare, calme, dornice să vadă Tur nul Eiffel, Capela Sixtina

și cătunul în care s-a născut B.B. supranumită Brigitte Bardot. Croșetează mai mult, două pe faţă două pe dos și în acest fel strâng bani la CEC. Se gândesc foarte adesea la Ala în Delon, dar, fiind firi echilibrate, nu pun prea multă sare în mâncare, nu afumă laptele, drept pentru care soţii lor nu bănuiesc nimic. Uită să ude florile de pe balcon, dar sunt foarte puţin geloase.

Toţi cei născuţi în această zodie trebuie să se ferească de umezeală. Culoarea preferată: bordo. Trăiesc mult. Nu câştigă la Pronosport. Pot încerca însă la curse.

Zodia Cumpăna

Horoscopul dumneavoastră arată armonie, echilibru, sunteţi firi ponderate și logice. Ca atare trebuie să fiţi foarte atenţi la:

— Traversarea râurilor;

— Dacă sunteţi croitorr măsuraţi de două ori, tăiaţi o dată. În niciun caz invers).

— Dacă sunteţi gospodine, aveţi grijă unde puneţi vor dele de Paris;

— Nu umblaţi în maiou și papuci atunci când termo metrul arată sub 40 grade minus;

— Dacă aveţi cai, nu-i băgaţi în sufragerie. Niciodată. Unul din ei ar putea da cu piciorul în vitrina cu cristale;

— Dacă sunteţi director nu daţi bună-ziua numai adjunctului;

— Când călătoriţi cu trenul e bine să vă scoateţi numai paltonul și mănușile. Pentru scoaterea pantofilor, C.F.R.-ul a amenajat vagoane speciale;

— Dacă sunteţi ospătari, serviţi-vă clienţii ca pe propriii dumneavoastră șefi ori amici; mai ales marţea și sâmbăta când sunt cele trei ceasuri rele.

Numerele câştigătoare la Loto pentru cei născuţi în această zodie sunt cele cu soţ. La Pronosport nu mergeţi niciodată solo cu Rapidul, e o echipă a surprizelor. La Loz în plic e bine să luaţi numai lozuri de 6 lei. Culoarea preferată: roz-bombon.

Zodia Scorpionul

Dumneavoastră, doamnelor și domnilor, v-aţi născut într-o zodie ușor compromisă. Nu e vina autorului, ci a individei M.A. care a avut plăcerea să se nască și ea exact în aceeași zodie. Deci, se va trece foarte ușor peste destinul acestei femei, care, după cum bine știţi, a fost puţin decapitată. Autorul, foarte îngrijorat, vă va atrage atenţia asupra pericolelor care vă pândesc:

— Când vă duceţi cu o petiţie la un ghișeu, nu introdu ceţi capul prea mult înăuntru, chiar dacă geamul este bine asigurat;

— Când călătoriţi cu trenul nu vă aplecaţi prea mult în afară;

— Când vă zâmbește ori vă face niscai semne femeia puţin grizată de la masa alăturată — chiar dacă insistă — faceţi-vă că plouă, pentru că altfel vă puteţi foarte ușor pierde capul;

— Dacă sunteţi conducători de unitate fiţi foarte atenţi când semnaţi actele. Cineva poate introduce printre hârtiile aduse la semnat și una prin care vă cereţi

tăierea propriului dv. Cap:

— Dacă lucraţi la circ e bine să renunţaţi la acel număr de senzaţie. Zău, e spre binele dumneavoastră, nu vă mai băgaţi capul în gura leului. La un moment dat leul poate uita că a fost îmblânzit:

— Când înotaţi, feriţi-vă de peștii fierăstrău;

— Nu vă bărbieriţi la frizerii pe care i-aţi bătut în copilărie și mai ales nu-i lăsaţi să vă facă frecţie, chiar dacă între timp v-aţi împăcat;

— Folosiţi pasta de dinţi „Super Cristal", tot lunea „Călin", frecţia „Diana", papucii de casă „Carmen" și adresaţi-vă cu încredere. În orice împrejurare, telepublicităţii. Veţi trăi între 103 și 104 ani.

Zodia Săgetătorul

Pentru cei născuţi în această zodie, care stau formidabil de bine cu viitorul lor, doar câteva recomandări:

— Nu lăsaţi fierul în priză când plecaţi de acasă. În afară de faptul că consumă curent inutil, se poate întâmpla ca pompierii să vă facă imobilul de nerecunoscut la întoarcere;

— Când plecaţi în concediu, nu lăsaţi robinetele de la baie, bucătărie etc. Deschise chiar dacă ştiţi că locatarul de sub apartamentul dumneavoastră e profesor de înot. În ultimii 600 de ani, fără a mai socoti pe cei de la potop, s-au înecat 68 934 de profesori de înot. Așadar, nu puneţi prea multă bază pe ei;

— Ţurţurii de gheaţă de la streașină, precum și zăpada de pe acoperișul casei dumneavoastră pot accidenta nu numai pe cei cărora le purtaţi sâmbetele, ci și pe cei care vă sunt dragi și e păcat. Ca atare respectaţi Ordonanţa Sfatului popular X în legătură cu aceasta, dar nu numai vara;

— Dacă găsiţi galoși și șoșoni spuneţi și celorlalţi care s-au născut în altă zodie unde și ce semn a trebuit să faceţi vânzătorului;

— Feriţi-vă de șerpi cobra, de vipere și nu umblaţi fără cască pe motocicletă. E bine ca iarna să purtaţi mănuși.

Trăi ţi foarte mult.

Zodia Capricornul

Persoanele născute în această zodie au calităţi deosebite la deschiderea cutiilor de conserve fără cheie, pot des funda o sticlă cu vin fără tirbușon, se pricep mai bine decât T.R.C.R.-urile tuturor raioanelor la mici reparaţii.

Deosebesc foarte ușor perechea de pantofi lucraţi la Fabrica de încălţăminte „Guban" de cea fabricată la „Carmen". În majoritatea lor sunt împotriva jocului de fotbal în sistemul dublu V și, ceea ce este și mai grav, n-au în credere în selecţionerul unic. Participă fără tragere de inimă la diferite competiţii de maraton, în schimb cumpără în fiecare dimineaţă „Sportul", iar joia revista „Fotbal".

Femeile urăsc minifustele și decolteurile exagerate. Nu le este teamă de șoareci

și duc o luptă neînfricată împotriva gândacilor de bucătărie. În timp ce actorul lor preferat este Raf Valone. Nu le place să cârpească ciorapi supraelastici, găsesc în toate toamnele și oţet și borcane goale, dar au greutăţi la aprovizionarea cu gogonele și gogoșari. Se aprovizionează cu cartofi prin serviciul „Mercur", ceea ce le dă posibilitatea să folosească peste 60 la sută din ei. Citesc Mica publicitate, fiind astfel foarte informate.

Pericole la care sunt supuși:

— Când le este lumea mai dragă să nu găsească încărcătură pentru autosifon;

— Când le arde buza să întârzie sosirea pompierilor;

— Când îi doare capul să nu găsească antinevralgice;

— Au în schimb noroc de musafiri.

Trăiesc sub 200 de ani. Numere câştigătoare 12, 13, 21; Iar la tragerile speciale invers: 21, 13, 12.

Zodia Vărsătorul

Firi interiorizate. Fiindcă au putere, majoritatea celor născuţi în zodia Vărsătorul se fac luptători, boxeri și mai ales ridicători de haltere și aruncători de discuri. Acumulează titluri și medalii. Consumă băuturi vărsate și bere la halbă. Când sunt mici suferă de vărsat. Toate feţele de masă sunt pline de cerneală. Sunt neîndemânatici. Varsă cerneala. Supa, ciorba și mai ales mâncărurile grase. În timpul stagiului militar sunt vărsaţi de la o companie la alta.

Sunt buni geografi. Știu unde se varsă Dunărea, Dâmboviţa.

Cerna. Nilul și celelalte râuri și pârâuri.

Autorul cere scuze, dar n-are ce face. Așa au ieșit cal culele. Femeile nu sunt prea bune gospodine. Toamna pun murături, iar primăvara le aruncă. Varsă zahărul prin bu cătărie, varsă și sarea și din această cauză sunt foarte des certuri în căsnicie. Uneori, după ce spală, varsă lăturile în faţa casei și dau un aspect neurbanistic împrejurimilor.

Recomandări:

— În trecere prin Ploiești vizitaţi restaurantul „Berbec";

— Petreceţi-vă revelionul la restaurantul „Caviar**";

— Nu cumpăraţi cabluri electrice, rulmenţi, piese electroceramice, stâlpi de înaltă tensiune, araci de beton, betoniere, axe planetare etc., dacă n-aveţi nevoie de ele;

— Reţineţi: dacă vreţi să ajungeţi la Gara de Nord folosiţi troleibuzele 87 și autobuzele 33 și 32. Nu amândouă odată — au trasee diferite.

— Feriţi-vă de clinii turbaţi. Injecţiile în abdomen nu sunt deloc plăcute;

— Nu cumpăraţi ciuperci de la negustori ambulanţi;

— Folosiţi siropul de tuse numai când tușiţi;

— Nu spargeţi nuci cu televizorul.

Dacă sunteţi atenţi și la viraje puteţi trăi până la adânci bătrâneţi.

Zodia Peștii

Ffri superficiale, distrate. Nu sunt donatori voluntari de sânge. Nu citesc și nu studiază prospectele coșurilor de hârtii. De aceea aruncă hârtiile nefolosibile aiurea. Confundă deseori calul cu calea ferată și calea ferată cu Calea Griviţei. Confundă Muzeul satului cu mănăstirile zidite de Ștefan cel Mare. Nu sunt buni ochitori. De multe ori se bărbieresc cu pastă de dinţi și se spală pe dinţi cu pastă de ras. Se duc să cumpere becuri de 40 de waţi și se întorc pe jos. Când se duc la magazinele cu autoservire se întorc acasă fără târguieli. Descoperă în plasă în locul mărfurilor plătite, coșul. Dacă sunt burlaci cos nasturii de la cămăși la palton și pe cei de la palton la cămăși.

E bine ca aceste persoane să nu fie îndemnate să se facă parașutiști. Ar uita să apese pe butonul care declanșează deschiderea parașutei. Să nu fie angajaţi ca vânzători la magazinele universale. Clientul i-ar cere un covor de iută, iar el i-ar împacheta un disc cu Aurelian Andreescu și ar aduce perturbaţi! în buna deservire de care se bucură comerţul nostru de stat. Să nu fie însărcinaţi cu distribuirea biletelor de spectacole prin întreprinderi. Dumneata i-ai cere un bilet pentru spectacolul „Topaze" și el ţi-ar da pentru „Mielul turbat. Pe lângă asta ar da și două bilete pe același loc. Nu se știe cu exactitate dacă s-ar putea întâmpla așa ceva, dar totuşi e bine să se evite.

În schimb sunt buni strategi. Se spune că și Napoleon s-a născut în această zodie. Autorul însă nu garantează, presupune. Sunt foarte buni pescari. Niciodată nu se întorc de la pescuit fără 10 — 15 tone de pește. Buni călăreţi. Dar au scrisul ușor înclinat spre stânga. Preferă fotografii sepia și nu întrebuinţează niciodată încălţătorul. Au înclinaţii pentru limbi străine și sunt dușmani înverșunaţi ai celor care călătoresc cu mijloace de transport în comun fără să scoată bilet. Se pricep la filatelie și fac deseori excursii la Haţeg, unde există o rezervaţie de zimbri.

Recomandări:

— Când cumpăraţi un termos luaţi și câteva rezerve. Dar fiţi foarte atenţi, distraţi cum sunteţi, să nu le spargeţi înainte de a le întrebuinţa:

— Când vă urcaţi pe scară, vedeţi dacă e bine rezemată.

Dacă folosiţi scara dublă, controlaţi, înainte de a vă urca pe ea, dacă are și cealaltă parte;

— Evitaţi jocurile de noroc cu trișorii. Sunt interzise prin lege;

— Nu vă reparaţi singur televizorul, chiar dacă aveţi cunoștinţe zoologice. Așteptaţi să vină specialistul cooperativei. Odată și odată trebuie să sosească. S-au întors ei luptătorii din războiul de 100 de ani, darmite niște specia liști în televizoare?

— Nu vă lăsaţi barbă dacă n-a veţi neapărată nevoie de ea;

— Faceţi sport, în special gimnastică de producţie. Nu pierdeţi nopţile, beţi Pepsi-cola și treceţi, vă rog, în după amiaza anului 2093 pe la autorul acestui Horoscop să-i prezentaţi mulţumirile dumneavoastră. Dacă nu răspunde, insistaţi.

***Zodia Porcului* și ultima**

În această zodie s-au născut foarte puţini. Cei care câştigă la Pronosport, Loto, Pronoexpres, Loz în plic câte una-două și chiar trei mașini odată. Cei cărora le cad pe cap diferite moșteniri, unii scriitori cărora li se reeditează în fiecare an câte 5 — 6 ediţii greu vandabile și tot în această zodie au mai fost vărsate reziduurile din celelalte zodii.

Cei care au făcut afaceri și fac cu spaţiul locativ și n-au fost prinși. Într-un cuvânt, toţi cei care fac diferite matrapazlâcuri pe spinarea noastră și n-au fost încă prinși.

Autorul Horoscopului lasă pe seama organelor de stat să le ghicească, ăstora din urmă, viitorul.

CAUT CAMERA MOBILATĂ

Celibatarul P.N.P., planificator, dar cu ușoare tendinţe de îngrășare, în după-amiaza aceea făcea rodajul pantofilor Luxus" cumpăraţi de la magazinul de peste drum de „Radu". Traversă Calea Victoriei, dădu o raită prin Piaţa Amzei unde consumă o îngheţată „Polar" ieși în Ana Ipătescu și simţindu-se bine în pantofii cumpăraţi în pauza de prânz se gândi că n-ar fi rău să facă o tură și pe Magheru.

Se opri în faţa magazinului fondului plastic și tocmai când privea în vitrină preţul unei girafe cu cap și gât de broască ţestoasă, îşi aduse aminte de un lucru mult mai important'

Ștergându-și bombeurile pantofilor „Luxus" pe pulpanele pantalonilor, îşi scoase din buzunar un carneţel de pe care citi:

„Ce am de făcut azi:

— Să cumpăr niște ouă!

— O papiotă de aţă neagră și o pereche de șireturi maro

— Un borcan de muștar

— Brânză

— MĂTUȘA OLGA! IMPORTANT!

— Să achit apa și gunoiul.

Mai departe nu citi pentru că în staţie tocmai oprea autobuzul 34 care-l lăsă chiar în poartă la mătușa Olga.

Mătușa Olga terminase de făcut dulceaţa de vișine, așa că-l servi cu niște șerbet de vanilie și bineînţeles cu un pahar cu apă potabilă dar foarte rece.

— Tușică, am găsit biletul dumitale la ușă, ce s-a întâmplat?

Mătușa Olga îşi scoase șorţul de bucătărie, intră în camera alăturată de unde năvăli un miros de levănţică, se întoarse de acolo cu o vedere care arăta, în culori foarte frumoase, faleza staţiunii Eforie Sud. I-o întinse nepotului.

— Petrică, citește tu de aici încolo…

Bătrâna îi arătă cu degetul locul de unde să citească.

„… iar nepotului dumneavoastră pe care mi l-aţi descris, transmiteţi-i din partea mea numai urări de bine. La întoarcere spre casă am să fac tot posibilul să mă opresc puţin și prin București. M-aș bucura dacă s-ar ivi posibilitatea să-l cunosc. Vă sărută Fraga".

P. S. Vreţi să-mi trimiteţi o poză mai recentă a nepotului dumneavoastră?" (semnează tot Fraga).

După citirea acestor rânduri, celibatarul P.N.P. uită cu desăvârșire că are o pereche de pantofi noi. Îmbujorat peste măsură o întrebă:

— Cine a scris…

— Fraga.

— Dar cine este…

— Nepoate, până aici ţi-a fost! Te însor! Pe fată o cunosc. Îi cunosc și familia. Familie bună. A făcut științele juridice fata. O să fiţi o pereche… Vezi ce frumos scrie?

Să știi că i-am povestit multe despre tine. Vezi cum termină scrisoarea? Vă sărut…

— Trece prin București, când?

— Nu mai trece. Mi-a telefonat aseară. Și-a luat bilet direct Sibiu și n-a vrut să piardă locul. Acceleratul e cu locuri. I-a părut atât de rău că n-a putut să te cunoască.

Celibatarul P.N.P., încă nedezmeticit, cumpără în loc de ouă, 10 cahle de sobă de teracotă, în loc de papiotă de aţă neagră, 5 baloane, iar în loc de brânză, nu știu prin ce asociaţie de idei, 4 cutii cu pioneze nr. 5. Ajuns acasă îşi tratează pantofii noi ca pe unii vechi, adică îi descălţă fără să dezlege șiretul, căută în caseta cu acte o poză mai sepia, se așează la masă și începu să scrie Frăguţei. După ce puse scrisoarea la cutia de scrisori din colţul străzii, achita apa și gunoiul și se culcă foarte agitat.

După câteva zile de așteptări sosi o recomandată expres.

O desfăcu și. Abia după ce se sătură să privească fotografia Frăguţei, citi scrisoarea.

Urmă un alt schimb de scrisori. Alt schimb și alt schimb, până când poștașul aduse depeșa decisivă: „Dragul meu Bebișor, poza ta și mai ales textul scrisorilor tale au avut o influenţă formidabilă asupra mea și mai ales a părinţilor: Aşa încât eu am început să-mi fac analizele nece sare căsătoriei noastre. Bebișor scump, am făcut rămășag cu mămica: ea susţine că ai ochii albaștri, iar eu, verzi.

Dacă ne-ai trimite o poză color… Bebișor scump, descrie-mi, te rog, în prima scrisoare apartamentul nostru. Cât plătești chirie, ce vecini avem, poţi să-mi scrii și zece pa gini. Nu mă plictisesc. M-am gândit că este bine, să oficia lizăm căsătoria la București, pentru, că imediat vom fi în măsură să depunem certificatul de căsătorie la serviciul pe care mi-l vei găsi tu. Îţi trimit alături de măsura pentru verighetă și un pupic. Zmeura ta".

Pe agenda lui P.N.P., la rubrica „ce am de făcut azi", cu timpul, au dispărut banalităţile: să cumpăr brânză, să nu uit de mustar, ș.a. Au apărut în schimb alte

însemnări:

— Să-i scriu Frăguţei

— Să vorbesc cu Pandelescu pentru postul care mi l-a promis…

Scria în fiecare zi Zmeurei și în fiecare zi primea răspuns.

Un răspuns de-al Zmeurei:

„Vulpișorul meu drag, nu înţeleg cum te poţi gândi să merg la un serviciu tocmai la Băneasa. Serviciul pentru care aș fi nevoită să schimb două vehicule și să mă scol foarte devreme pentru a fi la 7 acolo? încearcă eventual, cu relaţiile carele. Ai, la vreo întreprindere ori instituţie mai în centrul orașului, ori, eventual mai aproape de casă. Te îmbrăţișează și te sărută cu toată afecţiunea Vulpiţa ta.

Astăzi, făcând un tur de forţă, am reușit să termin toate analizele pe care ţi le expediez împreună cu diploma”.

Răspuns la altă scrisoare:

„Ursuleţul meu drag, să știi că IPROMIN n-ar fi de lepădat. Știu însă că unele instituţii de proiectări încep programul vara la 6 sau 6,30, ceea ce pentru mine ar fi foarte dificil. De aceea te rog să te interesezi. Și acum urmează surpriza cea mare. Depune urgent actele la sfat și programează căsătoria pentru sâmbătă. Am obţinut de la șeful meu o delegaţie de o zi. Știu că uzanţa este ca oficierea căsătoriei să se facă la ora 10 sau 11 (eu voi sosi cu trenul de 9) după care, dacă tu dorești, urmează să servim o gustare invitaţilor, la tine acasă ori la restaurant. Te sărut, mult, mult și abia aștept ziua de sâmbătă. Vino în gară. Cum ai să mă recunoști? Vulpișorul meu drag, m-am gândit și la această problemă. Tot Vulpiţa ta te scoate din încurcătură.

Chiar acum am sosit de la biroul de voiaj. Am vagonul 3 locul 8. În caz de nu poţi veni în întâmpinarea mea până la Ploiești, te aștept pe locul meu. Să nu mă faci să aștept prea mult în vagon. Te pupică”.

În ziua aceea celibatarul P.N.P. deveni necelibatar. Se căsători. Cei doi soţi se plăcură foarte mult. Petrecerea de la restaurantul „Excelsior” se putea prelungi până după miezul nopţii. Nu s-a prelungit pentru că mireasa venise în delegaţie doar pentru o zi. Și astfel, Frăguţa plecă spre Sibiu cu trenul de la ora 23. Măritată însă.

Cei doi soţi depuseră luni de dimineaţă copii de pe actul de căsătorie la Muncă și salarii, el la București, ea la Sibiu, pentru a nu le mai reţine taxele de celibatari.

„Vulpișorul meu scump, trebuie să știi că părinţii mei, colegii și colegele de serviciu, chiar și șeful, au rămas foarte entuziasmaţi de descrierea pe care le-am făcut-o în legătură cu tine și a mesei de la „Excelsior”. După ce termini cu formele de intrare în spaţiu, te rog, trimite-mi urgent buletinul. Mi-a plăcut mult apartamentul tău. Adică al nostru. Dar dacă am să vin, am să te rog să-mi dai voie să fac niște schimbări în aranjarea mobilei. Ultimul serviciu pe care mi l-ai găsit îmi place și nu-mi place. Am uitat să-ţi amintesc că pot să fiu și profesoară de drept și alte discipline înrudite cu el. Zmeura ta te sărută dulce. Apropo, am o rugăminte la tine:

cumpără foarte urgent un recamier. Știi unde să-l așezi? Lângă vitrină.

Pa, Vulpișor scump, te sărută Vulpiţa ta".

Altă scrisoare sosită de la Sibiu, dar de la soacra fostului celibatar:

„Scumpul meu, deși nu te-am văzut niciodată, cred că ești cel mai drăguţ ginere din lume. Am și început să mă laud cu tine. Zmeura mi-a arătat ultima ta scrisoare în care ești nedumerit în legătură cu cumpărarea recamierului. Mi-a povestit soţioara ta că aveţi mobilă suficientă pentru voi doi, dar gândește-te, Gigei al meu, fratele soţioarei tale, și cumnăţelul tău, pe ce o să doarmă?

Aţi fi neospitalieri dacă l-aţi culca pe jos. Îţi trimit în plic cu valoare deschisă, buletinul lui, diploma și celelalte acte.

Până reușești să-i găsești un serviciu, să-i aranjezi transferul, fă-i. Te rog, o viză de flotant. Sunt sigură că te vei înţelege bine cu cumnăţelul tău. Cu relaţiile pe care știu că le ai, e imposibil să nu-i faci rost de un transfer. A făcut Institutul politehnic. Gigei va sosi joi în București. Ca să nu te învoiești de la serviciu a ales un tren de seară.

Așteaptă-l acasă. Te sărută mămica ta. P.S. Zmeura ta s-a dus la film cu colectivul întreprinderii. Când vine am s-o pun să-ţi scrie și ea".

Scrisoare de la Fraga:

„Bursucul meu scump, postul pentru care te-ai luptat atât este bun. Dar vreau să-ţi precizez că eu n-am vechi mea necesară ca să ocup o funcţie ca asta. În acest scop ar trebui să te ocupi de o derogare de la ministerul respectiv. Se mai ridică o problemă: aceea a primei pe care o primesc de la întreprinderea la care lucrez acum. De aceea eu cred că ar fi bine să aranjezi lucrurile ca, deși transferarea să se facă acum, la serviciu să mă prezint la 1 ianuarie, respectiv pe 3 ianuarie. Cu relaţiile tale… Mă mica și tăticu' sunt foarte bucuroși că i-ai făcut intrarea în spaţiu frăţiorului meu și mai ales, că i-ai găsit serviciul pe care și-l dorea de mult. Așa e că am un frăţior simpa tic? Să aveţi grijă de voi. Vezi că el are obiceiul să doarmă cu fereastra deschisă. Mai strunește-l tu. Îţi mulţumesc pentru grape-fruituri și celelalte, iar Vulpiţa ta cea cu minte, te pupă mult și te roagă să-i asculţi sfaturile, să te faci Vulpișor dolofan și elegant. P.S. Am citit o reclamă în „Flacăra" în legătură cu o canapea-pat foarte drăguţă.

Cumpăr-o și Vulpiţa ta scumpă te pupă".

Altă scrisoare de la Vulpiţa:

„Prostuţul meu scump și drag, nu înţelegi pentru ce e nevoie să cumperi canapeaua-pat? Așa e, de unde să știi? Nu ţi-am dat explicaţii intenţionat. Îţi fac o mare surpriză: vine mămica la București să aibă grijă de Vulpișorul meu și de frăţior. Voi doi, burlaci, cine știe cum reușiţi să vă descurcaţi. Poate că mâncaţi numai răcituri.

Mămica e o gospodină formidabilă. Sunt sigură că dacă o să te îngrijească mămica ai să devii un dolofan simpatic.

Te rog, de poimâine, de când o să vină mămica la voi să vă gătească, să începi să faci gimnastică. Te pupă Vulpiţă ta.

Cu relaţiile pe care le ai, sper să rezolvi foarte repede în trarea soacrei tale în spaţiu. Dacă poţi trimite-mi niște smochine. Tăticului meu, cât și al tău de la Sibiu, îi place grovaz vinul de smochine. Ai primit buletinul?”

O altă scrisoare de la Sibiu:

„Egoistul meu scump și drag, în primele rânduri vreau să te cert puţin. Cu relaţiile tale ai făcut ce-ai făcut și ai atras la tine tot ce-am avut eu mai drag: pe mămica, pe frăţiorul meu. Acum vrei să mi-l răpești și pe tăticu? Ce rău ești. Vrei să mă lași singură, singură de tot. Tăticu a vândut casă, acum e în drum spre București. Memoriul lui adresat forurilor competente prin care se plângea că a rămas singur, prin căsătoria mea, la Sibiu a fost luat în consideraţie și i s-a aprobat intrarea în Capitală. Cu relaţiile tale te rog urgentează intrarea lui în spaţiu. Eu mai am de stat între străini două luni. Abia am reușit să mă înscriu la cantină…”

Și altă scrisoare de la Zmeurica — ultima.

„Ingratule! Cum îmi poţi scrie așa ceva? Nu ţi-e ruşine? Părinţii mei sunt cicălitori? Ţi-au interzis trecerea prin sufragerie? Cum e sufrageria ta? Ia uită-te în car tea de imobil. Noi suntem 4 și tu ești singur ! Cum îţi permiţi să-mi jignești singurii mei părinţi? Să știi, ingratule, că am să păstrez scrisoarea asta calomnioasă a ta., Cu ea am să mă înfăţișez la tribunal pentru divorţ. Dacă n-ai primit citaţie, o s-o primești cât de curând. Nu pot să te sufăr…”

Încălţat cu aceeași pantofi „Luxus”, dar cutocurile tocite, fostul celibatar P.N.P. ieși de la mătușa Olga foarte abătut. Bătu la ghișeul pe care scria Mica publicitate și, numărându-și banii, rugă pe funcţionar să-i redacteze un anunţ cu mai puţine cuvinte. Mai ieftin.

A doua zi apăru la rubrica respectivă un anunţ cât se poate de simplu:

„Caut cameră mobilată”. Fără să-și dea seama citi și anunţul următor: „Schimb de locuinţă. Dau două camere, vestibul, central, contra 3 — 4 camere, corespunzător”. Ci tind adresa leșină. Era adresa lui din buletin. Leșinat fiind, nu se prezentă la procesul de divorţ. La prima în făţișare, bineînţeles.

P.S. Dacă, cine știe, prin absurd, povestea de mai sus se potrivește pe alocuri cu povestea dosarului 452/1968

— Acţiune de divorţ de la Judecătoria sectorului 8 al Municipiului București, rog cititorii să mă ierte. N-am vrut!

PÂINEA CEA DE TOATE ZILELE A ESCROCULUI

Mă vor ierta paznicii graiului românesc dacă voi folosi în cele ce urmează o expresie periferică? O expresie de care făcătorii de dicţionare s-au ferit ca de apă clocotită? Chiar dacă nu mă vor ierta, eu, cu riscul de a suporta consecinţele, voi aduce în discuţie cuvântul „fraier", cu tot ce se înţelege și se subînţelege. Pentru că despre „Fraieri" este vorba. (Dacă ar trebui să-l numim cu un singur cuvânt pe eroul foiletonului nostru.) Cu toate re lele câte le mai poate cuprinde sufleţelul său candid și pentru că, el, așa-zisul „fraier", este pâinea cea de toate zilele a escrocului.

Dacă pe lume nu ar exista personajul cu atâtea păcate numit convenţional „fraier", el, escrocul, fie că ar muri de inaniţie, fie că ar pune și dumnealui osul la muncă. Dacă ! Dar pe lume, din nefericire, există…

Văd că sunteţi gata să mă întrebaţi de ce am pus „Fraierul" între ghilimele. Nu vă spun acum! Urmăriţi-mă cu atenţie.

Chilipir! 2000 lei un pașaport pentru…

Doctoriţa M.R. nu este superstiţioasă, nu crede în vise și, ceea ce este și mai sănătos, dumneaei susţine cu tărie că nu există noroc. Norocul și-l face omul cu mâna lui, zice, pe bună dreptate, doctoriţa. Cu toate astea…

Într-o zi i-a deschis ușa cabinetului o pacientă ciu data. Ciudată pentru că, în timp ce tovarășa doctor îi stabilea diagnosticul, dumneaei, pacienta ciudata, a întrebat:

— Și vreţi să plecaţi imediat?

Doctoriţa s-a uitat la pacientă ca la un pian dezacordat, cu placa spartă și, contrariată a zis:

— Unde să plec imediat?

— La specializare.

Un cutremur de gradul 9 cu siguranţă că n-o zguduia pe doctoriţa M.R. cum a zguduit-o replica ciudatei paciente.

— Cine ești dumneata? Cine ești de ghicești gândurile oamenilor?

Pacienta, nedând prea mare importanţă uimirii doamnei doctor, a zis:

— Spuneţi-mi Gabi și am să vă rog să vă duceţi să faceţi șapte fotografii 6/9.

— Pentru ce?

— Ei pentru ce, pentru pașaport!

— Chiar așa ușor e?

— Nu-i chiar așa de ușor, dar cu relaţiile pe care le am și cu 2000…

— Ce 2000?

— Comisia care se ocupă de aceste plecări trebuie să dea o viză, nu? Un cadou de 2000 de lei unui prieten de-al meu care face parte din această comisie…

Stimata noastră doctoriţă M.R. are pe biroul dumneaei un telefon. Un telefon la care foarte, foarte ușor, se poate forma numărul 22 22 22 și la care răspund la orice oră din zi și din noapte niște tovarăși care, în asemenea ca zuri, dau sfaturi. Ba vin foarte urgent cu o mașină care are sirenă și dreptul de a trece peste stopuri. Dar nu!

Doctoriţa nu formează numărul de telefon de mai sus. Ba, din contră, dumneaei uită că nu este superstiţioasă, uită că norocul nu există, uită că norocul și-l face omul cu mâna lui sau ca să punem și noi un diagnostic, are o criză acută de „pilomanie" și, astfel metamorfozată, începe dintr-odată să vorbească în șoaptă cu Gabi. A alergat acasă, a făcut rost de bani, i-a dat lui „madam destin".

Gabi — două mii, s-a fotografiat… O paranteză: fotograful a întrebat-o de ce are nevoie de șapte fotografii 6/9 și când a auzit că pentru pașaport a avertizat-o pe clientă că trebuie fotografii tip. Tovarășa doctor n-a dat atenţie acestui amănunt (ce și-o fi zis? până și fotograful este invidios pe mine că plec în străinătate cu numai 2000 de lei neto) și s-a dus la întâlnirea cu Gabi care, de data aceasta, era foarte tristă.

— De ce ești tristă, Gabi?

— Mi-a sosit, în vamă, de la un frate de-al meu din străinătate, un aparat de fotografiat… Ce aparat, un mic laborator fotografic… Și-am nevoie de 1.500 de lei și de un flacon de Călciu-Sandoz.

— Calciu-Sandoz pentru ce-ţi trebuie?

— Băiatul meu se pregătește să intre la medicină și e tare obosit, tare slăbit. Un flacon de Calciu-Sandoz cred că i-ar face bine.

După ce doctoriţa i-a dat împrumut 1.500 de lei și un flacon de Calciu-Sandoz (cititorii sunt rugaţi să reţină amănuntul cu Calciu-Sandoz) pacienta, adică Gabi*, foarte recunoscătoare, i-a spus.:

— Doamna doctor, mi se pare că pe 13 septembrie este ziua dv. De naștere.

— Ești colosală; Gabi! De unde știi?

— Nu contează… îmi permiteţi să vă fac o surpriză de ziua dv? Vă rog foarte mult ca în ziua de 13 septembrie, la ora 8, să fiţi în faţa biroului de pașapoarte din strada Nicolae Iorga. Și ar fi bine să pregătiţi și valizele pentru plecare.

În ajunul zilei de naștere, doamnă doctor a primit, prin comisionar, un pacheţel cu cadouri și urări de sănătate deja Gabi. A.două zi, de ziua dumneaei, doamna doctor, la ora 8, era pe strada Nicolae Iorga.

Astăzi în câte suntem? Dacă nu s-a plictisit, doamna doctor așteaptă și. Astăzi să iasă Gabi din clădirea de pe strada Nicolae Iorga , cu pașaportul.

O *ocazie rarisimă! 6.000 lei…*

I.C. din Zimnicele, Teleorman, lucrează ca tipograf în București, dar are viza de flotant și stă în gazdă pe unde apucă. Într-o bună zi a cunoscut o femeie tare ciudată. De ce ciudată? Pentru că deși nu se mai întâlnise în viaţa lui cu ea, această femeie, când a dat ochii cu el, îi știa și numele de botez, și cel de familie, și iniţială

dintre nume.

Dar chiar și faptul că avea nevoie de o locuinţă.

— Cine ești dumneata de știi atâtea despre mine? s-a mirat I.C.

— Spune-mi Gabi. Te-ar interesa o garsonieră, nu?

Eu am niște relaţii foarte mari la spaţiul locativ. Trei mii te-ar costa urgenţa. Dar stai, Ioane, că nu-i chiar așa. Uita sem că tu nu ai nici buletin de București. Încă trei mii și vii cu mine la I.M.M.B. să-ţi iei buletinul nou.

I.C. din Zimnicele, care pe deasupra este și tipograf și lucrase, dacă nu mă înșel, și la tipărirea unei noi ediţii cartonate a Codului penal, nu consultă legile dintre coperte ci îl consultă pe un frate al lui mai mare din Alexandria. Nici frate-său nu-i atrage atenţia că face niște ilegalităţi. Nu-l povăţuiește să nu se bage în niște afaceri necurate. Ce-i fraier? Ba îi dă și niște bani. Îl ajută.

Așadar I.C. a făcut rost de cinci mii, urmând ca la prima leafă să-i dea și restul. Gabi i-a luat banii și i-a dat întâlnire pentru a doua zi de dimineaţă în faţa clădirii I.M.M.B. din Calea Victoriei. A luat actele lui I.C., a în trai în clădire și, după vreo douăzeci de minute, s-a întors puţin supărată.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt mare ghinionistă! Ofiţerul, omul meu, e la o convocare. Asta va dura câtva timp. Trebuie să avem răbdare.

După câteva săptămâni s-a întâlnit din nou pe Calea Victoriei. Gabi a intrat și s-a întors iar necăjită.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești ghinionist! Ofiţerul, omul meu, este aici.

Ţi-am văzut noul buletin. Are niște coperte!… Dar nu este încă semnat. Colonelul ăla bun nu este aici. Mâine, la ora 10,30 poţi să fii aici?

Autobuzul care îl aducea pe I.C. din provincie nu se știe din ce cauză a venit cu întârziere. I.C. care avea întâlnire cu Gabi în Victoriei, era la 10,50, pe Calea Rahovei.

A luat un Getax, l-a rugat pe șofer să accelereze și, la 11,11 minute a ajuns la locul de întâlnire. Gabi nu era la locul stabilit.

Greșeala a fost, desigur, a lui I.C. De ce a întârziat 11 minute?

Pomană! Un Volkswagen-1700 în 40 de rate lunare

Proaspăt-divorţata R.C. nu s-a gândit, în viaţa ei, că o să-i cadă pe cap un chilipir așa de mare. Volkswagen 1700 nu are, după cum era dumneaei informată, nici Sophia Loren și nici chiar Brigitte Bardot. C.R. ori R.C., cum vreţi să-i ziceţi, va avea un Volkswagen-1700. De unde? Păi, a venit la dumneaei o duduie care s-a recomandat Gabi.

— Și cum aţi făcut?

— Mi-a arătat un act, cu en-tete și ștampilă, în care era vorba de un automobil ce trebuia să-i sosească din străinătate.

— Și?

— Mi-a spus că Volkswagen-ul-1700 a și sosit în vamă. Și că ar vrea să-l vândă cu vreo 50.000 de lei.

— Așa ieftin?

— Zice că nu se pricepe la mașini și că i l-a trimis un frate de-al ei ca să mai aibă un plus de bani pe lângă salariu. Zicea că e decisă să-l dea unei persoane serioase și în rate lunare. Chiar în 40 de rate. Am stat de vorbă cu viitorul meu soţ, care este șofer, și când a auzit despre ce este vorba mi-a spus să nici nu mai stau pe gânduri.

Am chemat-o și pe mama, de la ţară, a venit și cumnatul meu…

— De ce i-aţi chemat?

— Să vadă mașina și să-mi aducă o mie de lei.

— O mie de lei, pentru ce?

— Prima dată, Gabi mi-a cerut 1.500 de lei să plătească niște taxe vamale. I-am dat 1.500 de lei și după câteva zile a spus că-i mai trebuie 1.000 de lei pentru în scrierea la „circulaţie”. A venit mama, cumnatul meu și am pornit toţi spre I.M.M.B.

— Și?

— Gabi a intrat în clădirea I.M.M.B. și după vreo douăzeci de minute s-a întors fericită. Mi-a zis că ce-a fost mai greu s-a făcut. Adică a plătit taxa de înscriere.

Trebuie să vină doar un delegat și mergem să luăm maşina. A mai intrat o dată în clădire. De data aceasta a întârziat mai mult, s-a întors tristă. Ne-a convocat pentru a doua zi, la aceeași oră și tot în faţa clădirii I.M.M.B.

Mama și cumnatul meu trebuiau să plece. Și-au amânat plecarea. Voiau să vadă mașina.

— A doua zi?

— Am fost toţi prezenţi, a venit și Gabi. Dar acel delegat, care trebuia să meargă cu noi în vamă, să ne dea mașina, n-a fost parolist… Mama și cumnatul meu au plecat fără să vadă mașina.

— Dumneavoastră o s-o vedeţi?

Se așternu liniște !

Omule, norocul o singură dată-ţi bate la ușă.
Așa că, scoate opt mii și invită-l înăuntru

De fapt lucrurile s-au petrecut invers. Nu norocul a bătut la ușa lui N.R., ci N.R. a bătut la ușa norocului, care stătea pe Căderea Bastiliei nr. 60. Deci, N.R. a bătut la ușă și i-a deschis norocul care s-a recomandat:

— Gabi 1 Zice-ţi-mi Gabi și uitaţi-vă pe fereastră!

— Pentru ce să mă uit pe fereastră?

— Vedeţi căsuţa aia?

— O văd!

— În maximum trei săptămâni vă va aparţine. Vă prezentaţi la mine cât mai

urgent cu o cutie de bomboane fondante și vă voi înmâna repartiţia.

— Numai o cutie de bomboane?

— Pentru mine cutia cu bomboane și pentru oamenii mei de la spaţiu locativ un plic cu opt mii de lei.

— Aș putea să văd apartamentul?

— Deocamdată, nu. Cei care stau acum în el se mută pentru că și-au făcut casă prin O.C.L.P.P. Dacă ne ducem să vedem apartamentul riscăm să stricăm totul. Se vor ivi și alţi amatori. Eu sunt înţeleasă cu inspectorii de la spaţiu și în maximum trei săptămâni vă pot aduce re partiţia. Dar să nu uit: ne trebuie o adeverinţă de la serviciul unde lucraţi, o cerere tip și o dovadă că nu aveţi datorii la spaţiul locativ de care aparţineţi acum.

N.R. nu avea la îndemână chiar atâţia bani. Dar ca să nu scape ocazia a făcut un împrumut de 6.000 de lei la C.A.R. După câteva zile a făcut rost și de celelalte două mii. Gabi a lipit plicul și l-a rugat pe N.R. să se mai uite încă o dată spre căsuţa în care se va muta peste maxi mum trei săptămâni. Maximum. N.R. s-a uitat, a oftat de bucurie, a sărutat mâna „norocului" și a plecat fericit spre casă. Pe drum, însă, și-a adus aminte că nu i-a adus „Binefăcătoarei" cutia promisă. A intrat în prima cofe tărie, și, cu cadoul în braţe s-a întors pe Căderea Bastiliei 60.

Norocul… plecase de acasă!

Cum să nu dai un Fiat-850 din garaj pe un Volkswagen-1700 din vamă?

Croitorul C.N., salariat la cooperativa „Sporul", învăţase, acum douăzeci și ceva de ani, că nu-i prea reco mandabil să dai vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Cunoștea acest proverb dar, luat repede, se vede că l-a uitat și a acceptat să-și dea FIAT-ul-850 din garaj pe Volkswagen-ul-1700 din vamă.

— Volkswagen-ul-1700 este în vamă și eu am foarte urgentă nevoie de un client serios, i-a spus duduia Gabi.

Am nevoie de toţi banii o dată. Îl dau cu 50.000 pentru că nu accept să mă tocmesc. Nu sunt negustorească. Gândiţi-vă bine, și, repet, cât se poate de urgent.

— Ce culoare are mașina?

— Domnule, ai sau n-ai bani?

— Vând Fiatul, am client.

— Stăm de vorbă după ce-l vinzi. Bună ziua!

— Duduia Gabi, duduia Gabi, staţi puţin, vă rog!

— Domnule, eu ţi-am mai spus, eu nu sunt negustorească. Mi-a trimis fratele meu mașina, eu n-am ce face cu ea și am nevoie de un client serios.

— Duduia Gabi, ca să vă dovedesc că sunt un client serios… Ca să vă daţi seama că sunt, vă pot da și un avans, o arvună de 5.000 de lei.

— Îţi iau arvuna. Dar numai cu condiţia ca mâine dimineaţă să vii în faţă la I.M.M.B. De acolo mergem la vamă.

Croitorul N.C. de la „Sporul" s-a dus la întâlnire, dar

Gabi a uitat…

Doar 15.000 de lei, niște lacrimi și un flacon de Calciu-Sandoz

— Dacă duduia Gabi mi-ar fi cerut 50.000 de lei, făceam pe dracu-n patru și… E o doamnă! Un suflet!

— Cum aţi cunoscut-o pe duduia Gabi?

— Am un apartament de vânzare. Un apartament care este ocupat. Având-o pe mama bolnavă și fiind strâmtorată am vrut să vând apartamentul. Nu știam cum să procedez. Ce forme trebuie făcute. O asistentă medicală, care îngrijea pe mama mi-a făcut cunoștinţă cu…

— Duduia Gabi.

— Da. Mi-a spus că această duduie are foarte multe cunoștinţe și mai ales multă influenţă la spaţiul locativ…

Să știţi dă n-am întâlnit încă un al doilea om ca această duduie. Când a venit la mine, în casă, când a văzut în ce hal se află mama mea, a început să plângă. Vă jur că plângea sincer.

— Doamnă, vă rog, după ce a terminat de plâns, cât v-a cerut?

— Dar cum puteţi să vorbiţi atât de urât despre duduia Gabi? E un suflet! M-a rugat s-o iert pentru câteva minute, a plecat și a venit cu un flacon de Calciu-Sandoz pentru mama mea, care era pe patul de moarte. Am întrebat-o cât costă și mi-a reproșat că îi jignesc sentimentele. Mi-am cerut scuze și de atunci duduia Gabi m-a cucerit.

— Ce-a urmat?

— I-am spus povestea apartamentului pe care doream să-l vând, i-am făcut cunoștinţă cu chiriașul care a acceptat să plece dacă i se dă ceva corespunzător. Du duia Gabi m-a asigurat că va rezolva prin cineva de la spaţiul locativ mutarea chiriașului.

— V-a cerut ceva bani pentru povestea asta?

— De ce-o jigniţi! Cum să ceară bani? Când a murit mama, biata mea mamă, o căuta cu privirile pe duduia

Gabi. A ţinut atât de mult la ea… De câte ori pleca de la căpătâiul mamei mele, pleca cu lacrimi în ochi și făcea semn cu mâna ca de pe un peron. În permanenţă avea lacrimi în ochi.

— Totuși, vă rugăm să ne spuneţi în ce împrejurări i-aţi dat 15.000 de lei?

— Mi-a arătat un act din care reieșea că are în vamă un automobil Volkswagen-1700.

— Aţi citit actul?

— Avea en-tete, ștampilă…

— Și?

— M-a rugat să nu vând apartamentul o perioadă de timp.

— De ce să nu-l vindeţi?

— Apartamentul pe care vreau să-l vând este în corpul celălalt al clădirii. Mi-a

mărturisit sincer că vrea să-l cumpere ea, pentru a fi aproape de mama. A plâns și mi-a spus că vrea să aibă grijă de ea. Să stea de veghe la căpătâiul ei. E o doamnă, e un suflet, duduia Gabi!

— Și?

— M-a rugat să aștept până ce găsește un client pentru mașina ce o are în vamă. Am întrebat-o foarte curioasă cum se face că nu găsește client pentru o astfel de mașină.

— Și ce v-a spus?

— Că nu găsește client pentru că nu poate să scoată automobilul din vamă. N-are bani pentru taxe. E o doamnă! Mi-a propus și o altă variantă. Avea multe relăţii. Zicea c-o să-mi scoată chiriașul din apartament şi desigur că un apartament liber se vinde și mai repede, și mai scump. Nu m-a interesat această variantă. Dacă duduia Gabi îmi cerea și 50.000…

Interviu cu duduia care aducea ploaia de bucurii

Cu asentimentul Miliţiei Capitalei și asistat de anchetatorul Gh. V., am intrat în arestul I.M.M.B. și i-am luat „Duduiei Gable! un interviu» care este în exclusivitate pentru… fraieri.

Mai întâi, se impun câteva date personale ale duduiei Gabi. S-a născut în București în prima zi a anului 1932, numele tatălui Sandu, al mamei Frederica. Antecedente penale? Nici nu mai știe de câte ori a fost arestată. A făcut vreo 11 ani de închisoare. Dar în rate.

— Gabi, se spune despre tine că ești o doamnă.

— Sunt.

— De când furi?

— Domnule, te rog! Eu detest hoţii. În viaţa mea n-am furat. Există o mare deosebire între hoţi și escroci.

Eu dacă aș muri de foame nu aș fura. Eu nu bag mâna în buzunarul nimănui. Mie mi se dă.

— Iartă-mă! iartă-mă că te-am jignit! Gabi, îmi dai voie să-ţi spun că nu ești o doamnă? Că nu ești un suflet? De când ai ieșit din închisoare, ultima dată, ai.

făcut escrocherii de zeci de mii de lei. Și fiului tău, Liviu, nu i-ai cumpărat nici măcar o pereche de sandale. Ai luat de la doctoriţă niște Calciu-Sandoz în contul lui și l-ai dat…

— Am experienţa vieţii. Îmi pare bine că am avut tăria să nu-i trimit lui Liviu, să continue să mă… uite.

— Ai vrut să spui altceva! Ai vrut să spui că ai vrea să continue să te urască. Pentru că te urăște, Gabi! Da, te urăște. Chiar plângi sincer?

— Da!

— Dacă există, la tine, niște sentimente atât de frumoase când ești în libertate, de ce le pierzi?

— Poate că nu sunt numai eu vinovată de… Am încercat să mă încadrez și eu.

Să mă fac om de treabă. Dar mi-au tăiat calea prea mulţi fraieri.

— Vrei să-mi destăinui nişte secrete?

— Depinde.

— De unde ştiai că doctoriţa M.R. visa să plece în străinătate?

— Discutase faţă de mine cu asistenta.

— Ai prezentat un act cu ştampilă şientele în le gâtură cu vinderea unui Volkswagen-1700?

— Obţinerea acestui act n-a fost o problemă. Am trimis o scrisoare la Ministerul Comerţului Exterior prin care îi rugam să mă lămurească, să-mi spună ce taxe trebuie să plătească cineva în cazul când va primi o maşină din străinătate. Dumnealor sunt obligaţi, prin lege, să răspundă la scrisorile oamenilor muncii. Mi-au răspuns şi mie. Deci, aveam un act ştampilat…

— Şi nu citea nimeni textul acestui act?

— Luat repede, înfăţişându-i ocazia, pomana, uita să citească conţinutul.

— Cum îndrăzneai să-ţi duci „clienţii" în faţa I.M.M.B? Când intrai în clădire nu-ţi era teamă că te vei întâlni cu cei care te-au mai anchetat?

— Unui cetăţean cinstit nu-i este teamă să intre în clădirea miliţiei.

— Cum ai zis? — Eu trebuia să las impresia că sunt un om cinstit.

— Gabi, ai vrea să transmiţi ceva clienţilor tăi? Eu voi face acest oficiu.

A început să plângă din nou. De data aceasta, credeţi-mă, deloc sinceră.

„TRECEA FANFARA MILITARĂ". ÎN FRUNTE CU… IULIUS CEZAR

Dacă dumneata, dumnealui, eu, ori chiar fratele meu mai mic… mă rog, dacă unul dintre noi, oameni fără cazier, avem treabă la o mare instituţie ori la un minister, apăi avem probleme cu portarul. El, portarul, se face că-şi ascute creionul, îl vezi că-şi ascute — creionul, dar… Ascultaţi-mă pe mine, mimează. De fapt, în Acel „proces de producţie" îşi ascute vigilenţa. După, ce termină de ascuţit, vine la tine: „Cine eşti? La cine vrei să mergi? Pentru ce? Din partea, cui vii? Care-ţi este domiciliul actual? Unde-ai locuit înainte de reforma agrară?"

Dacă te „miroase" că Eşti inspector la Paza contractuală ori bănuie că eşti gazetar, îşi ascute şi mai cu vârf vigilenţa şi-l auzi: „Dumneata crezi că aici se intră cu una cu două? În poza de pe buletin aveaţi mai mult păr pe cap. De ce v-a căzut? Nici nodul de la cravată după poza de pe buletin nu corespunde cu nodul de la cravata actuală. De ce?…"

După ce răspunzi la fiecare întrebare şi dai explica ţii în legătură cu căderea părului, după ce-ţi numără şi odinţii, cei sănătoşi pe un tabel, iar pe cei careaţi pe un salt tabel, îţi spune că omul pe care-l cauţi a plecat acum vreun sfert, de oră cu o situaţie până undeva.

— Puiule, tu cum, intri: …?

Stop! Să vă aduc mai întâi la cunoştinţă cine-i Puiu. S-a născut în ziua de 4 august 1924 la Câmpina, avea domiciliul stabil pe str. Nefamiliştilor nr. 99 din oraşul

Gh. Gheorghiu-Dej și a fost depistat (și-apoi „săltat”) de ofiţerii de miliţie O.A. și P.V. (ofiţeri din cadrul Inspectoratului municipal de miliţie București). Puiu e porecla.

Oficial îl cheamă D. Iuliu Cezar Cassian. Are 17 condamnnări și e mare expert în materie de „vigilenţă”. E vorba de „vigilenţa” portarilor de la mari instituţii și mai ales ministere. Deci, să ascultăm o părere „autorizată”:

— Puiule, tu cum intrai la ministere, ce părere ai despre portari, despre portarii care au periodic instructaje în legătură cu vigilenţa?

— Aceeași pe care o am despre lacăte.

— Adică?

— Lacătele și portarii au fost create și creaţi pentru oamenii cinstiţi.

— Ei, nu mai spune?

— Văd că aveţi „autobiografia” în voluminosul dosar de pe birou. Vă rog, pentru convingere, să controlaţi dacă apare ca „erou pozitiv” în prinderea mea vreun portar.

N-am avut conflicte cu portarii în toată cariera mea de borfaș. Până acum câţiva ani am lucrat pe bază de „fâș”.

— Cum pe bază de „fâș”?

— Intram în ministere și instituţii cântând și ieșeam tot cântând, dar cu două-trei fâșuri pe mână.

— Portarul?

— Portarul avea treabă cu oamenii cinstiţi, care aveau de rezolvat ceva în minister. Eu nu-l băgăm în seamă. Îmi vedeam de cântecul meu…

— Barem, aveai vreo melodie preferată?

— Da. „Cine te-a făcut pe tine”… Este o melodie populară. În ultimul timp cântam „Trecea fanfara militară”.

— Și-n timp ce trecea „Fanfara militară” pe lângă el, portarul nu era curios să te întrebe de ce trece?

— Rar mi s-a întâmplat să fiu întrerupt din cântec.

Când mă întrerupea, spuneam că sunt de la telefoane.

— Și nu-ţi cereau vreo legitimaţia?

— Dacă-mi cerea, intram la el în cabină, formam un număr aiurea și vorbeam singur: „A.C. 1… A.C. 2… Ce sunt paraziţii ăștia pe circuit… /. Puneam receptorul în furcă, spuneam portarului să dea telefonul la verificat și treceam iar cu „Fanfara… /.

— Ce te-a făcut să treci de la fâșuri la case de bani?

— Vă rog să credeţi că nu din vina mea. A casieri lor. Într-o zi căutam un fâș și-ntâmplător mi-am aruncat privirile pe fereastra casieriei. Spre nedumerirea mea, am văzut ușa de la casa de bani dată de perete și din casă mi-au făcut cu ochiul niște bancnote abia sosite de la bancă. Puteam s-o iert pe casiera asta care are instrucţiuni să nu plece din casierie, fără să încuie casa de bani?… Nu, n-am… Iertat-o… Am văzut că-i o pline de mâncat pe bază de casierii și așa m-am reprofilat…

— Puiule, — ai lucrat întotdeauna singur?

— „Operaţiunile” le-am făcut singur, dar colaboratori am avut sute… Portarul e primul, al doilea — casierul ori casieriţa, conducătorii fabricilor de broaște îmi sunt cei mai apropiaţi colaboratori. Cu câteva chei îţi deschid orice ușă.

— Unele case de bani știu că au și cifru…

— Dar n-am deschis niciodată o casă de bani. Le-am găsit pe toate deschise. Eu am lucrat numai în timpul producţiei. În cele 480 de minute ale salariaţilor, inclusiv pauza de prânz…

— Dar casa de bani este într-un birou. Casieriţa, când iese, nu încuie, baremi biroul?

— Ba da, dar eu îl deschid.

— Casierul gură-cască îţi lasă în păstrare cheia de la birou până-i furi banii?

— O am pregătită dinainte. Mi-o pun la dispoziţie alţi colaboratori de-ai mei din administraţie.

— Cum?

— Duceţi-vă la orice instituţie ori minister și veţi vedea pe hol un panou cu toate cheile. Scrie, sub cheia agăţată, și biroul de la care e. Sunt puse pe panoul acesta ca să le ia femeile de serviciu și să facă curăţenie…

Maiorul Gh. C., care-l anchetează, scoate din seif niște legături cu 34 de chei. „Sculele” lui Puiu. Îmi dă amănunte despre fiecare cheie.

— Cu asta am deschis la Institutul de petrol și gaze, din strada Traian Vuia nr. 6. Cheia asta și neatenţia casieriei mi-au adus o bucurie de 30.000 de lei. Tot cu asta am intrat și în casieria Ministerului Agriculturii și Silviculturii… dar n-am luat decât 17.000 de lei.

— La toate casele de bani pe care le-ai „ușurat” ai găsit cheile în broască?

— Ce interes am să vă mint. Vedeţi cheia asta? E de la casieria Ministerului Industriei Lemnului, Republicii 16. Cu ea am luat 29 360 de lei. Am vrut s-o arunc.

Îşi făcuse datoria. Dar am mai păstrat-o. Am mai fost o dată acolo, dar casieria nu mai era a Ministerului Industriei Lemnului. Se mutase Direcţia sării. Săracă direcţie!

Am găsit doar 2 800 de lei. Buni și ăia.

— N-ai fost surprins niciodată de vreun casier?

— În meseria asta e nevoie de… iuţeală de mână. N-ai iuţeală de mână, dai faliment. Staţi, mi se pare că mi s-a întâmplat o chestie. Da, da. La Direcţia generală de aprovizionare și desfacere din Bd. Magheru 6 — 8, am așteptat până a ieșit casiera, a trecut pe lângă mine, am salutat-o, mi-a spus că nu are timp să-i repar telefonul și a intrat la financiar. Eu, cu cheia pe care o aveam pregătită, am intrat în casierie și… surpriză. La un birou lucra un cetăţean. L-am întrebat unde-i casieriţa, mi-a spus că lipseşte câteva minute. Am trecut pe lângă el, am luat din casa de bani 24.000 lei și-am plecat… Mi se pare că la Trustul de construcţii București, din Victoriei 91 — 93, am dat de niște funcţionari și mai… „vigilenţi”. Am ieșit grăbit din casierie, cu vreo patruzeci de mii și ceva… Era și un fișic cu monede de trei lei. Din neatenţie, fișicul mi-a căzut. S-au împrăștiat prin hol. Ca să nu las

impresie urâtă, m-am apucat să-i adun. Mi-au ajutat și funcţionarii care erau pe acolo. Le-am mulţumit și… bonjour!

— Puiule, ești negativist. Instituţiile noastre au numai casieri gură-cască?

— Pe cei tipicari, cum îi numesc eu pe casierii care-și încuie casa de bani și când îşi aprind o ţigară, i-am evitat. De exemplu, mi-am pierdut o groază de timp cu casiera de la Ministerul Muncii. Dacă n-am intrat în biroul ei de treizeci de ori, n-am intrat o dată. Își lua cheile cu ea. Așa cum e, o stimez. Și la Institutul de proiectări și îmbunătăţiri funciare e o casieriţă care… N-a mers! Nu pleca din birou până nu încuia casa de bani. La Ministerul Justiţiei, la fel.

— Și la Ministerul Justiţiei ai încercat?

— De câteva ori, dar n-a mers… Într-o zi mă plimbam pe strada Biserica Enei. Nu știu cum mi-am aruncat privirile pe o fereastră și am văzut o casetă. O casetă în care de obicei se ţin bani. Era pe birou. M-am uitat la firmă:

„Colectivul nr. 1 de avocaţi”. Bat la ușă, nimeni. Mă uit la broască, scot cheia, deschid, am luat caseta… N-am găsit mare scofală. 2 450 de lei.

— Deci, pentru viitorul tău proces ai avocaţii plătiţi.

Cam atât despre Iuliu Cezar din strada Nefamiliștilor.

Așadar, eu n-am să intru în viaţa mea într-o instituţie cântând…

SE-NCHIDE GALAXIA – „PENTRU INVENTAR”.

La început n-am dat nicio atenţie pălăvrăgelii omului de lângă mine. Mă făceam că-l ascult și, uneori, chiar căscam. Povestea foarte frumos, dar poveștile lui erau de domeniul fantasticului. Individul, simţind că nu pun mare preţ pe vorbele lui, la un moment dat mi s-a adresat:

— Dumneata ai numărat vreodată stelele de pe cer?

— În tinereţe am încercat de câteva ori, dar m-am încurcat pe la 7 852 643… Și, la urma urmelor, mi se pare că nu e bine să numeri stelele, ţi se poate întâmpla o nenorocire.

— Aici am vrut să te-aduc. Povestea asta cu nenorocirea a fost născocită de cei care fură stele. Ei au lansat acest zvon pentru a se evita ţinerea unei evidenţe clare a stelelor. Luceafărul de ce se poate număra?

— Pentru că e unul singur… Dar lasă-mă dom’le cu balivernele astea. Ai văzut dumneata pe cineva furând stele de pe cer?

— Ești copil, domnule. Habar-n-ai câte stele se fură.

Eu cunosc un’ care și-a făcut avere pe chestia asta.

— Cunoști dumneata un om care și-a făcut avere furând stele?

— Ba bine că nu! Dacă vrei să știi, îmi este și rudă. Rudă cam din a 15-a spiţă.

Eram gata, gata să-l las să vorbească singur, dar, aducând în discuţie un nume concret, am ciulit urechile.

— Șt cum le fură? Cum le ia de pe cer? Cu minciogul?

— Cu mâna, domnule. Ce crezi dumneata că te mint?

Cu mâna stângă, pe asta o are mai lungă.

— S-a născut așa cu o mână mai lungă?

— S-a născut normal. În 1965 a făcut marea descoperire un maistru croitor de la „Arta modei". Omul meu (pe atunci șef de depozit la o întreprindere de colectare și recuperat ambalaje) avea aici în lucru 3 costume, din stofă englezească. La proba cu mâneci, maistrul croitor s-a îngălbenit la faţa. Mânecile din stânga de la cele trei costume erau mai scurte cu 12 cm.

— Și dacă ai o mână mai lungă cu 12 cm poţi, fura stele de pe cer?

— În 1965 avea o creștere de 12 cm. De atunci au trecut ani. Mina s-a lungit în continuare.

— Cam de câţi metri s-a făcut?

— Zeci de metri, dacă nu sute.

— Și cum putea intra în casă la el cu atâţia metri de mână?

— Și-a făcut casă personală. Mobilă adecvată. Când era șef de depozit avea un Trabant. N-a mai încăput în el. Și-a luat o mașină mai încăpătoare.

— Trebuie să fie groaznic să ai o mână mai lungă. Și cum dormea? Omul normal se dezvelește noaptea, întinde mâna aiurea, el cu mâna lui dacă-i cădea pe parchet, ori o rezema de pereţi…

— Și-a bătut mochetă în toate camerele. A pus deasupra covoare pufoase, blănuri de animale sălbatice. Și-a tapetat pereţii. A trebuit să-și cumpere și o vilișoară într-o staţiune pentru că la vilele obișnuite nu avea condiţii…

— Săracu'!

— Nici la restaurant nu se putea duce. Îi era jenă.

— Și cum se distra?

— Se ducea la baruri de noapte, acolo penumbră, nu se bagă de seamă dacă ai o mână mai lungă.

— Foarte costisitor. Cred că e plin de datorii la C.A.R. și la…

— Nici nu e înscris la C.A.R. Și bani la el cu găleata.

— P. P. Ilie? Bine că s-a dus. Deși iubea caii, era un chiulangiu ordinar.

— Mai mult aport aducea întreprinderii clanţa aia de la ușă. Decât P.P. Ilie.

— Se bărbierea el în fiecare zi, îşi dădea el cu la vandă, dar dacă eu eram director, nu-l ţineam în între prindere nici măcar un ceas.

— Avea portretul pe aleea fruntașilor pentru că știa să dea cu „clanţa", știa să pună problema în ședinţă.

— Lăsa lucrările pe capul nostru și el, cât era ziulica de mare, umbla aiurea prin întreprindere.

— De câte ori nu m-am rugat eu să-i cadă în cap un ghiveci de la etajul 17 ori 18? Mi-a mâncat o groază de după-amiezi ca să-i termin lucrările pe care le începea.

Acestea sunt părerile foștilor lui colegi de birou. Să le auzim pe ale conducerii întreprinderii.

— Pentru noi acest P.P. Ilie era un cap. Știa să pună problema.

— Ce problemă știa să pună?

— Întotdeauna ridica în ședinţe… Punea niște probleme colosal de juste, de principiale.

— De pildă?

— Să vă dau numai câteva exemple: noi aveam niște greutăţi, niște gâtuiri în fluxul de producţie la secţia a II-a. Benzile transportoare duceau piesele prin camera de răcire prea repede… La concluzia asta am ajuns după lungi dezbateri împreună cu specialiștii. Aveam multe rebuturi. Cum spun, am dezbătut această problemă două zile și două nopţi.

— Unde aţi dezbătut-o?

— Aici, în biroul meu.

— Și?

— A doua zi am avut ședinţă de producţie pe între prindere. P.P. Ilie s-a ridicat în plină ședinţă și a pus problema.

— Ce problemă?

— A fluxului de producţie de la secţia a II-a. Noi, împreună cu specialiștii, ne sfătuisem două zile și două nopţi și el, funcţionar a II-a, fără cunoștinţe tehnice, se ridică și pune problema. Dă soluţii… Altă dată, după ce noi am dezbătut problema cubiloului…

— Unde aţi dezbătut problema cubiloului?

— Aici, la mine în birou. Ne trezim cu el că cere cuvântul și începe: rog să fiu iertat că mă amestec în astfel de probleme, dar aș vrea să pun o problemă. Cubiloul de la secţia a V-a nu dă randamentul care trebuie să-l dea. Am studiat niște reviste de specialitate și iată cum pun problema: cubiloul trebuie oprit pentru 2 — 3 zile, rezi dit și în acest timp trebuie trasă o linie decovil de la depozitul de cocs; se pierde prea mult timp cu aprovizionarea… Era un tip nemaipomenit. Punea niște probleme…

I-a uimit și pe tovarășii delegaţi de la minister.

— Cum?

— Se anunţa, de pildă, participarea la ședinţa de producţie a unui tovarăș de la minister. Bineînţeles că noi, conducerea întreprinderii, ne întruneam în ajun și ne sfătuiam cam ce fel de probleme să punem reprezentantului de la minister.

— Și unde vă întruneaţi?

— Aici, la mine în birou. Ne notam problemele ca: să ne ajute ministerul în legătură cu planificarea mate noi prime, să nu se mai încrucișeze transporturile…

— Mă rog, și?

— În ședinţă se ridica P.P. Ilie și punea problema materiei prime, a încrucișărilor, a…

— Tovarășe director, dar el, la locul lui de muncă, acolo pe pogonul lui, cum se descurca? V-aţi interesat vreodată?

— Ba bine că nu! Nimic nu făcea. Un chiulău…

— Și de ce nu l-aţi dat afară, de ce nu…

— Știa să pună problema! Ne gândeam chiar la promovarea lui. Și tovarășii de la minister ne-au trasat sar cina să ne ocupăm de el.

— Mă iertaţi că vă întreb, de când aveţi cabinetul aici?

— Sunt director aici de 12 ani. Aici am avut cabinetul întotdeauna.

— Aţi făcut vreo modificare biroului? în ultimul timp s-a făcut vreun zid, era vreo ușă pe undeva?

— Nu. Adică, anul trecut am astupat gura șemineu lui. Venea curent pe coș. Șemineul și așa nu era folosit. Așa l-am găsit. S-a făcut zidu' ăla.

— Când?

— Anul trecut prin martie.

— P. P. Ilie când a dispărut?

— Mi se pare că tot în martie. Da, da, în martie. Discutam cu colectivul promovarea lui P.P. Ilie și zidarul în acel timp a astupat gura șemineului.

— Vreţi să chemaţi un zidar cu niște scule să dărâme zidul care l-aţi făcut anul trecut?

A venit zidarul, a dat zidul jos, și în șemineu a fost găsit scheletul lui P.P. Ilie, un ceas de mină, o curea de pantalon, un carneţel pe care era stenograma ședinţei de promovare a propriei lui persoane…

"CĂŢELUȘUL ŞCHIOP" A AVUT GHINION

Se numește C. Cordeanu. Are vreo 54 de ani, e puţin mai înalt decât Raf Valone, poartă ochelari cu ramă în gustă, e destul de volubil, posedă un început de chelie și deși are o teamă îngrozitoare de cancer, fumează între două și trei pachete de ţigări pe zi. Își iubește familia, are „faţă" de actor de roluri pozitive, adoră animalele…

Dacă noi, oamenii, vom fi judecaţi cândva de vreun tribunal al insectelor, în niciun caz C. Cordeanu nu va fi citat. Ba, din contră. Ne va fi dat ca exemplu. El, dacă din neatenţie, a scrântit laba unei furnici, nu a plecat de la locul accidentului până n-a dus-o la un post de prim ajutor. Cu toate aceste calităţi, a fost arestat.

Intrigat, am cerut permisiunea să asist la un interogatoriu. Înainte de a fi adus de la „subsol", l-am rugat pe anchetator să-mi spună ce acuzaţii i se aduc „omului cel bun".

— A făcut o delapidare de 206 660 lei.

Am rămas surprins. El, cu figura lui de om bun, să facă o astfel de delapidare? Dacă semăna cu „ciungul" din „Evadatul" vă închipuiţi ce prăpăd făcea.

A intrat „omul cel bun". Eu, retras într-un colţ al biroului, voiam să-l măsor de la șireturi în sus. Nu avea șireturi. Nici cravată. L-am măsurat cum am putut, fără șireturi și fără cravată. Ascult:

— Cum te cheamă?

— Constantin Cordeanu… Domnule maior. Îmi permiteţi să aprind o ţigară?

Îşi aprinde ţigara. În afară de calităţile amintite, sur prind la el și o elegantă în mișcări, în felul cum a scos pachetul cu ţigări, cum a ales ţigara, cum a aprins-o, cum a tras primul fum… Mi-am spus: ăsta dacă a furat, a furat frumos. Părerea mea este că cei de la care fura au observat că fură, dar s-au jenat să-l oprească pentru că delapida elegant, cu mișcări plăcute.

— Vrei să ne spui pentru ce ești aici la noi?

— Delapidare. Am declarat tot, am recunoscut tot.

Îmi aștept pedeapsa ce mi se cuvine.

Dezvălui acum la el și alte calităţi. E un hoţ sincer, cinstit. Dacă ar fi un hoţ ordinar, un delapidator de du zână, fie că s-ar văicări, fie că ar veni cu nu ştiu ce argumente. Nu. Dumnealui îşi așteaptă pedeapsa. Pedeapsa mult așteptată.

Îl ascult. Povestește că în februarie 1965 s-a angajat la întreprinderea 8 construcţii-montaj București, șantie rul 802, ca gestionar de bani. Apoi, la șantierul 809.

— Ce înseamnă gestionar de bani?

— Eram casier central. Luam banii de la Bancă și, pe baza statelor de salarii, îi împărţeam delegaţilor diferitelor puncte de lucru. Odată (eram nou și aveam referinţe foarte bune, colosal de bune, de unde venisem) mi-a ieșit, după plata salariilor, o lipsă de câteva sute de lei.

N-am putut să mă fac de rușine faţă de șefii mei. Bani, ca să pun la loc, nu aveam. Trebuia să ies din încurcătură.

Vă închipuiţi și dumneavoastră, stricam impresia. Am măsluit statele. Nu a observat nimeni. Dar absolut nimeni din cei care mă controlau.

Drăguţul de el, mă gândesc eu, îşi sacrifică cinstea, omenia, numai să se simtă șefii lui bine. Să se poată lăuda ei, șefii, între ei: „Domnilor, hai să ne felicităm, avem un casier bun”. V-am spus eu? Hoţul e plin de calităţi. Cu siguranţă că în pușcărie o să ajungă șef de dormitor. Are perspective.

— Găsiseși o metodă inteligentă în măsluirea statelor?

— Mda. Timpul a trecut și greșeala n-a fost sesizată.

După o altă bucată de vreme, la un alt salariu, am descoperit o lipsă de 5.000 de lei. Eram disperat. Omul cinstit din mine s-a revoltat. Mi-am luat inima în dinţi și le-am spus șefilor. S-au făcut cercetări, dar nu s-a găsit suma. Eram considerat de conducere ca cel mai bun casier al întreprinderii. Ca să nu se facă prea multă gălăgie în jurul acestui caz, șefii mi-au spus să mă „descurc”, adică să fac rost, de bani, să-i pun la loc. M-au asigurat că nu vor sesiza organele de control, că „vor închide ochii”.

Aici s-a oprit. A făcut o pauză. Eu, din colţul meu, m-am gândit la șefii lui. Ce inimă de mamă au avut!…

L-au salvat de la o încurcătură care se lăsa cu o anchetă, cu niște măsuri și… Dar mai bine să-l ascultăm pe „omul cel bun”.

— N-aveam o astfel de sumă disponibilă. Nu aveam ce vinde din casă. Trebuia să rezolv problema. Am apelat la…

— Măsluirea statelor după „metoda” dumitale. Și de aici încolo?

— Dacă am văzut că nici de data asta nu se bagă de seamă „greșeala” din state, am continuat în fiecare lună și am ajuns aici… Vă întrebaţi de ce n-am mașină ori vilă? Eu am vrut să fiu considerat de oamenii care mă cunoșteau, tot cinstit. Acasă nu duceam soţiei în plus peste salariu mai mult de 300 — 400 lei pe lună. Îi duceam însă cu motivare. Spuneam că am făcut niște ore supli mentale. În faţa familiei am vrut să par „omul cel bun”, care eram o dată.

— Totuși, ce-ai făcut cu banii?

— Chefuri. Chefuri și… Ca să nu fiu recunoscut prin localuri, îmi făceam cărare la mijloc, îmi puneam ochelari mari cu umbral și căutam o masă mai dosnică. Comandam mâncărurile și băuturile cele mai scumpe. Dacă se întâmpla să mai vină cineva la masa mea, plăteam și pentru el. (Făcea „omul cel bun” și pomeni. Pomeni din banii statului.) Spuneam că sunt din provincie și am necazuri în familie. Minţeam că sunt în divorţ cu nevasta.

Alteori îi minţeam, pe cei cu care beam, că am câştigat la „loz în plic”. (Era și „norocos”, vedeţi dumneavoastră?) Angajam mașini particulare ore în șir, îl rugam pe șofer să mă plimbe în jurul Bucureștiului. (Presimţea, bietul de el, că n-o să-l mai vadă mulţi ani.) Opream la câte o „Alimentara” ori restaurant, cumpăram o sticlă-două cu vin, mâncare și mergeam într-un loc mai retras și ne ospătam.

Ce fericit ar fi fost „Căţelușul şchiop” din poezia pe care o recită uneori Anda Călugăreanu, dacă era întâlnit de „milosul” nostru hoţ. Îi dădea bani de tratament și-l

trimitea și într-o staţiune balneoclimaterică până se vindeca. A avut ghinion bietul căţeluș.

— Nu vreau ca, prin cele ce vă povestesc, să… Sunt vinovat. Sunt foarte vinovat. Suport consecinţele. Dar, pe undeva, cred că sunt vinovaţi și alţii.

Care alţii? La șefii lui s-o fi referit? Ce nerușinare!

Ei, care au fost atât de buni, au închis ochii, nu l-au con trolat cum trebuia controlat, și acum, auziţi: să-i facă vinovaţi!

Fără cravată și fără șireturi, Cordeanu a fost din nou dus la „subsol”.

— Ce părere ai despre „omul cel bun”? — m-a întrebat anchetatorul.

Dacă din aproape sfertul de milion delapidat cumpăra barem o cârjă pentru „Căţelușul şchiop” îi acordam circumstanţe atenuante. Așa…

Închid și eu ochii cum i-au închis șefii lui…

VĂ INTERESEAZĂ O CĂSĂTORIE FULGER. UN ȘARPE BOA NEFOLOSIT SAU UN POST DE… BATERIST?

Dacă cine știe, prin absurd, vine la dv., un tânăr dis tins, manierat și, mai ales, curtenitor, să vă ofere spre vânzare o parcelă de casă în Grădina botanică, un tigru neîmblânzit, ori chiar un șarpe boa nefolosit, fugiţi imediat din preajma lui, pentru că, altfel, riscaţi să vi se micșoreze bugetul. Are o putere de convingere!… într-un sfert de oră, vă și smulge un avans, în contul șarpelui boa nefolosit, pe care o să vi-l furnizeze imediat ce se va întoarce din junglă.

Dacă se recomandă și Ion Kapitany, zis Bebe, luaţi-o imediat din loc. Urcaţi-vă chiar din mers într-un taxi.

Pe Bebe îl puteţi întâlni oriunde, pentru că nu are domiciliu prea stabil.

Și, deși e oarecum căsătorit, se recăsătorește mai în fiecare reședinţă de judeţ. Într-o zi, fiind în trecere prin Brașov, se îndrăgostește mai mult decât lulea de tânăra B. Elena, între două staţii de troleibuz. La a treia staţie cei doi sunt ca și căsătoriţi. O convinge pe fată să se ducă acasă să-și ia lucrurile și să-l urmeze la Deva, unde cică ar avea… „câmpul muncii”. O așteaptă în gară, Elena vine cât se poate de repede. Se urcă în tren și, la Făgăraș, coboară; Bebe și-a adus aminte că are niște „treburi”. Petrec împreună două zile din luna de miere, ca în a treia zi s-o lase pe Elena în faţa unei frizerii (unde se fac și frecţii). Și Bebe se urca în tren, coboară la Sibiu, și deschide o tarabă. Vinde lucrurile (un ceas, un fâș, un inel etc.) „obţinute** prin căsătoria nelegitimă cu Elena, care poate și astăzi îl așteaptă în faţa frizeriei.

Revine la Brașov unde găsește un amator de chilipiruri în persoana lui R. Ilie, căruia îi propune spre „vânzare” locuinţa bunicii lui. Îi ia 1.000 de lei avans, îl „plimbă” pe la notariat pentru completarea unor acte și…

Descinde, împreună cu o prietenă (prietenă și tovarășă de „afaceri”), R. Doina, la un hotel din Tg. Mureș.

Aici, după opt zile, se plictisește și părăsește hotelul, lăsând ca plata pentru cazare să o facă în ceruri. Dar am uitat. Tot aici găsește un tehnician din Caracal (D. Ilie), căruia îi „vinde” cu o sumă derizorie un magnetofon ce urmează să-i sosească de la niște rude din Canada. Ca să nu piardă ocazia, olteanu’ îi dă un avans de 450 lei.

Perechea rămâne „datoare” cu 800 de lei și la hotelul din Deva, apoi poposește la cel mai elegant restaurant din Petroșani. „Îndrumată” de Bebe, Doina începe să cocheteze cu un client singuratic. Cei trei continuă cheful acasă la „singuratic”, de unde Bebe, spre ziuă, dispare cu 900 de lei, ceasul și… pantalonii gazdei. Îi lasă, în schimb, ca ostatecă, pe Doina. (Omul fiind însurat…)

Ajunge din nou la Tg. Mureș, unde se decide să se recăsătorească, sau rerecăsătorească. Găsește imediat pretendentă. De data aceasta, pleașca a căzut pe capul domnișoarei Piroșca. Aceasta îl găzduiește, cumpără verighete făcând imprudenţa să lase la îndemâna lui Bebe vreo 800 de lei și verigheta, bagă de

seamă după câteva zile că viitorul ei soţ a dispărut.

În trenul de Craiova, Bebe intră în vorbă cu o duduie, căreia îi propune spre vânzare verigheta domnișoarei Piroșca. Duduia, foarte serioasă nu cumpără ocazia, dar acceptă o „plimbare” de câteva zile prin Râmnicu-Vâlcea.

O pierde pe drum și pe duduia serioasă din tren și, încercând să vândă verigheta, este înhăţat și dus la proprie tara ei. Aceasta îl iartă și îl roagă să se facă băiat de treabă.

Iar Bebe continuă să-și vadă de treabă. „Vinde” iar magnetofonul „care trebuie să-i sosească din străinătate”, lui S. Viorel, vopsitor din Tg. Mureș, și mai dă o raită prin Brașov, unde găsește alt chilipirgiu — D. Florea ospătar la T.A.P. Carpaţi. Acestuia îi „vinde” locuinţa (inclusiv mobilierul) mamei sale. Ia de la el, în contul afacerii, 1.000 de lei, un ceas, un inel, o scurtă de piele, și porneşte pe Valea Prahovei. De la Casa de cultură din Bușteni „împrumută” un magnetofon pe care îl face bani la Sf. Gheorghe.

După câteva zile, vizitează și Târnăvenii, unde o cunoaşte pe simpatica T. Mona. Fata nici n-a apucat să-i afle întregul nume și a acceptat căsătoria. Bebe „a plimbat-o” pe la Mediaș și tot în Mediaș a lăsat-o fără ceas și un magnetofon portativ.

Vizitează orașul Dej cu intenţiile cele mai frumoase: recrutează amatori pentru o formaţie de muzică ușoară.

Le spune credulilor că are un contract cu Litoralul. Părăsește orașul doar cu un fâș și un ceas de mână, luat „împrumut” de la amatorul de muzică ușoară C. Constantin.

Oradea n-o văzuse de mult. Se decide să viziteze și acest oraș, însă doar în treacăt, pentru că este nevoit să plece cu lucruri în valoare de 4 700 de lei, de la H. P. Ioan, care l-a găzduit o singură noapte. De fapt, nici n-avea nevoie de mai multe nopţi…

Face o plimbare și prin Arad. Aici află că un elev, N. Iosif, are nevoie de o orgă electronică. Îi ia 1.000 de lei avans și îl lasă pe băiat cântând din „n-ai”.

Dă o fugă la Ploiești, unde este informat că P. Elena dorește să se căsătorească cu un domn distins. Se face „vederea”, părţile se învoiesc, dar o piedică de netrecut barează drumul viitorului lor fericit. P. Elena nu este „încă divorţată” de bărbatul dinainte. Pentru Bebe, povestea asta este o mană cerească. Îi propune: „intentăm acţiune de divorţ, fă rost, dragă de niște bani până…” P. Elena se dă peste cap (numai la figurat) și-i înmânează lui Bebe o sumă apreciabilă, sumă din care Bebe, elegant, îi trimite o vedere cu salutări din București…

„STOP CADRU!
SE FILMEAZĂ LA PLOIEȘTI”

De curând, a descălecat la Ploiești un tip cu un dinte îmbrăcat în metal alb, cu ochelari de soare, destul de elegant, cu pantofii (nr. 42) puţin uzaţi, dar bine lustruiţi.

S-a dus la hotel U.C.A., și-a arătat dintele de metal și o legitimaţie de ziarist și a fost cazat în camera 8. A făcut un duș, după care s-a trântit pe pat şi şi-a pus întrebarea: „Ce să fac mai întâi în Ploieștiul ăsta? Să mă căsătoresc ori să inspectez unităţile de deservire a populaţiei?”

S-a decis să „lucreze” în paralel. A doua zi, dis-de-dimineaţă, s-a dus la U.J.C.M., unde l-a găsit pe tov. Vice președinte T.N., căruia i-a arătat același dinte de metal și aceeași legitimaţie de ziarist.

— Dv. Mergeţi cu mine, a decretat omul cu ochelari de soare, părul castaniu și pantofii lustruiţi, dar puţin uzaţi. Mergeţi cu mine, tov. Președinte, să mă conving „Pe viu” cum deserviţi populaţia.

Au vizitat câteva unităţi și, cu oarecari reţineri, „inspectorul” s-a declarat mulţumit de ce văzuse până atunci. Voia să continue inspecţia, dar vicepreședintele tocmai trebuia să plece în concediu. L-a lăsat pe inspector la restaurantul Pelican, în grija responsabilului, și tov. Niţu s-a dus la sediu, unde se găseau tov. Președinte V. A. și vicepreședintele A. D.

— Tovarășe președinte, pronia cerească ne-a trimis un ziarist grozav. Să ne critice el? Așa…! O să scrie numai frumos despre noi. Acum mănâncă la Pelican, eu trebuie să plec în concediu și cum dumnealui vrea să-și continue raidul, trebuie să-i dăm pe cineva să-l însoţească prin unităţi.

Norocul a căzut pe vicepreședintele A.D., care în ziua aia era bine dispus, pentru că dimineaţa îi ieșise cineva înainte cu plin. L-a luat pe musafirul Ploieștiului de la restaurantul Pelican, bineînţeles în cea mai arătoasă mașină a conducerii U.J.C.M., și pune-te pe inspectat. Orice unitate le ieșea în cale — pe loc o și inspectau. Inspectorul controla condicile de sugestii, îi felicita pe responsabilii unităţilor, din când în când îl mai critica pe vice președinte… Dar nu prea dur. Așa, prietenește, să nu-i știrbească autoritatea faţă de subalterni. Inspectorului i-a plăcut nespus de mult unitatea de coafură nr. 51…

Stop cadru! Ne oprim deocamdată aici cu inspecţia, pentru că trebuie să vedem ce perspective are omul nostru în problema căsătoriei proiectate.

A scos două bilete la „Cinemascopul” din centru și i-a căzut cu tronc o duduie care tocmai căuta un bilet. Au văzut filmul împreună, s-au plimbat puţin și s-au despărţit.

Duduia nu i-a mai acordat o întâlnire pentru că dintele individului era de metal neferos și nu de aur. Dar a putut să scape de el? A doua zi, pentru că aflase unde lucrează, s-a dus la locul ei de muncă. A luat legătura cu șefii ei, s-a interesat de comportarea… și Niculina M., că așa o cheamă pe duduia, văzând că e ceva serios și că viitorul ei soţ are mașină la dispoziţie (i-o pusese U.J.C.M.), a zis „da” înainte

de a se duce la ofiţerul stării civile. Tot cu mașina pusă la dispoziţie a făcut o vizită la Urlaţi, să-și cunoască viitorii socri care, bineînţeles, au „omorât” câteva găini.

S-a întors la Ploiești și duduia Niculina l-a prezentat pe viitorul logodnic și soţ gazdelor, care erau și rude. Gazda, primitoare, ca toate gazdele, l-a tratat cu șerbet de trandafiri și, văzându-l așteptat de mașină la poartă s-a plâns că vrea să-și cumpere mașină, dar banii nu au destulă vechime.

— Asta-i problema? Mâine vă asigur cumpărarea mașinii!

— Cum?

— Daţi 4 200 de lei, sumă ce revine ca dobândă statului, și gata! Eu am oameni la București. Ce contează dacă banii n-au vechime. Esenţial e să n-aibă miros!

Stop cadru! Hai să vedem ce mai inspectează omul care a dat-o gata pe Niculina. A convocat pe mai toţi președinţii și vicepreședinţii care se ocupă cu deservirea Ploieștiului, pe unii i-a certat, pe alţii i-a lăudat, a programat paie-se și o ședinţă de dezbatere a cifrelor de plan, a dat dispoziţie ca în cazul când are nevoie de un cadru de conducere, să știe de unde să-l ia, a inspectat cooperativele din Vălenii de Munte, Urlaţi, Plopeni, Breaza, Comarnic, Sinaia…

L-a luat pe președintele cooperativei Igiena, T.D., l-a dus la unitatea de coafură nr. 51 și a dat dispoziţie:

— Mâine la ora 9, îmi vine echipa de filmare. Îmi faceţi o curăţenie aici… Farmacie să fie! Halatele tuturor lucrătoarelor să fie apretate. O cută să nu găsesc. Până nu se filmează, n-au voie să se așeze pe scaun. Dacă aveţi niște modele, mobilizaţi-le pentru filmarea de mâine. Dar niște modele mai arătoase, mai șic…

Președintele a dat dispoziţiile de rigoare subalternilor și omului care trebuia să-i filmeze a doua zi — 5 200 lei „împrumut”.

L-a luat la rând pe Gh. L., președintele cooperativei „Deservirea”, a inspectat cu el alte unităţi care urmau să fie filmate a doua zi. I-a strâns mâna, l-a felicitat pentru felul cum îşi duce munca. I-a promis că, în afară de film, o să scrie și un articol în care vor fi numai laude și articolul va apărea pe prima pagină a unui cotidian. Și, pentru că în seara aia avea o sindrofie, i-a cerut președintelui „împrumut” un magnetofon portativ. Președintele, dacă-i cerea și un pian cu coadă, nu-l refuza.

După asta a luat mașina conducerii și s-a dus la unitatea nr. 23, „Foto special”. Aici a ordonat lui Gheorghe C.:

— Responsabile, îmi încarci aparatul de fotografiat cel mai bun pe care-l aveţi și mi-l dai, pentru că trebuie să fotografiez niște aspecte critice de la cooperativa din Vălenii de Munte.

A luat și aparatul, s-a dus la hotel, a făcut un duș și… Să-și neglijeze „viaţa de familie”? A trimis mașina, bineînţeles a conducerii U.J.C.M. după Niculina și după gazdă și le-a oferit o masă la Restaurantul Nord.

Masă bogată. S-a stabilit și ziua logodnei și a nunţii… A plătit el masa. Cavaler, ca întotdeauna. I-a condus acasă cu mașina pe care o avea la dispoziţie. A luat de la gazdă cei 4 200 de lei — știţi, pentru mașină.

După asta s-a dus la hotel, a achitat cazarea ca orice om cinstit și cu acceleratul de 23,20 a plecat spre Bacău.

În camera 8, a doua zi, s-au găsit perechea de pantofi puţin uzaţi, dar lustruiţi, niște baterii uzate, câteva cutii goale de ţigări americane și o carte, „Dialog despre eroare”, din care citise doar 16 pagini.

CĂSĂTORIE PE BAZĂ DE CHEC…

Deși era textilistă și lucra la Combinatul textil „Argeșeana” (secţia, “Găvana”), Nicoleta, și-a luat, după programul ei de lucru, o sacoșă și a pornit prin Pitești după cumpărături. Tocmai ieșea dintr-un O.C.L… Pâinea” cu o sută de grame de drojdie de bere, când auzi în urma ei o voce necunoscută:

— După cumpărături, după cumpărături?

— Exact! Și sunt fericită că am găsit drojdie de bere. Știţi, nu prea se găsește.

— Drojdie de bere?! Vai, dacă știam vă aduceam eu de la Cluj.

— Sunteţi de la Cluj? Nu serios, de la Cluj sunteţi?

— Dar începe discuţie? Lucrez la I.I.S. Metalul roșu. Vreţi să vă arăt legitimaţia de intrare în întreprindere? Și buletinul vi-l arăt dacă găsiţi că e necesar.

— Ei, asta-i bună. Ce interes aţi avea să vă lăudaţi? Și cu ce treburi pe la noi, prin Pitești?

— Deplasare. Am montat niște aparatură… Nu v-ar face plăcere să ne cunoaştem? Traian mă cheamă.

— Nicoleta! Cum aţi spus că vă cheamă? Traian? Să știţi că mi-e cunoscut numele ăsta. Cred că de undeva dintr-o carte de istorie. Știţi eu sunt… prietena cărţii. Vai, ce bine-mi pare că am găsit drojdie de bere. Știţi eu sunt foarte gospodină. Dacă aţi avea vreodată posibilitatea să mâncaţi o prăjitură făcută de mine… v-aţi da seama că nu sunt lăudăroasă.

— Și fosta mea soţie se pricepea la prăjituri. Făcea chec cu rahat. Dacă nu găsea rahat, nu făcea chec. Dacă regret despărţirea de ea, regret numai din cauza checului. Se topea în gură.

— Dar ce, sunteţi divorţat?

— De patru ani… Clujul e foarte aprovizionat cu drojdie de bere.

— Ce să vezi! Eu nu concep viaţa fără o prăjitură în casă.

Blitz-prietenia dintre Nicoleta și Traian, datorită drojdiei de bere rare era în sacoșa dintre ei doi, începea să „crească” văzând cu ochii. Mai ceva ca o cocă din făină trei nule pusă la dospit.

— Eu dacă aș găsi o femeie care să știe să facă chec cu rahat și-acum m-aș recăsători.

— Și eu sunt divorţată de trei ani. Procesul de divorţ l-am avut la Roșiorii de Vede. Că acolo ne-am căsătorit.

Chec, de ce să mă laud, am făcut doar o singură dată. Și sinceră să fiii nu mi-a ieșit prea bun. Cred că nu i-am bătut destule ouă. Să știţi de la mine că fiecare prăjitură are secretul ei.

— O, dar desigur. Dacă n-ar avea secretul lor, ar face prăjituri și tinichigiii. Nicoleta…

— Spune, Traiane… Să știi că la budinci nu mă întrece nimeni.

— Îmi plăcea și mie înainte, dar am găsit în orez o alică de iepure. Uite, vezi dintele ăsta, atunci s-a rupt. Când e budincă la cantină…

— Dar eu, înainte de a-l băga la cuptor, spăl orezul în trei ape. Tu compari budinca de la cantină cu… Dar parcă ai vrut să mă întrebi ceva?

— Nicoleto, știi, m-am îndrăgostit de tine. Nu vrei să ne căsătorim?

— Dar cum poţi să… Nici nu ne cunoaştem bine. Și pe urmă, știi că… eu chec…

— Mi-a plăcut sinceritatea ta. Alta în locul tău ar fi început să se laude. Tu nu. Budincă știi să faci, cu budinca te-ai lăudat…

— Mă bucură faptul că preţuiești sinceritatea mea. Să știi că asta este o trăsătură a mea care mă caracterizează. Când pleci la Cluj?

— Păi, chiar eram în drum spre hotel. Mă duc să-mi fac bagajul. Îmi pare rău că nu pot să te mai acompaniez.

Și-au luat adresele, Nicoleta a rămas la Pitești la gazda ei din str. Negru Vodă, iar Traian în apartamentul său din Cluj, str. Orzului. Și de astă-vară, din august, de când s-au cunoscut, până în 26 octombrie și-au tot scris. Traian i-a trimis în răstimpul ăsta drojdie de bere și a făcut efortul să se reprofileze de pe chec, pe budinci. În 26 octombrie, cum am zis, Nicoleta a venit la Cluj. I-a adus lui Traian și un chec, dar, spre dezamăgirea lui, cu cacao și puţin ars. Dar Nicoleta avea în schimb, în bună regulă, toate actele. Așa că… s-au dus la ofiţerul stării civile. S-au căsătorit. Au trecut pe la fabrica textilă din Cluj, unde Nicoletei i s-a asigurat un transfer, în ziua aia i-a făcut lui Traian și o budincă, a băgat-o în cuptor și Nicoleta a plecat la Pitești să-și ia transferul. Budinca s-a copt, dar Nicoleta a uitat să mai vină la noul ei soţ, Traian.

Îngrijorat, s-a urcat în tren și a ajuns în Pitești glonţ la Negru Vodă. Adică la gazda Nicoletei din Negru Vodă.

— O caut pe Nicoleta.

— E plecată la soţul ei, la Brașov.

— Cum la Brașov? Eu sunt soţul ei și sunt din Cluj, nu din Brașov.

— Ea mi-a scris de la soţul ei din Brașov.

— S-a întors la primul soţ?

— Nu, pentru că primul ei soţ e la Roșiorii de Vede.

La actualul soţ.

Binevoitoare, gazda din Negru Vodă i-a dat nefericitului mire, Traian, noua adresă a Nicoletei. A schimbat câteva trenuri și, în sfârșit, iată-Brașovul…

De-aici încolo am să rog să-mi permiteţi să transcriu, fără măcar a muta o virgulă din loc, chiar din scrisoarea lui Traian, care mi-a sosit acum câteva zile la redacţie:

„Distrus sufletește și fizic (probabil din cauza călătoriei n.a.) am ajuns la Brașov. În apartamentul 12 de pe str. Minerva, unde mi-am găsit soţia mea, dar nu mai era parcă ea, că dânsa convieţuia ca și concubină cu numitul A. Ion, care știa că este căsătorită legitim. Am anunţat organele de miliţie, printr-o reclamaţie scrisă, prin

care arătam amănunţit situaţia soţiei mele și am cerut ajutorul în lichidarea aventurii. Oare de asemenea aventuri și aventurieri nu se ocupă nimeni în statul nostru? De la miliţie mi s-a spus că vor cerceta cazul, dat fiind faptul că stă atâta timp în mod clandestin la acea adresă, neanunţată la miliţie. (…) Părul cărunt, chelia și cei 45 — 50 de ani ai numitului A. Ion, acum îl trezesc la aventuri de romane?

Rog redacţia ziarului a-mi da un sfat în această poveste, aventură reală și eroii ei să fie treziţi la realitatea ce ne înconjoară, pentru a nu se mai juca unii de-a familia. Rog să nu-mi apară numele în paginile ziarului, dat fiind faptul că mai târziu, ori mai devreme sunt obligat a-mi reface viaţa".

Întrucât autorul nu are la îndemână amănunte în legă tură cu felul cum s-a cunoscut Nicoleta cu A. Ion din Brașov vom face apel tot la imaginaţie.

Deși era textilistă, Nicoleta a plecat după cumpărături cu sacoșa. Tocmai ieșea de la O.C.L. „Pâinea", de unde cumpărase o sută de grame de drojdie, când auzi în urma ei o voce necunoscută.

— După cumpărături, după cumpărături?

— Exact, și sunt fericită că am găsit drojdie de bere.

Știţi, nu prea se găsește. Și eu am un soţ la Cluj, căruia îi place chec.

— Drojdie de bere? Vai, dacă știam vă aduceam de la Brașov.

— Sunteţi de la Brașov?

— Da. Sunt în delegaţie aici. Am ieșit să iau masa.

Prepară aici la „Argeșul" o budincă…

— Vă place budinca?! Vai, vă place budinca…

Etc., etc.

MINUNILE SFÂNTULUI HARET. FĂCĂTORUL DE BANCNOTE

Cu toate că s-a născut în comuna Umbrărești-Galaţi, în 12 decembrie 1910, făcătorul de minuni P.H. nu umbla printre noi pământenii, în togă ori cu vreun toiag în mână. Nu lăsa în urma lui decât mireasmă de „adio, mamă", „Bonjur, pământ" și multe suspine.

A bătut ţara în lung și-n lat, cu o servietă la subsuoară, în căutarea de naivi pentru a-i face fericiţi. Nu se despărţea de eleganta lui servietă decât în perioadele când era prins făcând „minuni" și trimis să se mai „odihnească".

Am coborât treptele Inspectoratului miliţiei Municipiului București, unde Haret făcătorul de minuni a fost din nou… convocat și, găsindu-l într-un moment de sinceritate, am purtat cu făcătorul de bancnote următoarea discuţie:

— Domnule Haret, se mai găsesc în zilele noastre clienţi pentru minunile dumitale?

— Dacă nu s-ar găsi, nu m-aș afla aici.

— Pe Maria V., ultima victimă, cum ai depistat-o?

— „Colaboratoarea" mea, Garofa P., s-a împrietenit cu ea și a aflat că are la C.E.C. 50.000 de lei, iar sub saltea niște monede de aur. I-am făcut o „demonstraţie" și femeia a crezut…

— După câte știu naiva dumitale clientă are peste 70 de ani, mai are, cum zici, pensie, bani la C.E.C., aur… Pentru ce-i mai trebuia și de la dumneata un milion jumate?. Voia să-și cumpere vreo locomotivă, vreun vapor ori… Mă rog, fiecare cu „necesităţile? lui. Spune-mi, te rog, ce demonstraţie ai făcut? Nu vrei să…

— Am nevoie de „scule"…

Cu bunăvoinţa șef ului serviciului judiciar, au fost aduse „sculele" confiscate și Haret a început demonstraţia… zicem că dumneavoastră sunteţi „clientul". Avem aici câteva bucăţi de pânză ceruită de mărimea bancnotelor de o sută.

— Numai de o sută știi să faci:??

— Să-mi pierd vremea cu bancnote mai mici? N-are rost; Am pregătite dinainte niște hârtii pe care copiez ușor contururile desenului de la o bancnotă bună. Mai am aici o altă bucată: de-pânză ceruită, poate să fie și mușama, cu trei buzunare. Într-un buzunar bag bancnote bune, iar în altul hârtiile care urmează să se transforme în bancnote bune. Dau cu niște „soluţie" încep să netezesc, întorc de câteva ori scula, cu trei buzunare și scot "clientului" bancnota bună; îl-trimit cu casă facă târguieli și el, fericit că i-a căzut un: noroc atât de mare pe cap, îşi vinde și casă, numai să se îmbogăţească. Înainte de a pleca după târguieli îi spun: „Vere, du-te fără teamă. Dacă se întâmplă ceva, îi spui i că ai suta de la mine". Ce să se întâmple? Sutai e sută.

— Să vedem la Maria V. Să vedem cum a continuat. Deci ai convins-o că faci minuni, că ești făcător de bancnote și ce-a urmat?

— I-am spus că am hârtie specială pentru făcut bancnote în valoare de un milion jumate. Și că-mi lipsește doar soluţia. Iar soluţia asta este „bătaia peștelui".

— Povestește cum ai procedat.

— I-am spus că am la Ploiești un inspector; de la Monetărie, care are un prieten pilot pe cursele internaţionale.

— De ce stă inspectorul ăsta de la Monetărie tocmai la Ploiești?

— "Vrajă" (Veţi Vedea… Pilotul aduce soluţia tocmai de la Paris. Și pentru procurarea ei este neapărată nevoie de-valută forte. Adică, aur.

— Cât cosă soluţia asta, în „aur"?

— Depinde de client. Între o sută și două sute de mii de lei! Maria V. mi-a dat 50.000 lei și 74 monede de aur și am plecat la Ploiești după soluţie…

— A mers și „clienta" la Ploiești?

— E o condiţie sine qua non. „Clienta" trebuie „plimbată". În această deplasare constă toată „tehnica". În ajunul plecării am făcut toate pregătirile. Am cumpărat două sticle identice, un creion chimic și am intrat în laborator cu ele. Una din ele trebuia „lucrată" artistic, adică trebuie să se spargă la cea mai mică ciocnire. Am ras mină de creion chimic, am umplut ambele sticle cu aquachiorum, le-am ambalat în vată și a doua zi, eu, colaboratoarea mea Garofa și „clienta" am fost în Ploiești.

— Creioanele chimice te-au costat scump? Le-ai luat din banii dumitale, ori ai clientei? Adică trebuia să investești și dumneata un capital. Creioanele „Flaro” dau rezultate? Nu se rupe, mina la răzuit?

— Merge și albăstreală de rufe în soluţia asta.

— Să vadă clientul ceva colorat. Așadar, te-ai dus cu clienta la Ploiești, ai „plimbat-o”, ai făcut rost de „soluţia minune”, ai băgat 50.000 de lei și monedele de aur dintr-un buzunar în altul…

— I-am dat și „colaboratoarei” partea ei.

— Haret, vrei să-mi spui și mie ce părere ai dumneata despre oameni?

— Zău, îi iubesc.

— Chiar și pe „clienţi”?

— Și pe ei, săracii! Când trag câte un „tun” din ăsta, să n-am avocat la proces, dacă vă mint: beau în sănătatea lor șampanie. Clienta asta, Maria V., care cum ziceţi dumneavoastră vrea să-și cumpere vapor la bătrâneţe, era o clientă de mâna întâia. O ladă de șampanie consumam în sănătatea ei.

— Ia spune. Ce-a urmat?

— Am ajuns acasă, am intrat în laborator, am dezambalat sticla și, stupoare, a dispărut soluţia. S-a vărsat pe drum. Dar nu toată. A mai rămas din ea în vată. I-am dat câţiva pumni colaboratoarei ca să mă fac că-mi descarc nervii (asta intră în programul ei) și cu soluţia care a mai rămas îmbibată în vată am „fabricat” vreo 20 de bancnote pe care le-am dat clientei după care am rugat-o să mai facă rost de valută forte, pentru cumpărarea altei sticle cu soluţie.

— Deci urmau alţi bani, altă „distracţie” la Ploiești.

Haret, ziceai mai adineauri că-i iubești pe oameni. Dacă-i iubești, de ce le iei banii? De ce-i fraierești?

— Dar eu îi fraieresc pe toţi? Numai pe naivi.

— Haret, dar naivul care începe pe mâna ta nu mai e naiv. Devine „specialist” ca tine, complice. Vrea să falsifice cu tine bancnote.

— Uitaţi-vă la mine, sunt om cu experienţă… Numai un naiv e în stare să creadă că poate să falsifice bani…

Și lampa singură s-a stins.

POLIGLOTUL NU ȘTIA, “PITEŞTENEȘTE”

Prima dată, I.V. din Săcele și-a angajat, un profesor de franceză. După ce a trecut la conversaţii și a constatat că se descurcă destul de bine, și-a cumpărat un picup, niște discuri cu lecţii de engleză și două dicţionare. „Rupând-o” și-n englezește, și-a sacrificat pauzele de prânz cu spaniola. La televizor a învăţat germana, iar în drum spre serviciu și de la serviciu acasă — finlandeza. Pentru daneză nu i-au trebuit decât două luni. Cu japoneza s-a descurcat mai greu, pentru că are scrisul puţin înclinat spre stânga.

— De ce înveţi tu atâtea limbi străine? — l-au întrebat ai casei?

— Ca să-i fac praf pe săceleni.
— Cu limbi străine vrei să-i faci tu praf?
— Ştiţi cum o să se uite săcelenii după mine? Cu gura căscată.
— O să le ţii nişte conferinţe în limbi străine?
— O să-i înnebunesc când or să mă vadă cu maşină!
— Care maşină?
— Cu maşina pe care am să mi-o cumpăr.
— Dar ce legătură are maşina cu limbile străine?
— Habar n-aveţi voi ce legătură are. Mare de tot.

După ce a învăţat puţin şi suedeză, şi-a luat un concediu fără plată şi a început să se plimbe cu mâinile la spate prin Braşov şi alte localităţi turistice. Cum vedea un străin cum intra în vorbă cu el, sprehenea pe doiceşte, pe franţuzeşte, mă rog, de la caz la caz. Cum vedea un turist cu maşina mai "dibace", cum intra în conversaţie cu el.

Dumnezeu care l-a văzut de-acolo de sus cât s-a zbătut cu limbile străine, i-a adus în cale un turist de care avea nevoie omul din Săcele. Un turist care l-a făcut fericit. I-a oferit spre vânzare, un „Opel-Record". Eu necunoscând nici o limbă străină, am să traduc în româneşte discuţia lui I.V. cu negustorul de „Opel-Record":

— Cam cât m-ar costa?
— Cu 66 de mii ţi-l dau cu volan cu tot şi chiar cu roata de rezervă.
— Sunt dispus să-ţi dau banii ăştia, dar cu rugămintea să plăteşti dumneata în valută taxele vamale.
— Păi altfel nici nu ţi-l dădeam. Dacă nu mă lăsai pe mine să-ţi plătesc taxele vamale, mă şi supăram.

— Văzându-l atât de cumsecade, i-a dat străinului 36 de mii de lei avans şi s-au înţeles ca, în momentul când maşina va fi în vamă, să-i dea şi restul. L-a mai rugat ceva pe turist:

— Mai am o rugăminte la dumneata.
— Serveşte-te.
— Hai cu mine până la Notariat.
— Pentru ce ?
— Pe dumneata nu te costă nimic dacă… Ştii care-i rugămintea mea să facem un-act din care să reiasă că „Opelul Record", mi-l faci cadou. Spunem acolo că suntem ceva rude îndepărtate.
— Îndepărtate?! De ce îndepărtate? Dacă vrei, te recunosc şi ca tată…
— Nici chiar aşa. S-ar putea să am neplăceri cu…părinţii.

Binefăcătorul şi-a luat şi restul de 30 de mii şi, cinstit cum era, a dus maşina în vamă, dar a uitat că îi este rudă cumpărătorul şi n-a mai plătit în valută taxele. I.V. a făcut câteva „rugăciuni" împotriva rudei care l-a păcălit şi…

Şi având nevoie de valută pentru scoaterea „Opelului Record" de la vamă, a făcut iar apel la cunoştinţele lui în materie de limbi străine. A început iar să se plimbe printre străini, învăţând de data asta şi italiana. Ba a învăţat şi câteva cântece străine. Dar neavând voce, le fluiera cu text cu tot.

Când omul are noroc în viaţă, apoi are. Îi iese iepurele în faţă și de pe partea necarosabilă a străzii, darmite pe câmp! Tocmai când ieșea de la magazinul „Sport” de unde-și cumpărase o pereche de mănuși speciale pentru volan și o jumătate de kilogram de piersici cu sâmburi cu tot, îi ieși în cale…

Pe patru halbe, că nu ghiciţi! Un turist, domnilor. Un turist care, cu un dicţionar în mână, căuta să găsească o adresă, ori ceva asemănător. Turistul îi ceru prin semne o mână de ajutor lui V.

— Întreabă-mă, domnule, ce vrei, pe orice limbă, sunt poliglot.

De bucurie, turistul l-a pupat și discutând ba despre una, ba despre alta, ba despre Bobby Charlton, ba despre Dumitrache, au ajuns până la urmă la ce-l durea pe V. La valută.

— De asta te vaiţi? s-a mirat turistul care din anumite motive folosea o scobitoare.

— Poţi să mă servești?

— Până la leafă?

— Nu, dragă, îţi dau banii pe loc. Câţi lei îmi iei?

— 15.000 de lei.

— În banii ăștia poate intra și „rudenia”?

Expresia asta fiind mai greu de tradus, turistul a priceput-o mai puţin, dar a înţeles până la urmă despre ce e vorba. Deci V. i-a dat 10.000 lei, s-a dus cu noua lui rudă la vamă, acesta a lăsat un C.E.C., s-au pupat din nou, și-au dat adresele reciproc, pentru a face schimb de vederi și s-au despărţit.

Tocmai când se ducea la magazinul sportiv să-şi cumpere două „lămâi”, adică două semne de șofer începător, se trezi cu un neturist, care-i vorbi în românește.

— „Rudele” alea ale dumitale s-au dovedit a fi niște escroci. Cecul n-are acoperire.

I. V. a învăţat atâtea limbi străine, a dat 81.000 de lei, a dat și mai dă declaraţii în legătură cu rudele și actul de donaţie, dar, ce e drept, e drept, i-a făcut praf pe cei din Săcele. Așa cum și-a dorit.

Nu era mai bine, mai cuminte dacă învăţa „pitește nește”? îşi cumpăra o „Dacia 1300” și până acum scăpa și de „lacrima prostului”. (Așa spun șoferii îngâmfaţi semnului mirării de la parbriz.)

The end.

DOAMNA PETRA VREA SĂ NE FACĂ. FERICIŢI

Doamna Petra a sunat. I-am deschis. Era prea eleganta și prea distinsă pentru a fi confundată cu tovarășa care ne citește contoarul. Deși nu este elegant m-am rezemat în tocul ușii de la intrare și, inhalând un miros plăcut de Chanel, am întrebat-o cu ce i-aș putea fi agreabil.

Doamna, deși în vârstă de vreo 60 de ani, arăta ca de 59 (hai și opt) și fără a

apela prea mult la buna cuviinţă, a dat buzna și s-a așezat în fotoliul din faţa biroului meu.

— Sunt doamna Petra și nu mă așteptam să fii chiar atât de drăguţ. Din „lecturi" mi te imaginam un moșneguţă. Când colo… Ce surpriză plăcută! Pentru valoarea dumitale literară și mai ales foiletonistică stai extrem de modest.

— Sunteţi de la Crucea roșie internaţională? Să știţi că nu am fost inundat.

— Nu sunt de la Crucea roșie, dar am venit să te fac fericit… Repet, e agreabil apartamentul dumitale, dar e prea puţin…

— Doamnă, vă rog, să treceţi la… scopul vizitei. Știţi, eu…

A deschis poșeta, a scos din ea trei poze, și să mă ia dracul (zic vorbe mari) dacă nu sunt sincer. Chipul femeii de pe cele trei cărţi poștale m-a îndoit, așa neîndoielnic cum sunt.

— Fata dumneavoastră, am întrebat eu căutând să pun tulburătoarele cărţi poștale mai la adăpost.

— Da.

— A fugit de acasă? E căutată de miliţie?

— Doamne ferește. Are 27 de ani, dar nu-i dai încă 19.

— Doriţi să arate, anii exacţi? Eu nu am nicio putere. Încercaţi la cosmetica v-o face să arate și de 45. Tehnica în materie de întinerire a înaintat vertiginos în ultimii ani.

— Vă convine?

M-am rugat celui de mai sus să mărească, să lungească șirul de la măcelărie pentru a nu veni iubita mea soţie chiar în momentul când eu, dus pe altă lume, o priveam pe tânăra din cele trei cărţi poștale. Nu îndrăzneam să-i spun doamnei să le reintroducă în poșetă.

— Cum adică să-mi convină?…

— Dacă vrei s-o faci soţia dumitale…Aranjăm data nunţii şi…

— Doamnă… vă rog, să vă uitaţi mai atentă la mâna mea stângă. Chiar, alaltăieri am avut nunta de argint. Verigheta e de comandă și pe dedesubt are și…

Doamna a vrut să intervină cu nu ştiu ce replică, dar a fost salvată de intrarea fiului mai care se pregătea de examen. A zis sărut mâna doamnei și mi-a vârât sub nas, după scuzele cerute, o statistică. Subliniase, pentru mine următoarele: „Anul 1969 a înregistrat 1 403 divorţuri în familiile cu o vechime în căsătorie între 20 și 25 de ani".

În timp ce eu citeam aliniatul din statistică, doamna se uita la fiul meu care se „benocla" cu foarte, foarte mult interes la cele trei cărţi poștale. În timp ce întârzia cu privirile pe madona din poză, l-am întrebat cu ce scop mi-a arătat aliniatul subliniat. A făcut un gest, din care trebuia să înţeleg că "de sanchi", iar prin alt gest m-a întrebat cine e babeta şi mai ales cea din poză. L-am rugat să-și vadă de pregătirea pentru examen și cu o privire pe care o înţelege numai el, ne-a lăsat singuri.

— Doamnă, vă rog să…

— Am fost informată că eşti divorţat. Cine a fost domnul? Fratele?

— Doamnă mă copleşiţi cu amabilităţile. Vreau să mă credeţi, e fiul meu.

Replica a zguduit-o cumplit.

— Copilul dumitale? Extraordinar. Suntem cei mai fericiţi oameni din lume… Te rog cheamă-l.

— Ce să fac?

— Cheamă-l, arată-i poza fetei mele și însuși dumnezeu o să ne îndrumeze în legătură cu viitorul pruncilor noștri. Du-i pozele sus să le privească mai bine, deși am văzut că făcea zâmbre când le privea.

— Doamnă, vă rog să treceţi la scopul vizitei!

— Dumneata ești mai tare decât un Dizel. Dumneata ești pentru…

— Ce vreţi, doamnă?

— Când stabilim nunta? Mă duc să comand invitaţiile.

— Nunta între cine și cine?

— Fiica mea și fiul dumitale…

— Doamnă!…

— Fericirea e la un pas de noi.

— Doamnă!…

— Dumneata, trebuie doar să accepţi acest mariaj. De restul… Nu contribui cu nimic nici la cheltuielile pentru nuntă, nici… O singură obligaţie vei avea…

— Care?

— Să-mi dai trei mii de cărţi de vizită pe care să le trimit…

— Cui?

— De textul invitaţiilor la nuntă mă interesez eu. Mă privește pe mine. Domnule, după nunta asta suntem… vom fi mai bogaţi decât familia Rockefeller ori Ford!

— Explică-mi, doamnă!

— Cu foiletoanele dumitale i-ai înspăimântat pe gestionari și pe…

— Mai repede ei pe mine.

— Nu fi modest, cuscre. Doamne, ce mană cerească a căzut pe capul nostru. Nu vreau să te mai reţin. Mă duc să trimit invitaţiile la nuntă… O programăm pentru duminica viitoare, că pentru asta nu mai e timp de pregătiri…

Dumneata nu te ocupi de absolut nimic. Vorbesc eu cu cineva de la Constanţa să se ocupe de vin. Murfatlarul e alături. Cu adjunctul de la I.R.I.C. aranjez tot eu. Deci cu carnea e ca și aranjat. Cu LR. H. e ca și aranjată treabă. Ne dă orice sală dorim. N-aș vrea la „Ambasador” că e prea în centru… Plăcintă aducem de la Fetești, ciorbă, de burtă și potroace pentru a treia zi de la Călărași. Călărășenii sunt specialiști. Orăștie cârnăciori, Sinaia salam de Sibiu. Mistreţul șuncă de Praga, Sadu frigidere, Pipera mobilă…

— Doamnă!

— Stai că n-am terminat. Fructe din Argeș… Cărucior pentru copil de la…

— Care copil?

— Dacă nu ne trebuie îl vindem. Alba Iulia, șampanie. De ce nu și Zarea? Deci Alba Iulia și Zarea șampanie. Cărămidă Alejd. Materiale de construcţie, Ocolul silvic din Piatra. Loc de casă de la… în ce relaţii ești cu Guban?

— Cred că bune…

— De la Guban lustre, un saxofon pentru copil, chiar dacă n-o să fie, să fie saxofonul… Neapărat un șef de pe litoral… Dacă nu se vor aduce mai multe auto turisme cadou de nuntă, vom renunţa la câteva în favoarea fotbaliștilor care au participat la campionatul mondial…Te rog, nu mă întrerupe. Oglinzi de la Scăeni, sobe de la „Teracota", tablouri, fondul plastic. (Am aflat că li se distrug în beciuri niște opere de artă și oricând gestionarul ar putea să ne facă cadou câteva opere pentru a scăpa de ele.) Neapărat să discutăm cu directorul de la fabrica de sticlărie „Pădurea Neagră", cu directorul de la O.C.L. Tutunul. Ce-ar mai trebui unei căsnicii în afară de cele înșirate?

— Care căsnicie?

— Domnule, doar ai un copil student și eu am o fată care… După primirea cadourilor se pot despărţi. Fericirea ne bate la ușă.

— Cine va aduce cadourile despre care mi-ai…

— Domnule, da' dumneata… Ce dumnezeu, chiar așa de… Doar ești cel mai… Cum se vor simţi gestionarii și ceilalţi clienţi pe care îi ai în obiectiv, invitându-i la nuntă. Se vor întrece la aducerea cadourilor. Sunt sigură că din toate colţurile ţării unde există gestionari vom primi câte ceva dacă nu ne vor putea onora cu prezenţa. Dumneata cu relaţiile pe care le ai te-aș ruga ca foarte urgent să te ocupi de o singură problemă. Să faci rost de un naș. Dacă nașul ar fi, să zicem, barem deputat în M.A.N… el să n-aducă nimic la masă. Am nevoie de un „nume" printre invitaţi. Gândește-te, trimiţi o invitaţie pe care scrie. Nași domnul și doamna…

Nu știu dacă dumneavoastră aţi avut vreodată ocazia să vedeţi zburând pe scări o doamnă distinsă lăsând în urma zborului ei un plăcut miros de Chanel. Dacă treceaţi ieri pe la orele 12 din zi…

După-amiază mi-am cumpărat o icoană pe sticlă de lampă. Și mă rog încontinuu calului Sf. Gheorghe să nu găsească doamna cu Chanelul ginere printre persoanele cu influenţă din cele 39 de judeţe ale ţării.

Asta dacă n-a găsit până acum.

MĂ FAC ȘEF DE TABĂRĂ LA MARE

Dacă n-aveam treabă la Ciulniţa; muream și, mort fiind nu mai aflam niciodată cum se organizează o tabără a elevilor, la mare. Spre norocul meu însă, am dat să mă urc într-un vagon. al acceleratului 821, care, conform tradiţiei estivale, era arhiaglomerat. Deci, dând să mă urc, un bătrânel cu un accent moldovenesc, dar cu ţigară de foi Ardeal, mă întrebă:

— Ești. Din tabăra noastră?…

— Cum adică. Din tabăra dumneavoastră?

— Cu ce clasă ești?

— I-a

— Lasă-te de șotii, noi avem numai de la a VI-a în sus.

Trenul a pornit și bătrânelul mi-a trântit ușa-n nas. Abia atunci am descoperit pe geam un aviz „Vagon rezervat pentru, tabăra de elevi”. Până la Ciulniţa, la urma urmei se poate călători și pe scară. Mi-am controlat carnetul: de Asigurare ADAS, mi-am pus centura de siguranţă, mi-am aprins o havană și am început să imit pufăitul locomotivei. Bătrânul, văzând că şi eu sunt consumator de ţigări de foi, din spirit de solidaritate, mi-a deschis ușa și am continuat drumul amândoi pe culoar. Mi-am aruncat ochii prin vagon şi, doamne bate-mă, dacă am văzut vreun elev.

— Mari șmecheri sunteţi — l-am certat eu pe bătrân. Aţi agăţat avizul ăsta ca să mergeţi mai comod.

— Ce tot baţi câmpii?!… Noi suntem tabără de elevi.

— Păi văd pe culoare numai oameni în toată firea!

— Da ce crezi matale, că o treabă de asta e o treabă ușoară? Cere organizare nu șagă.

— Câţi sunteţi?

— Vreo sută șase.

— Și elevii vin cu alt tren? Dumneavoastră vă duceţi înainte să organizaţi tabăra?

— Îs și elevi aici, vreo opt.

— Opt elevi și nouăzeci și opt de șefi organizatori? Ce fel de tabără e asta?

— Tabără de elevi.

Și bătrânelul mi-a înșirat sarcinile stabilite de la plecare ale fiecărui organizator. Un profesor — șef de tabără; trei profesori — adjuncţi de șef de tabără, dintre care al patrulea, prim adjunct de șef de tabără; doi cumnaţi de profesori se vor ocupă cu numărătoarea zilnică a corturilor; un văr de mamă *a* altui profesor, de profesie fochist, se va ocupa cu focul de tabără, un nepot de director de liceu, care abia s-a eliberat și care a făcut armata la pompieri, va fi profesor de înot; două verișoare ale profesoarei de franceză, între care una lerijereasă, iar cealaltă nelogodită, se vor ocupa în cadrul taberei de cusutul nasturilor la slipurile elevilor, dacă vor avea slipuri.

— Dar grăsunele alea cu ce se vor ocupa?

— Ce grăsune, bre? Sunt și ele rude de-ale conducerii. Ele au fost luate ca să… Cum le spui la alea care stau în apă?

— Sirene?

— Ce sirene, bre!? Jamandure. Ele vor marca locul.

— Care loc?

— Locul până unde au voie să facă baie elevii din tabără.

— Aha. Și restul până la 98 cu ce se vor ocupa?

— Apăi fiecare cu rostu’ lui. Cuscrul profesorului de botanică cu femeia lui și doi cumnaţi, uite cei doi, de la geam, toţi patru au munca grea.

— Ce vorbești?

— Da. Ei au să se scoale înaintea tuturor ș-au să stee la pândă. Au să pândească răsăritul soarelui. Cum au să-l vadă răsărind, cum aleargă la cortul nostru și ne scoală.

Pe mine și pe încă doi veri de-ai mei. Noi trei am fost gorniști în armată. Ne scoală pe noi trei și dăm deşteptarea cu trompetele.

— Eu știu că și printre elevii pionieri sunt trompetiști.

— Or fi, bre, au vrut să vină și ei, dar n-au mai fost locuri. Directorul mi-i ginere. Și-a luat-o în tabără și pe nor-mea care-i măritată cu ăl mic al meu.

— Ei cu ce se vor ocupă?

— ĂI mic al mai pentru că are oleacă de “romantism” n-o să facă cine știe cel treabă, dat o să-l ajute nevastă-sa.

— La ce-o să-l ajute?

— La cântar. C-am luat și un decimal cu noi. Cântărim elevii la intrarea și ieșirea din apă.

— Pentru treaba ăsta trebuia și un contabil și un calculator electronic…

— Electronic n-avem, dar contabili — tri. Bărbatul profesoarei de educaţie fizică, ceilalţi doi nu știu ai cui bărbaţi îs, că-s neamuri din partea profesorului de istorie.

— Dar cei opt elevi…

— Îs nepoţii noștri, bre, ce crezi c-am luat pe fiștecine?!

Fiind nevoit să cobor la Ciulniţa și grăbit fiind să nu rămân și eu în „tabăra” dușmană a unor fonduri, am uitat să-l întreb pe bătrân unde instalează corturile. Doream să mă duc după ce-mi terminam treburile la Ciulniţa, să-i văd cum se coc.

După câteva zile am dat o raită pe tot litoralul. Unde să-i găsesc în puzderia aia de oameni despuiaţi? Am găsit, totuși, o tabără. Era instalată la școala din Coştinești. Am făcut cunoștinţa cu profesorul M.C. care avea sarcina de instructor în cadrul taberei.

— De unde sunteţi?

— Suntem tabăra liceului din Drăgășani.

— Dumneavoastră sunteţi singur?

— Cum singur? Cu elevii.

— Vă întrebam din punct de vedere familial.

— Aaa. Păi, am adus-o și pe sor-mea, și pe viitoarea mea soţie.

— Nepoate n-a veţi? De ce nu v-aţi adus și o nepoată? Tabăra la mare fără nepoată?

— Avem și o nepoată din Lugoj. Dar nu-i a mea…

— Ce nu-i a dumneavoastră?

— Nepoata. E a tovarășului profesor G.N.

— Și tovarășul N. numai cu o nepoată a venit?

— Ba și-a adus și soţia și copilul…

— Numai un copil?

— Atâta are Tovarășul director adjunct al liceului, dacă are doi copii, și i-a adus pe amândoi.

— Soţia domniei șale n-a putut veni?

— Ba da. E și tovarășa aici.

— Tabăra asta n-are și-un profesor de oboi?

— Nu. A venit tovarășul profesor G. G. pe post de instructor de handbal.

— Dacă nu-i un profesor de oboi tabără, e bun și un instructor de handbal. Singur, singurel a venit?

— Cu soţia și copilul.

— Avem și elevi.

— Și unde serviţi masa*?*

— La un restaurant.

— Din ce fonduri plătiţi?

— Din fonduri… Vă referiţi la clasa sportiva, la supraalimentaţia clasei sportive?

— Da. Ce e cu supraalimentaţia aia?

— Știţi, elevii sportivi au dreptul, pe timpul anului școlar la supraalimentaţie. Noi ne-am gândit că e mai bine să nu le dăm tot timpul anului și să folosim, banii economisiţi pentru această tabără.

— V-aţi gândit bine!

De aceea fac apel la toate rudele mele, apropiatefși mai puţin apropiate, la toate crăcile și ramurile arborelui meu genealogic să-mi trimită adresele, exacte. Vreau șă le duc la mare. Că la anu' mă fac șef de tabără.

EU L-AM FURAT PE REMUS?

— Întors dintr-o călătorie mai lungă, făcută mai mult peste hotare, prima dată am ţinut să mă întâlnesc cu un vechi prieten care este directorul general al celui mai mare magazin universal din ţara noastră și care cândvă acum vreo 20 de ani — a vrut să se însoare cu sora mea cea mică. l-am spus:

— Prietene, eu dacă aș fi mai marele tăi, chiar din momentul ăsta te-aș dă afară.

— Te-ai apucat — de băutură? te e tu tine? Te-au alterat călătoriile? De ce m-ai da afară?

— N-ai ce căuta în postul ăsta. Aici trebuie o mână forte.

— Cum adică, mână forte?

— Dacă aș avea numai o lună de zile pe mână acest magazin, aș scoate unt calitatea I din vânzătorii ăștia ai tăi.

— Ce vorbești? Și cu ce ai începe?

— Cu concedierea tuturor fosilelor, abuziviloir, nepăsătorilor din magazin.

— Ei nu mai spune — a zis el, bucurându-se probabil că nu s-a căsătorit cu sora mea.

— Chiar adineauri, înainte de a intră la tine am cerut vânzătoarei de la toneta parterului un pachet, de ţigări „Snagov". Știi cum m-a luat când am întrebai-o de ce n-are ţigări „Snagov"?

— Cum?

— M-a întrebat dacă am avut vărsat când eram mic.

— Ce i-ai răspuns?

— C-am avut.

— Și ea?

— M-a certat că nu mi-au rămas semne pe fată. De ce dracu' n-o dai afară?

— Pe tine te-a menajat, te-a văzut mai distins, altfel te trimitea ea pe tine să cauţi ţigări „Snagov" la Chitila, că și ea fumează tot d-astea.

— Care va să zică știi că are o astfel de purtare și o mai ţii în magazin?

— E responsabila brigăzii artistice… și chiar textieră. A ajuns cu brigada până în faza pe sector. A ieșit pe locul III și are medalie. S-o dau afară? Păi nu-mi pun în cap „Comitetul de artă" de la sector? La cravate, raionul cravate, am o handbalistă care le spune cumpărătorilor că le-ar sta mai bine cu un ceas „Doxa". Dacă vinde 8 cravate pe trimestru, ia și primă. Când s-a auzit la C.N.F.S. că vreau să le dau afară… numai eu știu cum am scăpat din anchetă.

— Pe vânzătorul ăla de la covoare care mi-a recomandat să-mi cumpăr rogojină, l-ai sancţionat, mai e la tine? Mi-ai promis că-l muștruluiești într-o ședinţă.

— Am ieșit eu rău în ședinţa aia. El este responsabil cu ajutorul reciproc. L-am pus în discuţie și n-a recunoscut povestea cu rogojina. Câţiva membri ai… au sus ţinut că cumpărătorul, adică tu, ai avut o comportare urâtă, ba cică ai fost și beat când ai venit să-l cumperi.

— În călătoria asta pe care am făcut-o, o mare parte din timp l-am consumat prin marile magazine. Directorul umbla printre cumpărători. Am văzut cu ochii mei cum el, directorul, văzând o vânzătoare puţin nervoasă, a invitat-o în birou, i-a făcut socotelile și i-a dat ce i se cuvenea și a trimis-o să se plimbe… Apropo, de câte ori te-am vizitat, nu-mi amintesc să te fi găsit vreodată rătăcit printre cumpărători. Nici pe tine, nici pe directorul adjunct, pe nimeni din conducere…

— Directorul comercial face situaţii, adjunctul grafice, celălalt director rapoarte de activitate…

— Tu?

— Eu?!

— Da, tu. De ce nu ieși pe „teren"? Uite, eu am cerut permisiunea conducerii unui magazin din Londra să asist la felul cum îşi desfășoară munca. Avea un fel de studio de televiziune. Cu ajutorul unor camere de luat vederi, știa tot timpul ce se petrece în magazin. Cum vedea ceva în neregulă, cum…

— Te rog din suflet, nu da sugestia asta în vileag. O să cheltuim niște milioane cu studioul și camerele de luat vederi și rezultatul va fi tot același. Dacă nu și mai…

— De ce?

— Păi, să zicem că am s-o văd în ecran pe Liliană de la articole electrice, certându-i pe cumpărători că o deranjează cu întrebări. O s-o văd punându-i la punct…

— Dacă o vezi, cobori din studio, o iei de mână, îi spui: fetiţo, croiește-ţi altă soartă…

— Ușor de spus. Dar nu eu sunt nepotul tovarășului… ci ea e nepoată… A doua zi…

— Ce se întâmplă a doua zi?

— Ești un visător.

Ca să-i dovedesc prietenului meu că nu sunt visător, chiar în după-amiaza aia, m-am dus la Ministerul Comerţului Interior să-l trimită în schimb de experienţă în străinătate, iar eu să-i ţin locul. După lungi dezbateri, propunerea a fost aprobată.

În primele 4 zile, am desfăcut contractul de muncă la 5 vânzători și 2 responsabili de etaj. În momentul când tocmai făceam formele de concediere a vânzătoarei de la articole electrice, care a avut o comportare inumană cu un cumpărător, ce insista să fie servit cu becuri de 110, am fost chemat în biroul adjunctului, unde o comisie formată din gazetari, șefi de personal și alte persoane din alte ministere, m-a invitat să iau loc. Pe birou era un teanc de anonime. Mi-au fost citite pe rând. În prima, mi se aducea acuzaţia că eu l-aș fi influenţat pe Nero (la un pahar de vin) să dea foc Romei. În alta, că Hitler nu mai datorită mie a întreţinut relaţii neprincipiale cu Eva Braun. A treia anonimă suna cam așa: „Ce caută la conducerea magazinului acest individ care în 1933 (m-am născut în 1924) a fost spărgător de grevă la Belvedere?” A patra mă acuza de lipsă de atitudine faţă de minunile de la Maglavit. Un martor ocular susţinea că biserica de la Costești n-a luat foc întâmplător. Alt anonim susţinea să se reia cercetările în legătură cu furtul lui Remus (ori Romulus) de la pieptul Lupoaicei din Piaţa Dorobanţi, că-i imposibil să nu am nici un amestec în această odioasa faptă. Un grup de anonimi salariaţi ai aceluiași magazin universal, cereau cu ardoare să se facă anchetă în legătură cu pierderea meciului România — Anglia (0 — 4). Susţineau, cu aceeași ardoare că numai eu l-aș fi influenţat pe Angelo Niculescu, și, prin el, întreaga echipă să joace defensiv…

După care…

CLOPOTUL DE LA… COOPERATIVA DE CLOPOŢEI

Într-un timp, umorul n-a mai vrut să mă dea afară din casă. Cum umblam la puţin haz, cum începeau să râdă și curcile din balconul vecinului. Vocea interioară (că am și eu o astfel de voce) a început să mă tachineze: „Vezi dacă nu ești serios unde ajungi? Reprofilează-te!

Exact în aceeași perioadă, comerţul nostru interior avea nevoie de un specialist care trebuia trimis peste hotare, să contracteze cu diferite, firme diferite utilaje, și alte instalaţii. Fiind înzestrat cu un spirit de orientare rar întâlnit, m-am reprofilat, cât ai bate din palme, pe mașini-import.

— Nimeni nu s-ar fi gândit că eu, un biet umorist să am în materie de înzestrarea industriei, o astfel de imaginaţie.

Prima dată am adus în ţară trei vagoane de nuci de cocos și 16 vagoane cu utilaje de descojit nucile de cocos. Utilajele au fost instalate într-o hală construită special pe 16 hectare, hală în care s-a introdus și aer condiţionat, bașca benzi

rulante și numărătoarea electronică a nucilor.

Intrată în probe tehnice, uzina a dat rezultate neașteptate. Secuada și nuca de cocos decojită. Mi s-a trimis acasă un drapel de achizitor fruntaș şi o invitaţie la "balul nucilor de cocos decojite". Bal dat în cinstea mea.

Dar în momentul când uzina trebuia să intre în producţie (asta, după bal) cu întreaga ei capacitate, s-au terminat nucile de cocos. O comisie specială a analizat lipsa de colaborare dintre Ministerul Agriculturii și, mai ales Silviculturii și conducerea „Uzinei de descojit nuci de cocos". S-a dat un „vot de blam" delegatului silviculturii, pentru că n-a avut grijă să planteze în pădurile noastre, în locul merilor și perilor pădureţi, nuci de cocos.

Uzina mea de descojit a fost reprofilată pe scoaterea sâmburilor de vișine și cireșe. N-a dat rezultate pentru că era instalată la 320 kilometri de fabrica de dulceţuri.

Scoteai sâmburii aici și făceai dulceaţa dincolo. Costa mult transportul. A fost reprofilată, apoi rereprofilată. Acum e în rerereprofilare…

Marea mea ispravă în legătură cu achiziţiile de utilaje și instalaţii de peste hotare a fost însă clopotul.

Clopotul adus de mine a trebuit să fie ovalizat pentru a putea fi introdus prin punctul de frontieră. Numai transportul lui a costat câteva sute de mii valută.

— Ce-i cu clopotul ăsta? m-a întrebat șeful meu direct.

— Este mai mare decât turnul Eiffel.

— Asta văd, dar de ce trebuia să achiziţionezi un clopot atât de măre?

— A fost pomană. Cu cât crezi că l-am luat?

— Nu mă interesează.

— Nu depășește milionu' de…

— La prima ședinţă de analiză a muncii să te pregătești, vei lua o „mustrare scrisă".

— Eu, șefule? Te înșeli. Chiar dumneata îmi vei măi trimite un drapel de achizitor fruntaș și o invitaţie la „Balul clopotelor".

— Fii drăguţ și spune-mi în ce scop l-ai achiziţionat?

— Înzestrăm tânăra noastră cinematografie. O să-i „înnebunim" pe toţi cineaștii din lume cu clopotul ăsta. Cinecittà o să ne invidieze. Hollywood-ul o să ne facă, iartă-mi expresia, curte. Îl repartizăm Buftei și el o să facă doar „Danga-langa-langa-danga", și gata pierderile planificate. Dacă mai turnăm și un film pe bază de clopot, îi lăsăm în urmă și pe cineaștii din Islanda.

Spre marea mea surprindere, cinematografia a respins clopotul. (Și câtă nevoie aveau de el!) S-a ţinut ședinţa de analiză a muncii și, într-adevăr, am primit o „Mustrare scrisă" pentru achiziţionarea acestui clopot.

Dar nu numai atât. Ar fi fost floare la ureche o mustrare scrisă pentru mine, dar mi s-a interzis cu desăvârșire să mai ies peste hotare pentru achiziţionarea de utilaje și alte etcetera.

O comisie de control de la Ministerul de Finanţe, care a lucrat timp de 4 luni la anchetarea cazului „Uzina de descojit nuci de cocos" și a cazului „Clopotul", a ajuns

la concluzia: „Să fie imputate sumele celui care le-a achiziţionat. Să i se oprească din salariul fiecărei luni atât cât prevede H.C.M.-ul”. Ca să plătesc până la centimă toate pagubele aduse, după socotelile mele, trebuie să trăiesc 18 965 349 de ani! Mulţumesc la fel.

Deocamdată, sunt la a 16-a rată. Mi s-a oprit până acum 1 782 lei. Dar alaltăieri am primit o primă de 36 822 de lei de la I.C.M. (întreprinderea de colectarea metalelor).

Uzina de descojit nuci de cocos n-a dat rezultate nici cu rereprofilările și a fost îndrumată spre rampa de descărcare a fierului vechi din iubitul meu Combinat siderurgic Hunedoara.

Clopotul? Clopotul a fost repartizat temporar pentru amortismente la o cooperativă de confecţionat sonerii și clopoţei de bicicletă. Ocupă mai mult de jumătate din spaţiul atelierului, dar le este de mare folos. Anunţă cu trei bătăi lăsarea lucrului și începerea lui în pauza de prânz.

Aud că locuitorii de pe o rază de 48 de kilometri au făcut o plângere ce a fost semnată de aproximativ 121.000 de cetăţeni, care cer cu insistenţă să fie desfiinţat semnalul pauzei de prânz de la atelierul de sonerii și clopoţei.

Le tulbură liniștea.

Dacă cineva ţine la liniștea oamenilor și clopotul ajunge la I.C.M., om m-a făcut! Iau primă de la ei peste o sută de mii de lei. Clopotul e din metale neferoase…

O sută de mii de lei!… O să-mi pună dumnezeu mâna în cap. Dar invidioși cum sunt unii din comerţul exterior, te pomenești că fac ce fac, mă iartă de pagubele ce le-am adus şi mă dau afară ca să nu mai primesc prima de la I.C.M. Să nu mă îmbogăţesc.

Cu mine însă n-o să le meargă. Mă lupt cu ei până-n pânzele albe. Cer audienţă şi la Ministrul Muncii. Să pierd așa… o sută de mii de lei?

NUNE MARE ȘI MASĂ FRUMOASĂ…

Directorul întreprinderii de gospodărie a municipiului… puţin nervos, apăsă pentru a treia oară pe butonul soneriei. Apăsă și mai apăsat pentru a cincea oară și secretara nu dădu nici un semn de viaţă.

— Unde dracu’ umblă fata asta? Tocmai acum în ajun de prime își face de cap?

— Se uită fără să-şi dea seama la ceas și-și retrase imediat cuvintele. Secretara era în pauza ei de prânz şi, conform regulamentului de ordine interioară, avea dreptul la pauza de prânz. Se ridica din fotoliu şi intră el personal în biroul contabilului șef?

— Cum stăm, contabile?

— Tovarășe director, părerea mea e să lăsăm pentru luni.

— Nu, tovarășe contabil-șef. Nu! În nici un caz nu amân darea primelor pentru luni. Muncitorii noștri așteaptă primele. E dreptul lor. Meritul lor.

— Ce e graba asta, tovarășe director, altă dată ne amânaţi săptămâni, luni de

zile?

— S-a terminat cu amânările. Cel puţin de data asta. S-a pavoazat sala de festivităţi. La terminarea programului, chiar eu le voi înmâna plicurile cu premii, Mai luaţi de la administrativ niște oameni să vă ajute. Nu încape nici o amânare.

După terminarea programului, în sala de festivităţi, pavoazată mai ceva ca la 1 Mai, directorul în persoană striga lista fericiţilor premiaţi și tot el personal, înmâna celor „citaţi" câte două plicuri. Două.

Mulţumit de mulţumirea subalternilor săi dădu liber șoferului și o porni pe jos spre casă. Încă de la colţul străzii îl întâmpină un miros amestecat de pui rumenit, de cozonac ars, de plăcintă în cuptor.

Cum deschise poarta, tovarășa director în loc să se bucure că i-a sosit bărbatul acasă, îl luă în primire:

— Ai venit pe jos?

— Sunt director democrat, dragă. Sâmbăta am și eu voie să renunţ la mașină.

— Și cum aducem sifoanele? I-am promis coafezei că trimit mașina după ea. Atâta treabă aveam cu Costică!

— Care Costică?

— Șoferul. Și i-am spus azi-dimineaţă să nu care cumva să…

— Lasă, dragă, are și el dreptul la odihnă. Am să cer de la I.G.O. o dubiţă TV. Dau eu un telefon directorului.

— Să trimit dubiţa după coafeză? Cine știe ce-o să creadă despre noi. Damianca o aduce acasă cu „Volga".

— Să creadă ce-o vrea. Eu sunt mai modest. De invitaţi ne-am asigurat. Și n-o să iasă prost. Am accelerat darea primelor. Am dat la vreo optzeci și ceva de muncitori prime.

— Crezi că vor veni toţi?

— Încape discuţie?

— Dar n-o să ne ajungă vinul.

— O să ne și rămână. Îţi garantez asta. Și mâncare o să ne rămână.

— Imposibil!

— Draga mea, suntem împreună de atâţia ani și văd că nu mă cunoști. Eu sunt director cu autoritate. Crezi că subalternii pe care i-am invitat îşi vor pune ţărână în cap? Crezi că se vor îmbuiba? Vor îndrăzni să bea în faţa directorului lor? Fata unde e?

— Cu croitoreasa dincolo… A dat nevasta lui Sfetcu telefon.

— Ce-a vrut?

— M-a întrebat dacă poate să trimită cadourile de astă seară.

Directorul întreprinderii de gospodărie a municipiului… a ţinut să înmâneze plicurile de premii în sâmbăta aceea pentru că mai avea de înmânat premiaţilor și un alt plic. În cel de-al doilea, premiaţii aii primit câte o invitaţie. Erau invitaţi să nu care cumva să nu participe (împreună cu familia) la cununia fiicei directorului (masă cu dar) ce va avea loc duminică a.c. în casa socrului mic.

Nași: inginerul șef al aceleiași întreprinderi.

*

Și a fost o nuntă !…

Șeful tarafului, vioristul Nae Prezbiţu, cunoscut în municipiu ca un viorist cu vederi largi, când a venit ora darului, a bătut cu inversul arcușului în dosul viorii să se facă liniște și a început:

„Nune mare și masa frumoasă! Vreţi nu vreţi, începe darul. Atenţiune! mai marii municipiului… care n-au mâncat, n-au băut dar au înlesnit socrului mic cumpărarea unei Warszawe cu 8500 de lei, dar fără reparaţie capitală… Socru mic dă ca dar tinerilor însurăţei. Să le urăm tamponare ușoară și la mulţi ani!

Socrul mic, directorul, dădu aprobare din priviri invităţilor că pot umple paharele.

— Nune mare și masă frumoasă! De la reprezentantul întreprinderii de transporturi din municipiul nostru 500 de lei și o aprobare de a aduce Warszawa în reparaţie capitală în atelierul dumnealor, plătind doar infima sumă de 600 lei. Dar cu piesele clientului.

S-a aplaudat îndelung, s-a servit și tort.

— Nune mare și masă frumoasă! De la tovarășul Cârciu V., magaziner, care chiar ieri a primit o primă de 500 de lei, încurajează „tinerii căsătoriţi cu 600 de lei, un vilbrochen, un carburator și 4 curele de ventilator pe care le are în inventar neînregistrate. Trăiască!

Aplauze.

— De la tovarășul B.T., toată prima care a primit-o ieri și pe deasupra se angajează să regleze frânele Warszawei 6 luni de zile gratuit.

Aplauze.

— I.D. cu soția și copilu’ a dat peste prima care a primit-o ieri, o sută de lei plus 4 bujii de Warszava noi pe care le-a cumpărat din import cu bani proprii.

Aplauze.

— De la un bolnav de ulcer... Cum zici că te cheamă ?...

— De la Pandele C., care n-a mâncat decât orezul și 2 felii de pâine albă fără a întrebuința băuturi alcoolice decât două pahare când a ciocnit cu socrul mic, jumătate din primă și dacă i se aduce în loc de tort pangastrin dă și zece petice calde pentru cauciucurile Warszawei.

Aplauze. Gazdele aleargă după pangastrin…

— Nune mare și masă frumoasa! De la domnu’ – pardon de la tovarășu’ care ţi-e numele? de la tovarășu’ Aristică B care a fost absent de pe lista de prime de ieri… Cinstește masa cu 300 de lei și neavând bani lichizi, dă un bon cu, rugămintea de i se reţine din prima primă.

Aplauze mai puţine.

— Nae Prezbitu, vioristu’ cu vederi largi, strigă darurile rar, iar socrul mic, socotind în gând cât a dat primă, și cât a scos până în acel moment observă că fiica lui cea mică, Viorica, stătea tristă într-un colţ, pentru ca pe ea o iubea mai mult, lăsă socotelile balta și se îndreptă spre ea:

— De ce ești tristă; fetiţa mea?

— Tăticule eu am numai 18 ani.

— Şi? Ţi-au plăcut darurile care s-au dat? Eşti invidioasă?

— Nu mă mai mărit!

— Cum nu te mai măriţi?

— Nu mă mai mărit până nu ajungi director general… Eu nu vreau Warszawa, vreau “Mercedes”.

USTUROIUL LUI TĂTICU

În materie de vise, la mine, nu știu din ce cauză, s-a creat un reflex. De câte ori mănânc seara iaurt fără să suflu-n el visez usturoi. Dacă aș visă usturoi pur și simplu n-ar fi mare lucru. Dar usturoiul ăsta îl visez le gât de niște personalităţi. Mănânc iaurt fără să suflu în el, l-am visat pe Napoleon la Waterloo, nu mâncând bătaie, ci usturoi… Iar pe Sfântul Panteimon, fratele Sfântului Ilie (aducător de trăsnete) l-am visat nu o dată vânzând în Piaţa Chibrit usturoi cu 2 lei căpăţâna. Nu mai departe, șăptămâna trecută, când a trebuit să iau seara tetraciclină cu iaurt, mi-a apărut în vis șoferul meu, care mă întreba: “Aveţi nevoie de usturoi? Vă fac rost cu 8 lei kilogramul”. A doua zi l-am rugat pe șeful garajului să-l mute pe un autocamion de 10 tone.

Să crească pe mormântul meu, în loc de liliac, usturoi (să-l vândă urmașii mei cu 500 de lei kilogramul), dacă în cele de urmează voi exagera cu ceva.

La Rm. Vâlcea am ajuns după închiderea bufetului de la noul și, să-i zicem, frumosul hotel. Bufetiera plecase și văzându-mă înfometat, fata de la recepţie mi-a oferit două borcane cu iaurt, proprietate personală, pe care le-am folosit în seara aia.

A doua zi aveam întâlnire cu tovarășii de la judeţ. La ora fixată m-am prezentat și, după urările de bun venit și bun găsit, am fost întrebat:

— Cum aţi dormit în noul nostru hotel?

— Cu intermitenţe. Am mâncat iaurt aseară și-am visat usturoi.

— Cum aţi visat usturoi?

— Ca-ntotdeauna, legat de-o personalitate. Baiazid mâna de la spate niște căţei de usturoi care lătrau. Ceea ce m-a deranjat însă mai mult, a fost faptul că…

— Tovarășe, noi am făcut anchetă în legătură cu usturoiul ăsta. Să știţi că nu-i chiar așa.

— Ce nu e chiar așa?

— Povestea cu usturoiul!… N-au fost 300 de kilograme, ci numai 200 și… A fost confiscat și, dacă omul a adus actul de producător, s-a dat dispoziţie să-i fie restituit și să-l vândă sănătos.

Pentru prima dată m-am bucurat că am mâncat iaurt fără să suflu în el. Am aflat ceva nou.

— Eu întotdeauna visez usturoiul legat de-o personalitate. De data asta am uitat numele personalităţii. Vreţi să mă ajutaţi?

— E adevărat că… dar nu are nicio vină…

— Cine n-are nicio vină?

— Personalitatea de care amintiţi are funcţie mare!…

Domnia sa n-are nicio vină. Tatăl dumnealui a venit la Rm Vâlcea cu câteva sute de kilograme de usturoi să-l comercializeze. E producător. El a făcut usturoiul, el îl vinde…

Istoriografii trebuie să mai facă cercetări în legătură cu bătălia de la Waterloo. Eu, după cum vedeţi, am nişte vise realiste.

— Tovarăşe, eu visul cu usturoiul nu l-am dus până la capăt. Dacă vreţi…

— Problema stă astfel: noi am luat măsuri, i-am criticat pe tovarăşii, i-am…

— Pe cine i-aţi…

— Pe directorul adjunct P.P., pe inginerul şef D.R. Ei sunt conducătorii Combinatului nostru de industrie alimentară.

— Ce legătură au ei cu usturoiul pe care l-am visat eu?

— Păi bătrânul, tatăl tovarăşului, la ei a dus usturoiul.

— Cu ce?

— Cu Volga nr. L-B-607, proprietatea Ministerului…Nouă saci cu usturoi.

— Şi bunii şi pricepuţii dumneavoastră tovarăşi care lucrează, pe cât înţeleg, în comerţul de stat — tovarăşii P. şi R. — ce-au făcut cu usturoiul?

— L-au acompaniat cu altă Volgă la Călimăneşti, la depozitul Vinalcool — Căciulată. L-au dus la camera de oaspeţi…

— Au o cameră de oaspeţi pentru usturoi? Sau pentru că era usturoi de soi… Şi?

— A.B. şeful depozitului Vinalcool de la Căciulata, l-a pus în vânzare… cu 55 de lei kilogramul…

— Era usturoiul vreunei întreprinderi comerciale de stat?

— Nu, era al bătrânului. Şi bătrânul producător era tatăl tovarăşului…

— Şi?…

— Şi când usturoiul a început să se vândă, Miliţia a aflat şi l-a confiscat. Eu mă deplasasem la Rm. Vâlcea cu o delegaţie de la Institutul meteorologic ca să studiez provenienţa fulgilor de zăpadă care în acele zile cădeau în bie. Pentru că îmi căzuse în mână din cauza iaurtului, pleaşca asta, m-am interesat şi la Miliţie:

— De ce aţi confiscat usturoiul producătorului A.Z?

— Pentru că făcea speculă cu el şi era adus cu nişte mijloace de locomoţie dubioase. Usturoiul era însoţit de două Volgi…

— De ce aţi oprit cercetările în legătură cu ?…

— Aşa am primit dispoziţie de la judeţ. Avem rezoluţia pe dosar.

Tot din cauza iaurtului pe care l-am mâncat în seara aia fără să suflu în el, m-am deplasat în comuna Puţineiul, satul Băduleasa, Teleorman.

— Nea Anghele, cât pământ ai?

— Mă băiete, am 0,35 ari şi am pus usturoi pe el.

— Şi cât ai scos?

— Mult.

— L-ai vândut? Unde?

— Băiatul meu e om mare. L-am rugat să-mi dea o mașină să mă duc cu el la Rm. Vâlcea. Cu usturoiul.

— De ce tocmai la Rm. Vâlcea? Nu era mai bine să fi mers undeva la târg la piaţă?

— Nu, că la Vâlcea se fac fructe și…;! Băiatul meu are oamenii lui pe acolo. Îmi vând ei usturoiul și-mi trimit mere. Nu fac comerţ cu fructe. Pentru casă. Ieri am primit o ladă cu mere care mi-a trimis-o tovarășul B.

— Dacă Vinalcoolul, adică A.B. ăsta nu-ţi mai trimite nici banii, nici fructe?!

— Cum să nu-mi trimită? Nu-l spun lui fiu-meu? Fiul meu e șeful lor. Dacă se pun rău cu el…

— Nea Anghele, pe șoferul de pe Volga, cu care te-ai deplasat, cum îl cheamă? îl cunoști?

— Cum nu, vine des pe la mine: Pavel B.… Ia, mă și tu două căpăţâni! Că poate n-ai lot ajutător.

„Am luat, cele două căpăţâni de usturoi, m-am dus acasă și vă jur, pe ce vreţi, că pentru prima dată în viaţa mea am găsit a doua zi de dimineaţă pantofii, făcuţi cu cremă și lustruiţi. Cu toate că seara n-am mâncat iaurt, am visat tot usturoi.

*

Ieri am cerut audienţă la tovarășul Z.

— Ce părere aveţi despre slugărnicia lui Petru și Pâvel?

— Care Petru şi Pavel ?

— Pardon. I-am visat pe cei doi sfinţi cultivând usturoi. Voiam să vă întreb ce părere aveţi despre slugărnicia lui Petre Pârvu, directorul adjunct de la Combinatul industriei alimentare Rm. Vâlcea și a inginerului șef Dumitru Roman, aflaţi în subordinea dv., care s-au făcut negustori de usturoi.

— Acum aflu povestea asta.

— Vă amintiţi unde a fost mașina dv. în zilele de 16, 17, 18 și 19 decembrie?

— Să ne uităm în documente…

M-am uitat în acte și mașina, conform ordinului de serviciu nr. 2795, contabila plecată în interes de serviciu la Teleorman, Vâlcea şi Sibiu.

Parcursese 2080 de kilometri! Cu usturoi cu tot.

CE FEL DE PRAFURI LUAŢI. TOVARĂȘE DOLEA?

(Scrisoare confidenţială adresată tovarășului C. Dolea, directorul unei întreprinderi de mecanizare a agriculturii din Olt.)

Motto

Nu se sparge, nu se strică
Cade jos și se ridică…
(reclamă culeasă de la târgul săptămânal din comuna Vedea)

Mult prea preţuite tovarăşe Dolea, vă jur pe plusul de globule roşii ce le posed, pe plusul de tensiune şi chiar pe iubita mea Astenie că am rămas cu totul şi cu totul surprins când am aflat cu câtă dibăcie vă descurcaţi în viaţă. Stană de marmură de Carrara am rămas. Zău, nu glumesc!

Sunteţi formidabil! Colosal! Pur şi simplu m-aţi uimit. Regret sincer că au apărut cele 4 dicţionare enciclopedice şi numele dumneavoastră nu figurează la litera D. Cred că este o lipsă a mea că nu v-am semnalat mai înainte de apariţia dicţionarelor. Îmi fac autocritica. Sunt sigur că dumneavoastră, citind aceste aprecieri, veţi zice cu modestia care vă caracterizează: „De ce exagerezi? Nu am merite chiar aşa de mari încât să apar la Larousse".

Cum n-aveţi merite, tovarăşe Dolea? De ce vă subapreciaţi calităţile? Mai lăsaţi modestia! Ce-i al dumneavoastră, i-al dumneavoastră. Sunteţi invulnerabil! Câte… (era să zic, găinării) aţi făcut dumneavoastră de când sunteţi director şi, nimic! Să vă fi făcut cineva măcar o „criticuţă" acolo… O critică cât de mică, numai să fie critică. Nimic! Neam!

Tovarăşe Dolea, eu cunosc un tiz de-al dumneavoastră, tiz de funcţie, care s-a dus cu maşina întreprinderii la un botez în Dragomireştii din Deal. Câţiva kilometri de Capitală. Ştiţi ce frecat a fost omu' ăsta? În afară de faptul că a pierdut prima pe trimestrul în curs, a apărut şi la Faptul divers. Dumneavoastră când v-aţi căsătorit fiica aţi trimis aproape tot parcul de maşini după invitaţi în localităţile din jurul Piteştiului, v-a zis cineva ceva în afară de: „Să fie cu noroc, socrule mic, şi casă de piatră însurăţeilor"!?

Trebuie să luaţi dumneavoastră nişte prafuri de vă merge aşa de bine. Eu o dată am luat maşina întreprinderii şi m-am dus să-mi schimb butelia la depozit. Dacă nu am luat prafuri din alea din care luaţi dumneavoastră, ştiţi ce-am păţit? Am fost pus să plătesc benzina, uzajul maşinii şi, pe deasupra, am fost discutat şi în plen. Dumneavoastră, ca să vă faceţi casă de piatră la Piteşti, aţi folosit din nou tot parcul de maşini pentru cărat cărămida de la Vlaici la Piteşti, de la Bărăşti la Piteşti… Dar, ce, o casă se face numai cu cărămidă? A cărat „parcul de maşini" şi nisip, şi balast, şi câte şi mai câte… Aţi luat măcar o mustrare scrisă? N-aţi luat. Dacă făceam eu ori oricare dintre muritori astfel de abuzuri, doamne, ce prelucrări s-ar mai fi făcut!

Cu toate că e frig, îmi scot pălăria. Sunteţi cineva. Ca să vă dovedesc încă o dată că sunteţi cineva, am să vă mai dau un exemplu şi mai edificator. Am un nepot ucenic, anul III la matriţerie. Într-o zi l-am rugat să-mi repare şi mie bricheta. Îi sărise un şurub. A doua zi nepotu-meu a venit cu bricheta nereparată şi tuns.

— Ce-ai păţit, nepoate?

— M-a prins meşterul că fac „fuşerai" în timpul producţiei şi, uite, m-a tuns din cauza dumitale.

A trebuit să-i cumpăr o perucă? A trebuit. Pentru dumneavoastră s-a lucrat în timpul producţiei şi cu materialul întreprinderii: un portbagaj pentru maşina personală.

S-a reparat o sobă de gătit. S-a făcut ca nouă.

S-a confecţionat o maşină centrifugă pentru scos mierea din fagure. Apropo de

miere. Dacă vă ocupaţi și cu comer ţul de miere, spuneţi-mi și mie cu cât o vindeţi?

S-au confecţionat două dispozitive pentru curăţat piei.

S-au tăiat din incinta fabricii, s-au prelucrat, tot în timpul producţiei, și au fost timiși, tot în timpul producţiei, la Pitești, niște copaci.

S-au deplasat zidari, tâmplari și mai ales elevi, la Pitești, pentru a vă face dumneavoastră casă de piatră. V-a tuns cineva, pardon, iertaţi-mă că am vorbit de tuns, eram cu gândul la nepotul meu! V-a zis cineva ceva în legătură cu toate aceste abuzuri? V-a întrebat cineva la judeţ: „Ce faci, tovarășe Dolea, dumneata acolo la I. M. A?”

V-o fi întrebat, nu zic ba și dumneavoastră veţi fi răspuns: „Ce să fac, mulţumesc bine.

Și v-aţi văzut în continuare de treburi. Aș da oricât să știu ce fel de prafuri luaţi de nu se atinge nimeni de dumneavoastră. Apropo de prafuri, am întâlnit de nenumărate ori auto-atelierul T.V. — 5 cu nr. De circulaţie 20-OT-261, condus de I.N., venind încărcat cu porumb dinspre Tulcea, Calafat, Roșiori, Craiova etc., și tot de atâtea ori l-am găsit și în târgul săptămânal de la Vedea. Nu știam că întreprinderea dumneavoastră face și comerţ cu porumb. Știam că este o întreprindere de mecanizare a agriculturii. Nu vă întreb cât aţi „agonisit” cu comerţul de porumb, pentru că nu-mi stă în caracter. Așa că la această întrebare vă rog să nu-mi răspundeţi. N-am nicio contingenţă cu comer ţul ilicit. Ce doresc eu de la dumneavoastră e să-mi scrieţi foarte pe scurt și la fel de strict confidenţial ce fel de prea furi luaţi. Atât. Și ca să vă fac și eu o bucurie acum, la sfârșit, îmi calc pe inimă și vă destăinui un secret: alal tăieri am dat un telefon la Departamentul mecanizării din Consiliul Superior al Agriculturii. L-am întrebat pe tova rășul director general N. B.:

— Tovarășe director general, ce se mai aude cu cazul Dolea?

— S-au făcut anchete, s-a stabilit. E așa cum știi și dumneata, am făcut propunerile cuvenite la judeţ.

— Și ce măsuri s-au luat?

— Au fost luate măsuri de înlocuire a inginerului șef și a contabilului șef.

— Și Dolea? Pardon, tovarășul Dolea?

— S-a găsit de cuviinţă să rămână mai departe la „Datorie”.

Ce fel de prafuri luaţi, tovarășe Dolea, de nu se leagă nimeni de dumneavoastră? Răspundeţi-mi, vă rog, foarte urgent că mor de curiozitate…

NIȘTE FIINŢE DE PE ALTĂ LUME AU LUAT PROBE DE PĂMÂNT DE LA SINAIA

Niște zgomote ciudate. Apariţia unui gard peste drum de primăria orașului. Sinaioţii în alertă. Zgomotele ciudate se amplifică. Dispariţia câtorva sute de mii de metri cubi de pământ. Apariţia unei gropi

Coincidenţa a făcut ca exact în momentul când Neil Armstrong cobora ultima treaptă a „Vulturului" și punea piciorul stâng pe Lună, eu — în loc să stau ca tot omul cumsecade la televizor — să pun piciorul pe peronul gării Sinaia.

În timp ce centrul de Control de la Houston comunica din secundă în secundă ce se petrece pe Lună, eu căutam un telefon public automat pe peronul gării să aduc la cunoștinţă redacţiei că programul meu în legătură cu cercetarea fenomenului de la Sinaia va suferi o modificare din cauza trenului care a avut o întârziere de trei ore şi jumătate. N-am găsit telefon. Șeful gării mi-a spus că apariţia unui telefon automat e de domeniul viitorului

De ce? Nu se știe. Universul mai păstrează multe taine

— N-aveţi nici măcar un telefon public prin care să comunic cu staţia de Getax din localitate?

— N-avem nici de-ăla. Când s-a instalat linia electrică C.F.R. telefoanele le-au scos pentru a nu se face scurtcircuit (!)

— Ciudat!… Știu că Sinaia are un palat P.T.T. modern. Abia de câţiva ani a fost dat în exploatare. Se poate să n-aveţi automat direct cu Bucureştiul?

— Se vorbește că proiectanţii palatului au proiectat încăperile mai joase decât instalaţiile care trebuie montate. Erau de pe altă. Lume.

În timp ce Neil „fura" de pe Lună 30 kg de roci, eu stăteam pe marginea uriașei și misterioasei gropi apărute în mijlocul orașului și mă gândeam cât de neputincioși suntem noi, pământenii. Adică noi luăm de pe Lună doar vreo 30 kg de probe, iar cei de pe altă lume fac în centrul orașului Sinaia o groapă în care poţi îngropa, pe puţin, două regimente de birocraţi. Asta numai dacă ei sunt înregimentaţi.

Am întrebat un sinaiot:

— Cum s-a petrecut „fenomenul*?

— Într-o noapte ne-am trezit cu niște zgomote ciudate.

Zbârnâiau niște motoare de mii de cai-putere. Ne-am uitat pe ferestre și am văzut niște flame, niște scântei și mai ales am auzit bubuiturile alea asurzitoare.

— N-aţi ieșit afară să vedeţi ce se petrece?

— Ba da. Chiar eu m-am dus, să mă scuzaţi, în pijama.

— Și ce-ai văzut?

— N-am putut să văd nimic. Apăruseră ca din pământ aici, în jur, niște garduri înalte, și scara pe care o aveam o dădusem împrumut unui zugrav. Dar un vecin al

meu, care are un binoclu, s-a urcat pe „Furnica* și s-a uitat de acolo cu el.

— Ce-a văzut?

— Cică, niște astronauţi, cu un fel de căști albastre pe cap și niște salopete ciudate…

— Și după aia?

— După aia ne-am trezit cu groapa asta și bineînţeles cu câteva sute de vagoane de pământ luate ca eșantion de pe Terra și precum vedeţi nici urmă de fiinţă în jurul ei.

Într-adevăr, cred că e vorba de un fenomen.

În timp ce Armstrong comunica de pe Lună: „Este un pas mic pentru om, dar un salt gigantic pentru omenire", eu îl întrebam pe primarul orașului Sinaia:

— Cum vă simţiţi?

— Excelent!

— Cred și eu. Întreaga omenire va fi cu ochii pe orașul condus de dumneavoastră.

— Întreaga omenire? De ce?

— Din cauza O.Z.N.-ului. O farfurie zburătoare care a luat probe de Pământ de aici de la dumneavoastră.

— Te credeam om serios. Nu O.Z.N.-ul ne-a luat probe.

Nu el ne-a făcut groapa asta.

— Nu O.Z.N.-ul? Dar cine?

— O.N.T.-ul. Nu a coborât, ci a urcat aici la noi și s-a apucat să construiască un patinoar artificial acoperit.

Dumneata ai văzut numai groapa.

— Ce trebuia să mai văd?

— Materialele care au fost aduse. Fierul-beton fasonat pentru construcţia asta.

— Dacă e o lucrare, cum zici dumneata, de ce nu se lucrează?

— După ce s-au consumat peste 4.000.000 lei cu groapa asta și organizarea șantierului, s-a oprit orice activitate.

Și-au dat seama că o să coste prea mult. Se preconizează să-l facă descoperit. Dar pentru asta se astupă groapa…

— Și dacă o să-l facă descoperit n-o să fie bine?

— La asta trebuia gândit de mult. La Sinaia, după cum bine se știe, ninge des și ninge mult. Ne va trebui un parc de autocamioane, o armată de oameni și bineînţeles un loc pentru depozitarea zăpezii. Treburile astea ne vor costa mai mult decât…

— Și dacă nu se va face nici acoperit și nici descoperit, ce faceţi cu groapa care costă peste 4.000.000? Sper că n-o să cereţi fonduri pentru a face altă groapă alături pentru a o astupa pe asta?

— Dumneata glumești, dar altă soluţie nu există.

Groapa e chiar în centrul orașului. Va trebui să cerem fonduri pentru astuparea ei.

— Și astfel, groapa și astuparea ei, ne vor costa cam cât două blocuri bune

pentru mai bine de-o sută de familii…

— Dar… cu „acoperire”. E bine?

Nu. Eu rămân la părerea mea: groapa de la Sinaia a fost făcută de niște fiinţe de pe altă lume…

ISTORIA ROMANŢATĂ A ZILEI DE 1 APRILIE

Ce este cu această zi de 1 aprilie? De ce este ea atât de zăpăcită? Ce e cu ea? A vrut să fie 17 octombrie, 18 august ori 29 februarie și nu i-a mers? Din cauza asta s-a răzvrătit? De ce au oamenii teamă de ea? Zău, de ce? Ca zi uneori e mai caldă decât luna lui cuptor, mai frumoasă decât Brigitte Bardot și mai veselă decât Malek. De ce oamenii ar vrea s-o rupă din calendar? De ce? Pentru că ea, ziua de 1 aprilie, e ziua păcălelilor, ea a fost năpăstuită să ducă în spinare numai și numai păcăleli. De ce se păcălesc oamenii de 1 aprilie? Și de când? De 1 aprilie, de 1 aprilie, dar de când? Care este istoricul ei?

Ţin să atrag atenţia de la bun început cititorilor că explicaţiile ce le va da autorul în legătură cu întrebările de mai sus nu au o bază științifică. Autorul nu posedă documente. El încearcă să facă lumină în această problemă cu ceea ce i-a povestit tatăl său care nu fuma și nici măcar nu știa să bată la o mașină de scris Olympia.

Se zice că tatăl autorului ar fi avut o rudă care a trăit înaintea apariţiei vieţii pe Pământ. Și pentru că nici pentru el nu apăruse viaţa pe Pământ, ruda autorului trăia și ea în apă, era un fel de morun cu mustăţi oltenești și avea o fire deosebită. Voia să facă ceva măreţ. Voia să iasă din anonimat. Să-și lase plete? Nu apăruseră beatles-ii (nici chitarele electronice, atunci se cânta la fierăstrău, la peș tele fierăstrău). Să stea la o cafea și un coniac și să „mediteze” 5 — 6 ore, unde? Nu se descoperiseră barurile de zi și nici măcar cele de noapte. De coniac nici nu mai vorbim.

Apă și numai apă. În jurul lui numai apă, pentru că responsabilul cu apa era responsabil cinstit și nu le turna pe furiș — ca să scoată un ciubuc — și câteva sute de grame de coniac. Apă plăteau, apă le dădea. Nu ca azi, plătești coniac, și-ţi dau…

Morunul ăsta fiind foarte inteligent atrăgea pești mai mici decât el, fără să uite că era vorba de semeni de-ai lui.

Nu se știe ce metodă folosea. Pe atunci nu apăruse încă păcăleala pe stil nou și nici pe stil vechi măcar.

Ideea ce i-a venit lui A. a scormonit fundul oceanului și a dat de niște ace cu gămălie și puţină aţă. Nylonul nu apăruse încă. Și-a făcut din ele undiţă. A legat un cap al aţei de un pom, iar celălalt de acul cu gămălie făcut cârlig și a început să-și

aducă semeni de-ai lui la acest instrument și să le spună:

— Vreţi să deveniţi „borș”? „prăjiţi”, „în aspic” ori „Plachie”?”

— Crezi că se poate?

— Înghiţiţi cârligul ăsta și imediat un pescar amator vă va îndeplini dorinţa.

Peștii dădeau buzna, care mai de care să înghită cârligul. Dar rămâneau cu el în urechi, ori în abdomen până venea morunul și le spunea:

— V-am păcălit. Daţi cârligul afară. V-am păcălit.

De atunci au trecut milenii și milenii și astăzi când peștii văd în apă un cârlig, chiar autentic, al vreunui pescar amator, nu se ating de el; le e teamă să nu fie iar păcăleală.

Așa a apărut prima păcăleală. Dar ea a apărut în apă.

Să vedem cum a apărut pe pământ. Cum a apărut păcăleala pe uscat. Tot tatăl autorului cică a avut o rudă în comuna Priboieni, nu, ruda asta din Priboieni era o rudă mai apropiată. A avut o rudă mai îndepărtată, în comuna primitivă, dacă nu puţin mai înainte. Ruda asta a autorului, mergând o dată desculţ — nu vrea să dea bacșiș la vânzător să-i dea o pereche de pantofi pe măsura lui, prefera să meargă desculţ — mergând o dată desculţ și gândindu-se la ale lui, s-a lovit crâncen la degetul mare de la piciorul stâng. A scos un strigăt. Ce strigăt, un răcnet.

Ceva mai tare decât cel de la dansurile moderne: — Ai, ai, ai, ai. A luat piatra și a dat cu ea de altă piatră. A dat cu ea de altă piatră, dar cu năduf și înjurând.

— Fir-ar foarfecă și fierul.

N-a terminat de înjurat și o frântură din piatră l-a izbit în umărul drept și l-a lăsat mai mult lat decât lung.

În timpul cât a stat în convalescenţă (a stat mai mult decât trebuia pentru că avea o rudă doctor și ăsta-i dădea certificate medicale în plus). Stând în convalescenţă i-a venit o idee formidabilă. A făcut rost de o piatră colţuroasă, de circa 3 kilograme și ceva, și a pornit cu ea ascunsă la spate.

Mergea prin desișuri cu mâinile la spate, ascunzând piatra și fluierând: Ecaterino, vedea-te-aș moartă, cu dric la poartă și cai mascaţi.

Cam pe la al doilea desiș i-a ieșit în faţă o leoaică înfometată și leoaica, văzându-și prada neînarmată, s-a repezit. Când s-a repezit omul a scos pietroiul colţuros în faţă și leoaica, izbindu-se de el, a dat ortul popii.

— Te-am păcălit? De-aia mergeam cu mâinile la spate ca să te păcălesc. Te-am păcălit?…

Șie astfel ruda autorului din comuna primitivă a început cu metoda asta să păcălească lei, tigri, leoparzi, brontozauri, dinozauri, ca până la urmă să păcălească și oameni.

A început să păcălească oameni pentru că s-a făcut negustor de pietre colţuroase. Cerinţe erau multe, iar pietre colţuroase puţine. De unde să facă rost de ele? I-a venit o altă idee. A făcut o ștampilă pe care scria C.T.C. și astfel a început să vândă la înghesuială și pietre necolţuroase pe post de pietre colţuroase. Cumpărătorii se bazau pe ştiampila C.T.C.-ului care garanta că nu sunt rotunde (parcă noi astăzi nu suntem păcăliţi de această ștampilă).

Și așa, de-a lungul veacurilor oamenii au început să se păcălească între ei} (exista o tradiţie), fie cu ștampila C.T.C.-ului, fie fără ea.

Originea păcălelilor am aflat-o. Credeţi, nu credeţi, autorul ăsta a știut, asta v-a spus. Dar nu știu dacă aţi observat că de ziua de 1 aprilie n-a pomenit nimic. Ziua asta e renumită în păcăleli și nu alta. Deci, cu foarte modestele lui cunoștinţe, va încerca de-aici încolo să aducă o cât de mică contribuţie la lămurirea acestei probleme.

Înainte vreme, oamenii trăiau dar nu știau cât trăiau.

Nu se știa care era mai bătrân. Mai ales că toţi pe vremea aceea erau beatles-i. Ăla mai bătrân îi spunea nene ori moșule ălui mai tânăr, pentru că nu se putea aprecia vârsta.

Bărbatul nu știa câţi ani are femeia lui și invers. Nu se putea face un recensământ ca lumea. O recrutare, o lăsare la vatră, o pensionare, nu se știa, din cauza pletelor, cine are dreptul la locurile din tramvaie și autobuze rezervate de I.T.B. în acest scop, la o anumită vârstă ai o tensiune arterială, la altă vârstă alta. Oamenii se alarmau și dădeau în fandacsie? Dădeau.

Ca să se pună capăt acestei lacune, oamenii de știinţă au zis:

— Gata, s-a terminat cu harababura. De azi încolo inventăm calendarul.

Și l-au inventat chiar în ziua aia. De la începutul primăverii (echinocţiul de primăvară) până la celălalt început de primăvară au zis ei să fie un an. Și-a fost un an. Dar, pentru că echinocţiul cădea în 21 martie și 21 martie căzuse într-o sâmbătă, despre care se știa că are trei ceasuri rele, au renunţat la ea și au luat ca unitate de măsură 1 aprilie. S-a dat caz în privinţa asta și începutul anului, aşadar, a fost decretat 1 aprilie.

De ziua asta oamenii se adunau în pieţe publice, cântau, beau, se cinsteau, aduceau orchestre de la Teatrul de estradă, jucau, dansau… Negustorii îşi goleau. Magazinele de mărfuri încă cu o lună de zile înainte. Cumpărau oamenii ce vrei și ce nu vrei. Cadouri pentru șefii de birou, cadouri pentru șefii de secţie, cadouri pentru șefii de serviciu, pentru directorii adjuncţi… pentru cumnat, pentru văr, pentru socru. Ziua asta de 1 aprilie era mai a dracului decât luna cadourilor din zilele noastre. Mai marii îi uscau pe mai micii lor cu pretenţia cadourilor. Mai micii. nemaiputând suporta, au făcut o delegaţie și s-au dus la Carol al IX-lea, fiul lui Henric II și al Caterinei de Medicis.

— Majestate, au zis ei. Fă ceva pentru noi. Ia o măsură. Cu o săptămână înainte de 1 aprilie nu mai găsim în magazine nimic, nu mai găsim scobitori, șerveţele, nu găsim portocale, și-a afară de asta, de ce să pierdem o zi de lucru? Nu s-ar putea muta sărbătoarea asta într-o noapte?

Carol al IX-lea, gândindu-se bine la problema ridicată, a dat o ordonanţă prin care a stabilit ca începutul anului să nu mai fie sărbătorit în ziua de 1 aprilie ci de Revelion.

Adică în noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie. Aşadar, cadourile de data aceasta au început să fie trimise de Revelion. Noaptea. Dar ce facem? Rudele și mai toţi primitorii de cadouri aşteptau daruri și de 1 aprilie. Se intrase în obicei ca

în ziua de 1 aprilie să se trimită cadouri. Trimiţătorii de cadouri și-au făcut o socoteală:

— Mă, îi trimit cadou de ziua lui. Îi trimit cadou de ziua nevesti-sii, îi trimit cadou când vreau să-mi cer concediu vara și nu iarna, îi trimit de lăsata secului, de Anul nou… De 1 aprilie de ce să-i mai trimit. De 1 aprilie nu mai este niciun fel de sărbătoare. Ia să-i împachetez eu frumos o cărămidă și să i-o trimit ramburs. Și i-a trimis.

Unul trimitea o cărămidă, altul care n-avea cărămidă (și atunci-unele fabrici de cărămidă rămâneau în urmă cu planul), trimitea un bolovan, o scândură, ori un resort împachetat. Primitorul, când desfăcea pachetul, vă închipuiţi ce se întâmpla.

Procedau și altfel. Luau o carte de vizită și scriau pe ea:

„Dragii noștri, vă rugăm ca mâine, 1 aprilie, să veniţi la noi cu magnetofonul. Vrem să ne distrăm. Am adus o damigeană de la Drăgășani. Vă așteptăm". Trimiteau invitaţia și ei plecau cu damigeana la ţară, lăsând pe ușă un bilet: Păcăleală de 1 aprilie.

Și astfel au intrat în tradiţie păcălelile de 1 aprilie, care în zilele noastre au următoarele aspecte:

— Trimiţi copilul în ziua asta să-ţi cumpere un pachet de ţigări. Ai nevoie de ţigări cum ai nevoie de aer. El însă se întoarce mușcând dintr-o ciocolată.

— Unde sunt ţigările?

— Uite-le.

Îţi arată ciocolata din care ronţăie. Vrei să te duci la el să-l tragi de urechi, dar cu o singură replică te dezarmează.

— Păcăleală de 1 aprilie.

Ești frizer și ai un client „gras". Te învârtești în jurul scaunului lui mai bine de o oră. Îi potrivești perciunii de 7 — 8 ori. Li tai și cel mai răzleţ fir de păr de după ceafă. Îl cureţi bine de pudră. Îi faci bonul și-l conduci până la casă. Îi spui de șase ori să-i fie de bine „îi mulţumești de zece ori când îţi vâră în buzunarul halatului hârtia. Îl conduci până la ușă. Urezi sănătate și familiei lui și, când bagi mâna în buzunar să vezi de cât este bancnota, de 5 ori de 10, dai în schimb de un petec de hârtie pe care scrie: „păcăleală de 1 aprilie", poţi să te superi? E 1 aprilie. Îl servești și a doua oară la fel.

În ziua aia ai poftă să mănânci un copan de curcan.

Te duci la Gostat și cumperi unul tăiat. Îl duci acasă și nevasta descoperă în el șase gheare, trei capete, și niciun ficat ori altă specialitate. Te întorci înapoi la Gostat. Vrei să faci scandal. Ceri condica de sugestii și reclamaţii, dar ești liniștit imediat:

— V-am păcălit, de 1 aprilie.

Ceri scuze că ai uitat și te întorci acasă cu șase picioare, cu ale tale opt, cu trei capete și cu al tău patru, dar cu un singur ficat, al tău. Și ăla mâncat de supărare, ori de fericire că ai fost păcălit.

Te duci la magazinul x ori chiar y și ceri:

— Vă rog un fâș-fâș talia…

— Nu avem.

Îţi arunci ochii sub tejghea și vezi că are. Îl întrebi:

— Ce număr de telefon are Inspecţia comercială de stat?

— Ce-aveţi cu Inspecţia comercială?

— Să te reclam. Dosești mărfuri. Mi-ai spus că n-ai și ai.

Imediat te îmblânzește:

Dumneata parcă ai fi de pe altă planetă. Nu știi că azi e 1 aprilie? Am vrut să te păcălesc. Ce măsură dorinţi?

S-ar putea da exemple multe. Dar autorul se oprește aici și este profund mulţumit că cele arătate mai sus se petrec numai o dată pe an. Adică numai de 1 aprilie.

Încolo… întrucât autorul dorește ca cititorilor să nu li se întâmple nici măcar atunci îndrăznește să le dea niște sfaturi.

Chiar dacă staţi la parter nu cumpăraţi cai în ziua de 1 aprilie. Cu cât chilipirul este mai mare, cu atât este și păcăleala. Vânzătorul ar putea să vă bage pe gât un catâr.

Și ce-aţi face cu catârul într-un bloc?

*

Dacă sunteţi programat pentru transa a treia de lemne și nu sunteţi rudă ori prieten foarte bun cu gestionarul depozitului, nu vă duceţi după ele în ziua de 1 aprilie. S-ar putea să vă încarce în camion, numai lemne uscate. Să nu vă dea putregaiuri, lemne umede și mai ales buturugi. Și ce-aţi face dumneavoastră numai cu lemne uscate?

*

Nu vă duceţi la pescuit în ziua de 1 aprilie. S-ar putea întâmpla să vă întoarceţi acasă cu ceva pește și aţi strica tradiţia. Ce-ar zice vecinii, văzându-vă cu pește?

Dacă suferiţi de inimă nu beţi bere la halbă de 1 aprilie. S-ar putea să fie de serviciu un canagiu pus pe păcăleli și să toarne bere până peste semn. Chestia asta o să vă sperie și dumneavoastră știţi ce înseamnă o sperie tură pentru un cardiac.

*

Proprietarii de autoturisme sunt rugaţi de autor ca și în această zi să scoată ștergătoarele și capacele de la roţi.

„Specialiștii” în „demontarea” lor lucrează și de 1 aprilie.

Ei n-au sărbători…

Aprovizionaţi-vă cu capsule pentru autosifon în ziua de 1 aprilie. În această zi toate capsulele vor fi încărcate ca lumea. Ce păcăleală.

*

Nu vă urcaţi în avioane, nu vă îmbarcaţi pe vapoare, de 1 aprilie dacă nu aveţi o ţintă precisă și mai ales bilet de călătorie.

*

Nu daţi crezare zvonului și nu vă deplasaţi la Târgoviște în ziua de 1 aprilie. Turnul Eiffel nu a fost mutat la Târgoviște. Ăla e turnul Chindiei.

Dacă un prieten bun căruia nu-i refuzaţi nimic vă roagă să vă urcaţi pe un stâlp de înaltă tensiune, cu un șubler pentru a măsura grosimea firului tot de înaltă tensiune, refuzaţi-l. Curentul aleargă pe fire și de 1 aprilie. Prietenul bun al dumneavoastră vrea să vă păcălească.

*

Să nu vă deplasaţi la Spitalul din Caracal cu flori.

Povestea cu transplantarea inimii de căruţă la un om e o păcăleală.

Nu risipiţi pioneze prin casă și mai ales nu umblaţi des culţi. Pionezele înţeapă și de 1 aprilie. Dacă totuși nu vă puteţi abţine, faceţi injecţii antitetanos. Dar numai cu avizul medicului.

*

Dacă sunteţi tată a unu, doi, trei, patru copii pe care i-aţi părăsit fără a le plăti întreţinerea și vă vine o citaţie de 1 aprilie e bine să vă duceţi la tribunal. Nu e păcăleală.

*

Elevi, dacă în ziua de 1 aprilie daţi teză la istorie să nu care cumva să scrieţi că luptele de la Călugăreni au avut loc la Sarmizegetusa. Profesorii nu marșează la păcăleli…

Și cu sfaturile ar putea continua autorul, dar întrerupe aici fiind chemat la telefon.

A CĂZUT UN OM DIN LUNĂ!

Un carnivor care consumă și pește oceanic (de ălălalt nu prea se găsește) și legume și fructe m-a oprit în faţa unei tarabe din Piaţa Mihail Eminescu (!) colţ cu Polonă și, fără să se recomande ori să mă pregătească pentru râs puns, m-a întrebat:

— Vreau să cunosc părerea dumitale sinceră.

— În legătură cu ce?

— Există pe Pământ oameni căzuţi din Lună?

— Precis nu pot să spun, pentru că abia m-am întors din concediu și acolo m-am deconectat. Dar dacă vrei să mă întrebi invers, adică dacă pe Lună a căzut vreun om, ţi-i dau ca exemplu pe Armstrong și pe…

— Cunosc! Dar, domnule, află de la mine că eu sunt în posesiunea unor date, a unor amănunte cu care-ţi dove desc negru pe alb că noi avem aici pe pământul nostru un om căzut din Lună.

— Interesant. Cum a căzut din Lună? I-a pus cineva piedica și s-a rostogolit până aici fără modul?

— Nu cunosc tehnica…

— Mi-l prezinţi și mie? Știi cumva unde lucrează?

— Da. La întreprinderea de legume și fructe. E șef acolo.

— Cum ţi-ai dat seama că e căzut din Lună? Ţi-a pus pe tarabele din pieţe în

loc de cartofi lame de ras, ori în loc de ceapă ciorapi supraelastici? I-ai cerut usturos ori pere pergamute și ţi-a servit papuci de casă ori cremă cu gerovital H3? Cum ţi-ai dat seama că e căzut din Lună?

Și pentru că tot m-am ambalat, te rog să-mi spui cine ești dumneata?

Luat repede, omul mi-a spus (și mi-a arătat și legiţimaţia) că este inspector peste pieţele Capitalei și m-a rugat să-i acord toată încrederea în cele ce vor urma. Și pentru că eram în piaţă și este sezonul pepenilor l-am rugat să discutăm în continuare la… o felie de pepene verde. Dar în piaţă nu se găseau pepeni. La ora aia nu s-au găsit nici la pieţele din jur. Ca să nu ne fie masa goală am consumat pe taraba din piaţă niște nuci de cocos plus banane.

— Susţin că omul căzut din Lună este șef la I.L.F.

bazându-mă pe fapte. Știu ce s-a petrecut cu o parte din legumele și fructele din producţia anului 1969.

— Ce s-a petrecut cu legumele, le-a trimis pe Lună?

— Mai rău. Într-o zi intră la Oficiul nr. 2 din Capitală 9 600 kg de varză. Varza era trimisă de I.L.F. Brăila…

— Faptul că Brăila ne trimite varză mă bucură…

— Stai. A doua zi însă Bucureștiul trimite la Galaţi, care-i vecin cu Brăila, 5.000 kg de varză. De la Buzău sosesc în București 3.500 kg mazăre, în aceeași zi Bucureştiul trimite Galaţiului 5 900 kg de mazăre. De ce le-o fi plimbat prin București, numai omul căzut din Lună trebuie să știe.

— Probabil le-a trimis să vadă și ele, legumele, Bucureştiul. O viaţă au și ele.

— În altă zi au sosit de la Tulcea niște tone de ceapă.

În aceeași zi au pornit de la București spre Constanţa altele, ori poate chiar aceleași tone de ceapă. Nu puteau fi trimise cu vaporul de la Tulcea la Constanţa?

— Poate că n-a fost ceapă de apă.

— Lehliul știi că este pe aceeași linie cu Constanţa?

— Trebuie să recunosc că așa i-a fost dat Lehliului, să fie pe aceeași linie cu Constanţa. E vinovat omul căzut din Lună și de această situaţie geografică?

— Lehliu trimite cartofi la Oficiul nr. 4 București. Bucureștiul îi descarcă și-i încarcă din nou. Vagoanele trec prin Lehliu și merg mai departe spre Constanţa.

— Aici am o motivare. Cartofii întotdeauna au fost prăjiţi. Probabil au cerut să fie trambalaţi dintr-o parte în alta, ca să scape de prăjeală.

— Ai dreptate, dar tot ei…

— Am înţeles. Au ajuns niște stricaţi. Păcat de ei. Că erau niște cartofi buni. Anturajul i-a stricat. Află, tovarășe, că argumentele aduse până acum nu mă conving.

Omul dumitale nu cred că e căzut din Lună. Mai degrabă poate fi…

— E căzut din Lună, tovarășe. Mai acum câteva zile la unităţile nr. 116, 122, 123 lipseau tot așa cum am lipsit eu din Apollo 11, fructele. În timp ce în depozite existau și dădeau să putrezească 3 565 kg prune, 20 435 kg pere, 920 kg. Mere…

— Responsabilii acestor unităţi or fi rudă cu Adam și le-o fi fost teamă să se apropie de fructe din cauză de șarpe…

— Nu le e teamă nici de miliţia economică darmite de legenda cu șarpele… Am fost în calitate de cumpărător la unităţile 310, 372 și 374. Tot ce-am vrut să cumpăr era veștejit. Mi-am aruncat apoi ochii și în depozite. Aveau fructe și legume proaspete. Abia date în pârgă. Nu le vin deau pe alea pentru că trebuia mai întâi să scape de cele veștejite. I-am întrebat pe responsabili: „Vindeţi vreo dată fructe și legume proaspete?”. „Atât timp cât există un perpetuum mobile…” „Perpetuum-mobile nu înseamnă veștejirea legumelor” — le-am răspuns eu. „Ba da — mi-au arătat — noi vindem pe cele veștede, și aşteptăm ea cele proaspete să se veștejească. Când s-au veșteji le punem pe tarabă și aștептăm să se veștejească cele car ne vin proaspete. E clar?… Asta-i perpetuum mobile…

Și dacă au văzut că încep să capăt un aer năucit, de logică cum numai în piesele lui Ionescu găsești, m-a trimis…

— Unde?

— Să stau de vorbă cu șeful lor. Cu omul căzut din Lună.

— Și-ai discutat cu el? I-ai arătat situaţia reală? I-ai spus că ești inspector și că ai constatat că…

— Da’ ce-s căzut în cap? Să mă pun rău cu un om căzut din Lună?! Dacă are o rudă căzută din Soare? N-o păţesc tot eu?

Și-am continuat discuţia la umbră, consumând ridichi de lună cu sare…

ÎNTÂLNIRE AMICALĂ LA IARBĂ VERDE

(„Pătură rotundă” la care *participă: un binevoitor, un slugarnic, un beţiv, un procesoman, un lăudăros, un demagog, mai mulţi copaci, eu și alţii.)*

Datorită unui obicei încă neexplicat de specialiști, toate păturile de care ne bucurăm, învelindu-ne cu ele, sunt dreptunghiulare ori, în cel mai rău caz, pătrate. Pentru această discuţie aveam nevoie de o pătură rotundă. Deci, de la bun început, s-a pus problema: de unde fac rost de-o pătură rotundă? Am intrat din magazin în magazin.

N-am găsit. Am încercat să dau și „ciubuc”. Sper că știţi ce-i ăla? Am apelat până și la direcţia de specialitate a Ministerului Industriei Ușoare. Reprezentantul acestui minister mi-a spus:

— Vă putem servi cu o pătură refuzată la export, cu o pătură cu defecte, cu una subdimensionată, vă dăm și din stocul greu vandabil din cauza coloritului neplăcut…

— Vreau pătură rotundă.

Responsabilul cultural, auzind din treacăt doleanţe mea, a intervenit:

— Aveţi nevoie de-o pătură rotundă? Avem. Am făcu una după întâlnirea cu niște poeţi. Știţi, când am avu acţiunea aia culturală… Unul din poeţi a recitat poezia

Vreau pătură rotundă". Cunoaşteţi poezia? Eu o știu:

„Ficatul mi-e pătrat.
Rinichii-i am la fel;
Am bătături pătrate
Iar gâlcile la fel;
Căldura de la soba-mi
Desigur, e pătrată.
Paharul — tot pătrat.
Și pentru a-ncercui pătratul
Vreau pătură rotundă".

— Văzând că are nevoie de-o pătură rotundă, i-am făcut una. Dar poetul n-a venit după ea. Neserios. V-o punem la dispoziţie.

Așadar, făcând rost de-o pătură rotundă, am invitat pe ea persoanele mai sus-amintite. Cerându-vă scuze pentru anticipaţie, vă rog să urmăriţi cu atenţie cuvenită cele ce se vor petrece pe pătura rotundă așternută la iarbă verde.

Fiind iniţiatorul acestei întâlniri, am început:

— Iubiţi invitaţi: îmi permiteţi să „sparg eu gheaţa"?

Slugarnicul: Vai, dar se poate, dumneavoastră care… toc mai dumneavoastră să spargeţi gheaţa?! O sparg eu şi-o pun și-n frapiere. Dacă e nevoie, vă dau și zăpada din faţa casei. Spuneţi-mi, unde staţi? Mă duc să vă dau și ţurţurii de gheaţă de la streșini. De pământ de flori aveţi nevoie?

Eu: Ziceam să „sparg gheaţa" la figurat. Adică, să iau eu cuvântul la această pătură rotundă la care v-am invitat.

Slugarnicul: Cum binevoiţi dumneavoastră. Nici marele Demostene n-a vorbit, cum o să vorbiţi dumneavoastră…

Să-l ascultăm, dragii mei! Stingeţi ţigările, vă rog! Trebuie să-l ascultăm în liniște… Staţi bine pe locul ăla?

Poate aveţi nevoie și de locul meu. Eu o să stau pe craca aia. Ce dacă-i uscată și o să se rupă cu mine? Stau și-n ghips, și-n ciment, numai să vă simţiţi dumneavoastră bine… De ce n-aţi venit și cu familia? E o ședinţă de lucru, nu-i vorbă, dar… ce era dacă vă aduceaţi, barem, copiii?!

Știu că aveţi niște copii tare drăgălași. Ce rău îmi pare că n-aţi venit cu ei!… îi plimbam prin Grădina zoologică, mă lăsam sfâșiat de pantere, de lei, intram în cușca leopardului, numai să-i văd pe copilașii dumneavoastră râzând.

După ce-am „spart gheaţa", am pus invitaţilor mei următoarea întrebare:

— Ce căutaţi voi printre noi?

Pentru această întrebare am adus intenţionat cu mine într-o colivie, o muscă. I-am dat drumul și s-a auzit bâzâitul ei. Nimeni n-a scos o vorbă. Mi-am dat seama că a fost o întrebare prea dură.

— Nu suntem la judecata de apoi. Nu trebuie să fiţi atât de smeriţi. V-am invitat la o consfătuire sinceră. În jurul vostru, după cum vedeţi, nu sunt nici cazane cu smoală, nici draci și nici îngeri. Mirosul care vă gâdilă nările e de mici și de patriceni și nicidecum de smirnă ori tămâie.

Vedeţi în apropierea mea vreun ferăstrău? Credeţi că v-am chemat aici să vă tai capul? Păcatele mele!

Apelul meu la sinceritate i-a înseninat pe interlocutorii mei. Constatând și lipsa stenografei, și-au dat drumul.

Primul a luat cuvântul demagogul:

— Măi tovarăși dragi — a început el — salutăm în „Mijlocul" nostru pe tovarășul care…

Atribuindu-mi niște merite pe care nu le-am avut nici la revoluţia franceză, nici la războiul din 1916 (sunt născut în '24), neavând nici alte merite, l-am rugat, cu toate că mă simţeam bine, să se ducă după ţigări.

Al doilea înscris la cuvânt a fost „turnătorul". El a început prin a spune că până ce eu am băut o ţuică și am luat două măsline, unii dintre invitaţi au consumat… L-am rugat să se deplaseze în incinta grădinii zoologice și să-l „toarne" pe ăla care are de gând să fure vreun leu.

A luat cuvântul „lăudărosul". L-am întrerupt cum a deschis gura și i-am dat însărcinarea să colinde „toată iarba verde" și să facă un raport de activitate la sfârșitul sân drofiei, iar între timp să se dea în lanţuri ori bărci…

— Mult prea iubiţii mei invitaţi — am început eu. O singură rugăminte am la voi: arătaţi-mi și mie, aici, la faţa locului, ce sunteţi în stare. Dezlănţuiţi-vă! Am nevoie în documentarea mea, de fapte. Răspândiţi-vă. Am eu grijă de pătură și de bunurile de pe ea. Când vi se va face foame ori sete, daţi pe aici. La treabă! Vă urez succes în ramură.

M-am lungit pe pătură și, cu braţele sub cap făcute pernă, așteptam să culeg roadele. Era o vreme splendidă.

Un cer senin, fără umbră de nori. Întâmplător am observat două familii careâşi strângeau lucrurile pentru plecare.

— De ce plecaţi? I-am întrebat eu destul de mirat.

Abia aţi venit.

— O să vină o ploaie cu trăsnete, o să se termine și berea până la prânz. Noi ne ducem la „Pustnicul". Acolo…

Pesimistul a trecut pe lângă mine, mi-a făcut cu ochiul, și mi-a spus:

— Opera mea. Eu i-am făcut să plece.

La a cincea pătură, pe dreapta, am auzit un scandal.

Două familii, rude între ele, se certau. Câţiva dintre „rivali".

chiar puseseră mâinile pe obiecte contondente. Am întrebat:

— Din ce v-aţi luat?

— Domnule, îmi zice unul de pe pătură, te văd om serios, fii dumneata arbitru. Eu m-am așezat la rând la bere, iar fina mea, la același rând, pentru mici. Ne întoarcem cu micii și cu berea și fină-miu, când ajungem aici, îmi arată obrazul și-mi spune să-mi fie rușine. De ce să-mi fie rușine? — l-am întrebat eu…

— Și el, finul dumitale?

— Auzi dumneata, mă acuză de… Cică în momentul, în timpul cât am stat la rând i-aș fi spus nevesti-sii să-i dea lui mai mult de băut ca să se îmbete, iar eu să

stau mai lângă ea… Cică i-aș fi dat o întâlnire, în faţă la „Patria”, după sărbători… Doamne iartă-mă, sunt om serios.

A intervenit și fină-său:

— Omul care mi-a spus ce-aţi vorbit voi la rând n-avea niciun interes să mintă. Nu mă cunoaşte, nu vă cunoaşte.

Mi-a spus că a stat și el la rând și a auzit cu urechile lui.

„Binevoitorul” mi-a făcut cu ochiul și mi-a mimat de la depărtare câteva cuvinte:

— Opera mea, maestre!

Pe vreo câteva păturI, am observat oameni tare plouaţi.

L-am întrebat pe „binevoitor”:

— Aici tot tu ai „lucrat”? De ce sunt oamenii ăia atât de posomorâţi?

— Asta nu e raionul meu. Aici a avut câmp de activtate „procesomanul”.

I-am întrebat pe cei supăraţi:

— Ce s-a petrecut aici?

— A venit un… nu știu cum să-l calific, cică a trecut pe aici și Vlăduţ, copilul nostru, l-ar fi lovit intenţionat cu mingea. Susţine că noi l-am învăţat pe Vlăduţ să dea cu mingea în el. A făcut un scandal!… Au intervenit dumnealor și individul s-a plâns oamenilor de ordine că a fost jignit. Ne-a cerut adresele ca să ne dea în judecată.

Procesomanul mi-a făcut cu ochiul. Mi-a spus:

— Opera mea. După zilele astea de odihnă, am de lucru. Am făcut rost până acum de 8 procese. Până diseară…

Mai spre marginea locului de agrement, mai spre nordul ierbei verzi, am văzut niște oameni sărind în sus de bucurie.

— De ce sunteţi atât de fericiţi?

— Cum să nu fim fericiţi! Eu sunt înscris la „Dacia”, de un an jumătate. Sunt programat cu ea abia pentru septembrie. Adineauri a ciocnit cu noi un șpriţ un tovarăș care are o rudă apropiată la… Săptămâna viitoare mă duc să ridic mașina. Îmi aranjează el.

— Eu cu butelia… Și mie mi-a promis. Poimâine mă duc ș-o iau.

— Mie mi-a dat adresa unde să mă prezint să cumpăr mobilă…

„Omul cu relaţii” mi-a făcut cu ochiul:

— Opera mea! Am luat și niște avansuri. Îi procopsesc și pe ăștia. Le fac rost și de hârtii de prins muște.

În jurul cuștii, unde este captiv cel mai al dracului leu al grădinii zoologice, puzderie de oameni. Mai toţi erau îngroziţi. Îngrijitorii, dresorii, alergau încolo și-ncoace neștiind ce să facă. M-am apropiat de cușcă… În ea, „beţivul” meu și leul, care era încordat ca un arc de patefon. Beţivul m-a descoperit. Mi s-a adresat:

— Auzi, tovarășe șef? De ce nu scrii dumneata nimic de șoferii ăștia? De-o oră m-am urcat în getaxul ăsta și nu vrea să-i dea drumul… Uite, măi șofer nesuferit, (scoate buletinul). Uite adresa mea. Îţi plătesc câte vrei. (Către public.) Nu mai staţi aici de pomană, că getaxul e ocupat de mine. Hai, șofer, dă-i drumul! (Leul, deloc. Nu era șofer.)

Cea mai mare surpriză am avut-o însă când m-am îndreptat spre locul unde așternusem pătura rotundă. În locul ei am găsit un șantier. Se ridica o vilă. În jurul șan tierului, se afla hoţul:

— Opera mea. Mi-aţi spus să vă arăt ce pot. Iată !

— Bine, dar și-n zilele de sărbătoare?

— Noi nu avem odihnă. N-avem program, n-avem sărbători.

— Pătura noastră unde-i?

— Care pătură?

— Cea rotundă, pe care am așternut-o aici, pe care am luat gustări…

— N-am văzut în viaţa mea o pătură rotundă.

— Am făcut eu rost de una. Erau pe ea mâncăruri, băuturi, aveam și pardesiul și bricheta. Și ceilalţi invitaţi și-au lăsat aici…

— Nu cunosc „problema”. Mi-aţi lăsat mie cu proces-verbal ori scris ceva? Aveţi ceva la mână? Dacă dumneavoastră vreţi să serviţi ceva, vă pot aranja o masă copioasă din perisabilităţi… Vă invit și prietenii.

— Am niște prieteni care se ocupă cu veniturile ilicite.

— Să vină și dumnealor. Dacă sunt oameni de înţeles, o să ne distrăm bine.

— Și dacă nu sunt oameni de înţeles?

— Până la proba contrarie… Serviţi ceva? Vă place vila pe care mi-am ridicat-o? Un aperitiv?

— Mergi. Nu.

„Mincinosul”, după ce s-a dat în lanţuri, se lăudă că a fost în lună și n-a văzut nimic acolo interesant în afară de niște grote. „Turnătorul” a venit să-mi spună că l-a văzut pe unul de pe pătura din dreapta furând gheaţă de la pătura din stânga. Iar „demagogul” mi-a împuiat capul cu niște lozinci pe care le știam de mult, din copilărie…

În rest… Fân, că iarba verde se uscase.

ÎN DEFINITIV, DE CE MOR CAII ȘI NU BIROCRAŢII?

Să păstrăm un moment de reculegere! A murit un cal alb. Calul fostului poștaș Gheorghe D.A. de la Oficiul P.T.T.R. Tărtășești. Să ne scoatem pălăriile și, cu pioșenia cuvenită, să blestemăm pe acei birocraţi care nu dau liniște acestui cal nici măcar în groapă.

Cu mulţi ani în urmă, poștașul sus-numit a ieșit la pensie. În acea zi memorabilă — pentru el și pentru fostul cal alb — a dat în primire înlocuitorului său geanta, șareta și calul cel alb ce-i era proprietate personală.

Cum zic, calul îi era proprietate personală, dar era hrănit cu nutreţul C.A.P. din Ciocănești, pentru care P.T.T.R.-ul plătea acesteia hrănirea (pentru că îl deservea) 225 lei lunar. Presupun că aţi înţeles. Pentru orice eventualitate, repet: deci, calul

era proprietatea poștașului, lua masa la C.A.P. și Poșta plătea…

A murit calul. În schimb, a înviat din morţi „cu moar tea pre moarte călcând blestemata de birocraţie! (Nu se putea invers?)

— Unde e calul pe care l-am hrănit?

— A murit.

— Cum a murit?

— Așa!

— Așa, cum?

— Cum moare un cal.

— Ai proces-verbal de moarte? De moartea calului?

— N-am făcut proces-verbal nici eu, C.A.P.-ul Ciocănești, și nici tu, P.T.T.R.-ul Tărtășești.

— De ce?

— Pentru că nu era nici al meu, nici al tău.

— Atunci de ce l-am hrănit?

— Mie, Poștei, îmi făcea serviciu și tu l-ai hrănit pentru că eu ţi-am plătit lunar 225 lei.

— Foarte bine, dar cum am hrănit un cal care nu era nici al meu, nici al tău? Al cui era?

— Al poștașului.

— Așadar, poștașul să aducă calul.

— De unde să-l aducă, dacă a murit?

— Atunci, procesul verbal.

— Care proces-verbal?

— Că a murit.

— Dacă nu era nici al meu, nici al tău, n-a făcut nimeni proces-verbal.

— Cum justific eu hrănirea calului?

— Prin plata pe care ţi-am făcut-o lunar.

— Și tu cum justifici hrănirea unui cal care nu era al tău și, pe deasupra, a și murit?

Aici s-a petrecut o pauză de gândire și nu știm prin ce împrejurări și, mai ales, din ce fonduri s-a cumpărat, în sfârșit, un cal.

— Am adus calul.

— Păi, ziceai c-a murit.

— Să presupunem că n-a murit.

— Să presupunem, dar nu se poate.

— De ce?

— Eu, C.A.P.-ul, am în scripte: hrănirea unui cal alb al P.T.T.R.-ului. Și ăsta care l-ai adus e maro. Dacă-mi vine un control și mă găsește în scripte că am hrănit un cal alb și, el controlul, vede un cal maro?

— Hai să-l vopsim. Să-l vopsim alb.

— Tovarășe!… Dumneata îţi dai seama ce propui?

Care va să zică, să vopsim un cal maro în alb? Și dacă vine controlul cu

specialiști în culorile cailor și ne descoperă?

— Atunci să-l vopsim, să-l omorâm și să facem proces-verbal că a murit de moarte bună.

— Și dacă facem proces-verbal, de unde-l scădem că nu e înregistrat nici la mine, nici la tine?

— Ai dreptate, de înregistrat nu e înregistrat. Totuși, ce propui?

— Am găsit.

— Ce?

— Îl imputăm proprietarului.

Și, măi oameni buni, din anul 1964, deci de șase ani, acest litigiu cu un cal alb, dar puţin mort, nu se poate stinge. Nu se poate și gata!

CUM A CÂȘTIGAT TATA UN AZIL LA LOZ ÎN PLIC

Sunt șase săptămâni de acum, chiar opt, de când n-am mai stat de vorbă cu dumneavoastră. Dacă aţi știi ce greu au trecut pentru mine! Știţi bine că atunci când ne-am des părţit eram oarecum vesel și dacă nu mă înșel v-am spus și un banc. Deși, dacă îmi aduc bine aminte, bancul era slăbuţ și avea și gust de mucegai.

De-atunci, dragii mei, au trecut peste mine vremuri grele. Am stat trei săptămâni în spital și alte trei într-un sanatoriu unde niște cititoare frecvente de-ale mele îmi făceau împachetări cu parafină încălzită la peste 1 350 grade Celsius. Mă apăsau în niște cade cu „ceai” de plante care fierbea în clocote și în acest timp un cor de bătrâni îmi cânta șlagărul concursului de anul trecut de la Brașov:

„Pe verticală, pe orizontală”.

Am rezistat tuturor numai pentru faptul că eu, la fel ca și dumneavoastră, am fost procopsit de natură cu simţul umorului. Altfel vă jur că nu puteam rezista la 1 350 grade Celsius.

Ce m-a „îndemnat” să apelez la spital și la acel sanatoriu? O poveste foarte tristă. Extrem de tristă. Pentru că mai sunt încă în convalescenţă și pe dumneavoastră vă cunosc de foarte multă vreme, și, mai ales, știindu-vă lângă duitori, o să vă rog să-mi daţi voie să îmi descarc sufletul:

Domnilor, am câștigat la „Loz în plic” un „Mercedes”…

Nu, vă rog ștergeţi cu o gumă „Elefant” ultimele două rânduri. Nu am început bine.

Domnilor, eu m-am născut într-o casă de oameni nevoiași. Am fost la părinţi șase copii. Patru fete și doi băieţi.

Deși am acum atâţia ani, eu am fost prâslea. M-am născut ultimul. Se-ntâmplă.

Cele patru surori ale mele s-au măritat. Una la Constanţa cu un ofiţer de infanterie, alta a făcut o școală de contabili-șefi și a fost repartizată ca socotitoare la un C.A.P. din Bărăgan de unde a fugit cu un inginer agronom la o schelă petrolieră din Ploiești, unde ambii funcţionează și astăzi. Soră-mea, soră-șefă la o

creșă, iar cumnatul meu, agronomul, pleacă din când în când prin străinătate ca specialist în ce dă pământul pe lângă agronomie. A treia mea soră s-a măritat cu un artist amator, dar care avea o meserie de bază: era șofer. Soră-mea s-a măritat imediat cu el după ce a văzut filmul cu Yves Montând, „Salariul groazei".

A patra mea soră s-a căsătorit din dragoste, dar n-a avut noroc. Ea a făcut farmacia și a fost repartizată pe lângă Bacău, iar el a făcut veterinara. Fiindcă a fost șef de promoţie a rămas în București unde funcţionează și astăzi ca metodist la o casă de cultură a unui sindicat metalurgic.

Fratee-meu stabilit la Galaţi și vă rog să mă credeţi că în afară de faptul că are un „Trabant" nu cunosc alte amănunte.

Eu fiind prâslea și plecând ultimul de-acasă pentru a-mi face și eu un viitor în viaţa asta, necunoscând adresele fraţilor mei, nu am mai corespondat decât cu tata. (Mama a murit când aveam 11 ani.)

Am învăţat o meserie, m-am căpătuit și eu și, în momentul când tata a împlinit 75 de ani, am dat un anunţ la mica publicitate, a unui ziar cu câteva sute de mii de exemplare în care îmi rugam fratele, surorile, cumnaţii și nepoţii să vină la sărbătorirea celor trei sferturi de veac ale iubitului nostru tată.

Așteptarea a fost mai mult decât tristă. Bătrânul tresărea la fiecare scârţâit de scară. (Stăm într-o casă veche și scara până la etajul nostru scârţâie.)

L-am sărbătorit pe tata doar noi, ai casei, și vecinii de apartament. Poșta n-a adus nici măcar o felicitare sau o telegramă cu „La mulţi ani".

— Nu fi necăjit, fiule, mi-a spus tata. Au și ei treburile lor. Ar fi fost bine să fi fost acum cu toţii. Dar…

A doua seară, ba nu, a treia, am intrat cu tata la „Valea mărului" să bem o bere. Un vlăjgan aflat în câmpul muncii se învârtea printre mese cu un borcan cu „loz în plic".

Fără să-mi dau seama i-am făcut semn să se oprească la masa noastră. I-am dat 6 lei și l-am rugat pe tata să bage mâna în borcan să scoată un loz.

A scos un „Mercedes" și chiar a doua zi a apărut poza tatălui meu cu biletul câștigător în mână, în același ziar în care dădusem eu anunţul că împlinește 75 de ani. Seara ne era casa plină. Sosiseră doi cumnaţi ai mei cu copiii și chiar cu nepoţii. Au sosit și niște telegrame: „Tată, dacă nu te simţi bine la… vino la noi"; „De ce-l ţii pe tata numai la tine nu e și tatăl nostru? îl așteptăm", îmi scria alt cumnat.

Frate-meu, cel cu „Trabantul", a sosit abia a doua zi de la Galaţi pentru că a avut o pană de ambreiaj pe la Focșani.

— Am venit să te iau pe la noi, tată. Mergem la pescuit pe Dunăre. Am o barcă personală…

După vreo lună de zile de la această poveste, mă întorceam acasă cu „Trabantul". (Bătrânul meu tată îi dusese fratelui meu „Mercedesul"). Copiii mei m-au întrebat de la balcon:

— Bunicul unde e?

— L-au internat la un azil de bătrâni.

Și-am sunat să-mi deschidă poarta garajului să văd dacă mai găsesc ceva piese din „Mercedes”. Să le trimit…

P.S. Acest trist, foarte trist foileton, l-am scris înainte de a intra în spital, inspirat de o scrisoare și mai tristă primită de la un cetăţean din Sighetul Marmaţiei. O asemenea poveste era imposibil să nu mă expedieze la spital.

VENIŢI LA REVELION.
SUNTEŢI INVITAŢII MEI.

Pentru prima dată pe Terra, și, de ce n-am recunoaşte, chiar pe Pământ, sindicatul umoriștilor va organiza astă-seară un grandios revelion. Participanţii vor întâlni surprize, nu la tot pasul cum se spune de obicei, ci la o jumătate de pas, dacă nu chiar la un Sfert. Garderoba însă va fi obligatorie și în niciun caz nu se va da voie în sală cu biciclete cu o roată (la râs se pierde echilibrul).

Surprize:

Cu numai 2 lei participanţii vor putea câştiga la tombolă un obiect în valoare de 1 565 615 lei. Reţineţi, vă rugăm, cifra ca să n-o repetăm și-n litere.

— Cum se poate câştiga?…

— Grozav de simplu! Cel interesat să devină milionar peste noapte (noaptea de revelion) va băga mâna în buzunar și va scoate 2 lei cu care va cumpăra un bilet la tombolă.

De data aceasta nu se va ţine cont din care buzunar va scoate cei 2 lei. Chiar și din cel de la vestă. Câştigătorul, pe lângă lozul cel mare, va beneficia și de un abonament gratuit la ștrandul Bragadiru pentru primul trimestru al anului.

— Ce obiect poate fi ăla care costă atâţia bani și poate fi câştigat doar cu 2 lei?

— Până acum cărămizile se făceau pe orizontală.

Cineva a făcut un agregat care să fabrice cărămizile pe verticală.

— Și?

— Dintr-o greșeală de calcul, noul agregat face cărămizi tot pe orizontală. Așa că având două agregate la fel, cel inutil va fi pus la tombolă.

— Și dacă eu, să zicem, frizer fiind, câştig agregatul, ce câştig am?

— Îl iei acasă și plătești amortismente.

— Amortismentele ca amortismentele, astea sunt ușor de plătit. Că dau din banii cooperativei. Dar eu ce câştig?

— Abonamentul pe ianuarie, februarie și martie la ștrandul Bragadiru. Apa rece întreţine sănătatea și tinereţea.

Se vor organiza călătorii de agrement cu autobuze, tramvaie și troleibuze.

— În incinta revelionului?

— Dar unde? N-ai citit în introducere că vor fi surprize foarte surprinzătoare?

— Cine să facă o călătorie de agrement în noaptea de revelion și încă…;

— Ei, cine? Conducătorii mijloacelor de transport în comun!

— Și cine va conduce mijloacele de transport în comun?
— Pasagerii. Ei vor vinde bilete itebiștilor, surâzători, politicoși și amabili.
— Păi dacă-s pasageri — și nu permanenţi!
14 elicoptere (și unul de rezervă) vor face o demonstraţie uluitoare!
— Chiar în noaptea de revelion?
— Dar când?
— Și de ce va fi uluitoare demonstraţia?
— Reprezentanţii comerţului interior vor fi serviţi la masa revelionului cu elicopterul. Piftia care trebuie să ajungă la masa dumnealor va fi plimbată pe ruta: Giur giu, Piatra Neamţ, Satu Mare, Chiajna, Buziaș, Tulcea, Covasna, Dragomirești din Deal, întorsura Buzăului…
— Asta, ca să se gelatineze mai bine piftia?
— Nu, ca să reconstituim traseul unor produse pe care ni le aduc pe piaţă, după ce le organizează excursii printr-un șir de judeţe. Ca să cunoască bine geografia. Nu trebuie studiată bine piaţa?
— La sarmale se va proceda la fel? Or să ajungă sleite…
— Dacă sarmalele vor fi făcute cu varză acrită în București; ori cel puţin în judeţ, vor fi serviţi pe loc. Dacă varza e adusă de la Timișoara ori Turnu Măgurele — atunci sarmalele de acolo vor fi făcute cu varză acrită în Bucureşti. Cele 14 elicoptere plus cel de rezervă vor zbura să facă schimbul de varză pentru a observa și dumnealor că varza se acrește peste tot la fel. Asta-i ultima noastră descoperire!
— Și cine va plăti combustibilul pentru cele 14 elicoptere plus unul de rezervă?
— Cheltuielile vor fi „topite” în preţul de cost al sarmalelor.
Se va dărâma peretele de la intrarea în incinta revelionului.
— Asta la sfârșit?
— Nu.
— Atunci când?
— Înainte de miezul nopţii.
— Ca să intre Anul nou?
— Anul nou e modest. Îţi intră și pe gaura cheii. Chiar și pe sub ușă dacă nu-i deschizi.
— Atunci ce rost mai are dărâmarea?
— I s-a trimis invitaţie specială tovarășului director…
— Nu mă interesează numele lui, ci spune-mi de ce trebuie să dărâmaţi ușa?
— Să intre. Pe ușă normală nu mai poate. A devenit prea mare.
— Fericit va fi cel ce va câștiga calul.
— Ce fel de cal?
— Un cal cabalin.
— Și cine-l poate câștiga? Mă interesează și pe mine, mai ales dacă e și roib.
— Reprezentantul oricărei întreprinderi. Pentru cea mai ingenioasă idee de comerţ exterior.
— Adică?
— Să zicem că ești fabricant de gheaţă artificială. Sau de sifoane. Faci rost de

mașini — dar pe urmă crezi că-i simplu? Dacă nu-ţi aduce apă din import sau gaze la pachet pentru sifoane, ce te faci? Cauze obiective! Sau să zicem altfel, nucile noastre cresc în nucii noștri, dar în cojile lor.

— Ce vrei, să nu crească în coji? Să crească direct în cozonaci?

— Lasă-mă, dom'le, că-mi pierd ideea. Ziceam că nucile noastre cresc în coji. S-ar putea să câştige calul unul care în loc să culeagă nucile, să le spargă și să le pună în vânzare, le aduce curăţate din import. Ori, viceversa: cum pără nucile sparte din străinătate, să zicem cu 3 lei suta, le aduce la noi, le lipim frumos la loc, da știi — artistic – și le vindem înapoi cu 2 lei suta. Uite, asta-i idee de negustor bun. Bun la suflet!

— Da' de ce să le aducă sparte?

— Ca să le putem lipi!

— Calul e un animal inteligent. Îl puneţi la tombolă pentru prostii?

— Ce prostii, tovarășe? Asta-i ingeniozitate! Eu știu că au adus și tirbușoane din străinătate pentru un restaurant care nu mergea bine. Mureau oamenii de sete, până se desfundau sticlele.

— Și!

— Tot prost a mers. Până s-a adus un sociolog care, după 8 luni de studiu (cu ore suplimentare) a organizat un simpozion naţional și a prezentat comunicarea că ospă ţării nu puteau scoate dopurile de la sticle pentru că erau stângaci. Înșurubau tirbușonul invers. S-au comandat, aşadar, tirbușoane pe stânga.

— Cred că reprezentantul lor va câştiga calul. Cu căpăstru cu tot.

— Poate. Dar am uitat să-ţi spun că cei care vor câș tiga calul vor primi și o autorizaţie pentru schimbarea lui cu un cal din străinitate.

— Ce să facă cu un cal de acolo?

— Salam de Sibiu.

Vreţi să câştigaţi o motonavă și un pachet de ţigări „Favorit"? Participând la concurs le puteţi câştiga!

— Concursul ăsta în ce constă?

— În încălţarea unor ciorapi supraelastici.

— Îi încalţ și noaptea.

— Concursul se va ţine la lumina reflectoarelor împrumutate special de la Buftea. 58 de reflectoare mari ca de „Anti-aeriană", plus 214 mijlocii și 1032 reflectoare de buzunar, căci altfel nu se deplasează, de când sunt în campanie pentru filme bune cu preţ ieftin.

— Dumneata glumești! Ce mare greutate să încalţi niște ciorapi supraelastici?

— Ai motonava și ţigările „Favorit" dacă-i încalţi fără a le rupe elasticul de la intrarea în ciorapi.

— Și dacă reușesc?

— Va fi și o surpriză. Însă câştigătorul motonavei trebuie să participe și la celălalt concurs!

— Care?

— Să reușești să aprinzi o ţigară de la un singur băţ de chibrit sau să faci 7

autosifoane din 10 capsule. Asta-i specială, ca să nu poată câştiga nimeni motonava. Pe urmă ar cere și o mare…

— Cu pești cu tot?

— Taci, dom'le, cine a mai văzut mare cu pești!

Condiţii de participare la acest revelion.

— Chiar voiam să te întreb.: cine poate să ia parte la acest revelion?

— Orice umorist, fără deosebire de banc ori poantă.

Chiar și cei care au platfus sau au suferit în tinereţe de amigdalită…

— Dar cei care au o oarecare vină pentru înclinarea turnului din Pisa?

— Numai cu părinţii.

— Nu mi-ai spus ce se va cânta la revelion.

— Așa e. Se va cânta: Ţa, ţa-ţa-căpriţă-ţa, ţa-ţa-ţa, etcetera. Pe melodia „Lume-lume".

MI-AM LUAT PLASTILINĂ ȘI-AM PLECAT

Făceam antecameră la un tovarăș director general.

Știind că antecamera e întotdeauna mult mai lungă decât lată, mi-am luat cu mine, pentru a nu mă plictisi, nu seminţe, pentru că în cabinete n-ai voie să mănânci seminţe. Mi-am luat niște plastilină. Din plastilină poţi face orice, dacă ai talent. Poţi face și seminţe de dovleac.

Dar n-au miez și mai ales gust. Eu, talentat fiind, am făcut din plastilină, în lunga mea așteptare, flori, capre negre, brontozauri (la scară redusă, pentru că nu posedam atâta plastilină), șopârle, în ultimă instanţă l-am făcut și pe dracu'.

Secretara, înduplecându-se, (dar lăsând ușa întredeschisă), a spus tovarășului director:

— Să mai aștepte tovarășul foiletonist? Vrea să vorbească neapărat cu dumneavoastră.

Prin ușa întredeschisă am auzit:

— N-ar putea să se ducă acest tovarăș foiletonist la dracu'? Fă-i o cafea și invită-l în sala de consiliu.

Secretara a revenit și, foarte zâmbitoare, mi-a spus:

— Să știi că tovarășul… e foarte încântat de vizita dumitale. M-a întrebat chiar când ai sdsit din străinătate.

(Și eu auzisem, cu urechile mele că mă trimitea să discut cu cineva… în străinătate.)

Am fost acompaniat de secretara într-o sală cu foarte multe scaune. Mi s-a adus cafea, reviste și mi-am aprins o ţigară. Din greșeală am suflat peste dracul pe care-l făcusem din plastilină.

— În definitiv ce te-aduce la această audienţă?

Era vocea Satanei care primise viaţă.

— Niște mărunţișuri.

— Mărunţișuri? Hai la mine și… Vezi că frige cafeaua.

Ia zi-i ce mărunţișuri?

— O nimica toată. Am trecut pe la fabrica de ţiglă „Mondială" din Lugoj și stând patru zile acolo am observat niște…

— Niște ce?

— Dragul meu, nu ţi se pare că ești prea curios?

— Să știi că eu te ascult și-ţi pot da chiar și o mina de ajutor. Ce-ai observat în cele patru zile pe care le-ai petrecut la „Mondială"?

— Niște mărunţișuri groaznice. Au fost rebutate în aceste patru zile 73.000 de ţigle la uscare, iar 55.000 la ardere.

— Și de ce trebuie să te duci la director pentru asta?

Să fi venit la mine.

— Aveţi nevoie de ţiglă mai scumpă la voi acolo în iad?

— De ţiglă n-avem nevoie. De specialiști da.

— Ce specialiști sunt ăștia care umflă preţul de cost la ţiglă?

— Vi-i iau eu ca specialiști. Noi am pus cuptorari la cazanele cu smoală niște. Meșteri recrutaţi tot de la voi.

— De unde de la noi?

— I-am pus pe cei care erau aici, pe pământ, asfaltatori de drumuri. Ne-am înșelat. Ba fac smoală prea caldă, ba prea rece. Ba compoziţia smoalei e făcută anapoda. Când smoala e prea caldă nu-l pot băga în cazan de teamă să nu se înece imediat. Când e prea groasă, dansează pe ea, ne face greutăţi. Dacă ni-i dai nouă pe cei de la „Mondială", poate…

— Eu nu vi-i pot da. Atribuţia mea este să sesizez numai. De dat n-am voie să dau pe nimeni. Dacă sunt motive obiective la rebutarea ţiglelor și…

— Altceva?

— Am fost de curând și la „Dermatina" din Timișoara.

— Ce alifie mai e și „Dermatina" asta?

— E o fabrică de încălţăminte. Am găsit în magazia acestei fabrici de încălţăminte 1 740.000 de tocuri pentru pantofi de damă care au o valoare de 4 200.000 de lei.

— Tocuri pentru pantofi de damă? Și ce e rău în asta? Stai. Am înţeles. Au băgat 4 milioane în tocuri de pantofi de damă și ei confecţionează numai pantofi bărbătești.

— Ba confecţionează și una, și alta. Dar tocurile stocate s-au demodat. Nu mai pot fi folosite. Deci 4 milioane…

— Pentru atâta lucru trebuie să te duci la director?

— E vorba de patru milioane. Cum să nu te duci?

— A avut dreptate când a zis ce-ai auzit c-a zis. Ce mai ai?

— La Sebeș-Alba există un complex de industrializare a lemnului care a hotărât să facă un depozit de bușteni.

S-a întocmit proiectul 21 985/1 și depozitul de bușteni a început să fie ridicat. S-au făcut lucrări de vreo 1.000 de lei și la acea dată s-a schimbat soluţia de executare a depozitului. Constructorii, neţinând seama de schimbarea soluţiei, datorită unor cauze obiective ori subiective, au continuat să construiască. Au ajuns cil construcţiile la valoarea de 950.000 de lei. Acum au primit dispoziţii să dărâme, să demoleze construcţii în valoare de 778.000 lei, făcute pe baza soluţiei I. Ce părere ai?

— L-aș angaja și p-ăștia. Dar dacă noi îi punem să construiască cazane de smoală și în loc de cazane de smoală fac aripi de îngeri? Nu ne zboară clienţii?

Convorbirea cu Scaraoschi (pe care-l făcusem din plas tilină, și peste care suflasem din greșeală) s-a întrerupt aici pentru că a intrat un tovarăș cu o glastră cu flori pe care a pus-o la masa prezidiului și m-a rugat să părăsesc sala pentru că turnează o ședinţă de analiză a muncii pe acest trimestru, după care vor urma și niște premieri.

Mi-am luat plastilina și am plecat.

CÂND MARŢIENII VOR GUSTA DIN VINUL DE LEŢCANI !...

Când era bădiţa Conachi Manoliu președinte al C.A.P.-ului Leţcani, ce viaţă! Oho, ce trai se ducea. Dădeai numai un telefon de la Iași ori îi trimiteai o depeșă: „Măi Conachi, vezi că pe seară, încolo, trec pe la tine cu niște tovarăși. Ai grijă, măi Conachi, să nu ne facem de râs. Ologește și tu niște găini pe-acolo, pune mai la răcoare niște oale cu vin d-ăla de care beau președinţii”…

Mai primitor decât bădiţa Conachi nici că se afla altul în toată Moldova. Dar lasă că nici evidenţă strictă ca acum nu era. Nici atâtea controale. Mă uit cu jind la o notă de mină dintr-un dosar, care glăsuiește astfel: „Vă rog să prindeţi zece cocoșei mai grași pentru cineva de la Bucureşti. Vezi că picăm peste câteva ore. Vreo doi cocoșei vezi să-i găsim rumeniţi”.

Ce viaţă! Se ducea brigadierul la magaziner și se văita:

— Bădie, am pe cineva la mine. Cu ce să-l tratez?

— Păi să-ţi dau o damigeană cu vin, da’ fă și tu un bon de mână. Scrie așa: „Am luat de la C.A.P. Leţcani o damigeană cu vin. Având pe cineva la mine”. Semnează și ia-ţi vinul. Dacă ai nevoie și de ceva de-ale gurii, scrie ce-ai nevoie.

Ce viaţă ! Tot bădiţa Conachi a reactualizat trocul și trampa. Avea, să zicem, nevoie de o piatră de polizor pentru atelierele C.A.P.-ului. Credeţi că trimitea pe cineva să cumpere o piatră de polizor? Se dădea sfară în ţară.

Trimitea un om cu toba prin comună și-l punea să strige:

„Care ai, mă, o piatră de polizor? Care ai, vino cu ea la C.A.P. să iei în schimbul ei vin”.

Venea culesul viilor, Președintele trimitea după cadrele didactice din comună.

Le întreba:

— Voi aveţi plan de muncă patriotică cu elevii? Dacă aveţi, hai să ne tocmim. Cu câţi elevi îmi veniţi ca să știu cât vin să vă trimit acasă.

Ce viaţă era la Leţcani! Avea, să zicem, contract cu LR. LC.-ul pentru oi.

— Câte oi îmi luaţi?

— Atâtea.

— Ca să le luaţi mai repede, să nu-mi băgaţi beţe în roate, câţi litri de vin să vă trimit la domiciliu?

— Atâţia.

LR. LC.-ul era mulţumit. Se dădea un bon de mână.

„Atâţia litri de vin pentru contractat oi cu I.R.I.C.-ul".

În marginea comunei, niște buldozeriști lucrau la amenajarea cursului apei. Conducerea C.A.P. s-a dus la buldozeriști.

— Măi băieţi, ce faceţi voi, în timpul vostru liber?

— Ce să facem, ne plimbăm, dormim…

— Măi băieţi, uite colo, în vale, noi vrem să facem un iaz. Ia faceţi voi un deviz și spuneţi-ne cam câte vedre de vin ne-aţi lua să începeţi săpatul iazului?

— Atâtea.

— La lucru, băieţi! Veniţi cu câteva canistre să vă dau avans.

Și s-a făcut iazul. Venea adunarea generală. Condu cerea era întrebată:

— Cât vin să scoatem din beci?

— Scoate și tu cât e nevoie și fă un bon de mână.

— Le dăm și la muzicanţi?

— Dă-le și lor, dar faci bon de mână separat: „Atâta vin pentru muzicanţi".

— Pentru că veni vorba de muzicanţi, am vorbit cu tăbăcarul pentru niște piei. Cică nu poate să se apuce așa de repede.

— Dă-i o damigeană și o să vezi că…

— Și ce scriu pe bon?

— „Atâta vin pentru tăbăcit piei".

Trocul și trampa au mers până prin anul 1966, când se trezi cu o brigadă de control ai cărei membri, din motive de boală, nu suportau vinul și nici măcar mujdeiul de usturoi. Brigada a scos la iveală niște lipsuri în gestiune (vin, caș, brânză. Păsări…) în valoare de 139 725 lei.

Îmi veţi imputa că dezgrop morţii. Că vă înfăţișez niște fapte învechite. Aveţi răbdare! Povestea abia de acum începe.

Bădiţa Conachi este mutat disciplinar într-o funcţie ceva mai bunicică. Organele de stat fac cercetări în continuare, se mai face o revizie. În anul 1967 o expertiză con stabilă. Suma se reduce la 127 542 lei și tot în același an dosarul se clasează! Asta, după expertiză. Motivul clasării nu se cunoaşte. Să fi intervenit pe undeva tăbăcarul?

Mai știi?

În anul 1968, cazul C.A.P. Leţcani iese din nou la iveală.

Începe o nouă expertiză. Se zvonește că după expertiza asta, suma prejudiciului

ar fi scăzut. O perioadă de timp cazul amorţește iar. În anul 1969 începe o altă expertiză.

O expertiză care se pare că va dura până prin 1970.

Gurile mai puţin bune vorbesc — în șoaptă, bineînteles — că, din anul 1966 și până acum, suma cheltuită cu deplasarea a fel de fel de specialiști în materie de exper tiză și anchete ar fi depășit cu mult prejudiciul.

Din an în an, de la o expertiză la alta, suma păgubită scade și, dacă expertizele și anchetele vor dura până prin anul 2009 (sunt perspective), experţii vor dovedi, cu acte pe masă, că la C.A.P. Leţcani, în anul 1966 s-a găsit nu o lipsă în gestiune de 139 725 de lei, ci un plus. Aș vrea să fiu un profet mincinos. Dar aflaţi de la mine că în anul 2009 se va deschide o nouă anchetă. „De unde plusuri în valoare de 139 725 lei în anul 1966, la C.A.P. Leţcani?” Se vor aduce experţi de pe alte planete. De pe Marte, de pildă. (Aflaţi de la mine că sunt experţi și pe alte planete. Știu precis. Și nu vă spun decât dumneavoastră.)

Marţienii vor da de gustul vinului de Leţcani, de gustul copanului tăvălit prin mujdei și, doamne… vor face la expertize până prin anul 3.000.

De n-o fi așa, uite, fac rămășag cu oricare dintre dumneavoastră. Dacă în dimineaţa anului 3.000 cazul C.A.P. Leţcani va fi rezolvat, vă dau voie să-mi radeţi barba! Da, da, să-mi radeţi barba, pentru că voi avea. Din anul 2966 încolo, îmi las barbă. Mi-am cumpărat și pieptene.

Vă dau voie să veniţi şi cu experţi, să constate că n-o să fie o barbă falsă!

PE LITORAL MAREA NEAGRĂ (CA ȘI DESERVIREA) E ALBASTRĂ

Pe tine cine te-a lovit, dragă?

Plaja din faţa hotelului Modern-Mamaia e arhiaglomerată. Densitatea cam 19 — 23 de „despuiaţi” pe metru pătrat de nisip. Cu toate astea, aici se joacă și fotbal. Adică nu fotbal, ci un fel de volei cu piciorul, or dacă vreţi tenis de masă cu minge de fotbal. „Plajiatorii”, recte cei care fac plaje la Modern, sunt cei mai fericiţi oameni de pe tot litoralul. Îi auzi: „Pe mine m-a lovit o minge șutată de Dem. Rădulescu. Are un șut năprasnic”. „Mie mi-a spart timpanul Horia Moculescu”. „Ai stat aseară lângă orchestră?” „Nu, dragă, tot cu mingea”. „Eu sunt cea mai câştigată dintre voi. Am primit o. «bombă» de la Tăpălagă.

20 de minute nu mi-am revenit. Mi-a făcut chiar el respiraţia artificială”. „Jocul ăsta nu are niciun haz fără Ștefan Bănică”. „E aici, tu. L-am văzut, dar el mai mult cântă decât joacă”. „Păcat!” „Eu am fost cea mai ghinio nistă. M-a lovit cu mingea un necunoscut. Cum de li se permite necunoscuţilor să joace fotbal pe plajă? Mi-a spart și sticla cu bronzol”. „Vai, dragă, cum poţi să fii atât de… Tu știi cine e tipul acela? E ospătar la «Albatros. Ai avut noroc. O să ne servească repede. Venim și

noi cu tine”. „De ce nu mi-ai spus, tu, că e o personalitate? L-am făcut nesimţit. Trebuie să mă duc să-i cer scuze”.

Cum am mâncat cauciucul de rezervă

La plăcintăria Cazino-Mamaia am dejunat nu pentru că aveam poftă de plăcintă, ci pur și simplu să fac pana de cauciuc la umbră. Am demontat roata, am scos camera, am pus petec cald, am montat cauciucul, l-am umflat manual, i-am făcut o probă de vreo 280 de kilometri (dus-întors) și am revenit să consum plăcinta comandată. Mi se făcuse foame între timp.

— Tovarășe ospătăriţă. Acum vreo… înainte de a face pana de cauciuc, v-am comandat o porţie de plăcintă.

S-a uitat la mine ca la o cheie franceză și mi-a replicat:

— Hâm! A făcut o pană de cauciuc și face gălăgie că nu i-a sosit plăcinta. Unii schimbă segmenţi, ba chiar piş toane la motor până la sosirea plăcintei și dumnealui…

Unde plecaţi?

— Plec dacă nu…

— N-aveţi voie să plecaţi. Am făcut comanda. Poate mai aveţi ceva de lucru la mașină.

Cu toate că mașina abia o scosesem din vamă, i-am făcut reparaţie capitală. Dar am mâncat în schimb plăcânta. Înainte de plăcinte însă, mi-am înfulecat cauciucul de rezervă.

Un Wartburg pentru o pereche de papuci de plajă 41

Când am citit anunţul, sincer să fiu am crezut că e un banc. Omul era serios.

— Chiar daţi un Wartburg pentru o pereche de papuci de plajă?

— Numărul 41. Numai numărul 41.

— Vă rog frumos, nu mai vorbiţi cu altcineva. Alerg eu după…

Și am alergat. Ce noroc pe capul meu. Un Wartburg pentru o pereche de papuci!? M-am dus la directorul comercial care e peste tot litoralul. Nu i-am spus cu ce scop vreau să-i cumpăr. A cotrobăit prin toate depozitele.

A găsit câteva perechi, dar numere mici: 32, 34, 36. Mi-a dat ideea să caut papuci de plajă numărul 41 la munte.

Am luat Valea Prahovei în sus și în jos, Valea Oltului, la fel. Am găsit, dar numere mari. De la „ în sus. M-am întors.

— Domnule, nu poţi să ţii Wartburgul până la iarnă?

La iarnă o să se găsească papuci de plajă. M-a asigurat cineva că vor fi magazinele pline.

— La iarnă îl dau pe o pereche de cizme îmblănite. Dar la iarnă Wartburgul o să fie al meu. Omul nu știe. Am cumpărat de la o tonetă cu articole de plajă de pe litoral cizme îmblănite.

Doi plasticieni pe un matematician

M-am aciuat și eu la o masă de 12 persoane. Era un loc liber. Am cerut voie și „cei 11" m-au primit. Era la restaurantul „Modern" și cânta Moculescu. După o oră și 36 de minute a trecut ospătarul și pe la noi. Ne-a întrebat ce dorim. Unul a vrut pește. Altul, cotlet. Al treilea…

— Nu așa, băi tovarăși, ne-a alintat ospătarul. Unul care e mai isteţ dintre voi să facă un tabel cu rubrici. Atâtea fripturi, atâtea porţii de pește, atâtea chifle, atâtea etc.

— Bine, dar noi… Știţi, nu ne cunoaştem. Suntem individuali. Adică…

— Faceţi cunoștinţă, dar mai ales tabelul. Să-l scrieţi însă citeţ. La urmă să nu care cumva să-mi cereţi să vă iau banii pe cap de familie. Iau numai totalul general. Gata!

Ne-am prezentat unii altora, ne-am comunicat profesiile și un medic s-a oferit să se ocupe el de tabel. Nu l-am lăsat. Cine știe cu ce ne servea ospătarul după un scris de medic. Pentru că la masa noastră erau patru plasticieni, am dat doi din ei pe un matematician de la masa vecină.

El ne-a scos din încurcătură. A făcut tabelul. Ospătarul ni l-a adus, l-a refăcut pentru că se terminase peștele și ne-a recomandat cașcaval-pane. Când muzica dădea marșul, matematicianul nostru încă mai umbla la cifre. Dar noi eram sătui de…

— Ospătar! Ospătar, plata!

Stâlpul de telegraf din supa de roșii

Eforie-Sud. Convorbire strict autentică cu directorul comercial al staţiunii.

— Am primit o sesizare. Un cetăţean ne-a informat că în seria trecută a găsit în supă o scobitoare.

— Imposibil. Seria trecută n-am avut scobitori.

— De ce n-aţi avut?

— Se mai întâmplă. Mai avem unele greutăţi în apro vizionare. Staţiunea noastră funcţionează 3 — 4 luni pe an.

Însă cei cu care semnăm contractele pentru aprovizionarea cu scobitori, șerveţele și alte hârtii igienice, ne obligă să cumpărăm de 12 ori pe an. Noi le cumpărăm și le vindem pentru că nu avem voie să ţinem stocuri. Când ne arde buza, nu mai avem de unde să le cumpărăm. Așa că, în concluzie, cel care a reclamat a fost neserios.

— Am glumit, tovarășe director. N-a găsit scobitoare, ci un stâlp de telegraf.

— Asta se poate!

Marea, ah cât de mare e! Și cât de albastră. Găsești în ea și albastrul de Voroneţ. Valuri? Nici matematicianul care ne-a scos din încurcătură la restaurantul „Modern" n-a putut să le numere. Și avea la el și abac și rigla de calcul. Nisipul? Aur nu altceva. Soarele? Când e. Apoi să știi că nu te întorci acasă „necopt".

Distracţii? Vorba cântecului: „Șapte vieţi dac-ai avea…”. Nu ai putea participa la toate. Baruri? Și d-alea de noapte găsești. Câte vrei. Cu gustarea de dimineaţă te descurci mai greu dacă nu te duci „organizat”. Promenadă? Și-n lungul și-n latul lito ralului poţi face dacă nu plouă. Lume? Lume, lume, soro…lume. Dacă nu și mai multă. Controlori, inspectori pe litoral? Ceva mai mulţi decât în ianuarie. Cerul? Albastru.

Deservirea? Pe alocuri, tot albastră. Dacă vă duceţi în sezonul ăsta la Mamaia, consumaţi îngheţata: „Mamă, vine Costică”. Căutaţi firma: „O fi mare Eminescu dar e bun și Aronescu”. Aronescu e gestionarul tonetei cu îngheţată. Deservește exemplar. E adevărat că întotdeauna 6 coadă, dar n-o să vă plictisiţi. Vă cucerește!

CUI PLĂTESC CURCANUL?

Veneam dinspre Slatina, încoa spre Rm. Vâlcea. La intrarea în comuna Grădinari, mi-a ieșit în faţa mașinii, din șanţ, un cârd de curci. Am pus frâna de picior, frâna de mână, frâna de motor. Degeaba. Păcatul l-am făcut.

Fie-mi iertat — am omorât o curcă. De când sunt șofer, nu părăsesc niciodată locul „crimei”. Am coborât și m-am îndreptat spre grupul de săteni care stăteau la poartă și fuseseră martori oculari. M-am adresat lor:

— Cui plătesc această curcă pe care am „terminat-o”?

— Urcă-te în mașină și pleacă! Pleacă repede — m-au îndrumat ei.

— De ce să plec? Am omorât o curcă. Pe proprietar l-a costat niște bani. Trebuie să plătesc…

— Dacă vrei să ai niște dureri de cap, treaba dumitale, te interesează… Curcile au ieșit de la liceul agricol, ăla de colo, de peste drum. Noi însă te sfătuim, omenește, să-ţi vezi de drum. O să intri într-o încurcătură.

Cum însă din naștere îmi plac încurcăturile, am tras mașina mai pe dreapta și am intrat în cancelaria liceului agricol.

— Dumneavoastră pe cine căutaţi? m-a întrebat o voce.

— Pe directorul liceului.

— Pe care din ei? Cel care conduce din partea judeţului Olt ori pe cel care conduce din partea judeţului Vâlcea?

— Nu prea înţeleg. Suntem în judeţul Olt? Nu!

— La „graniţa” judeţului Olt. Liceul însă… nu e liceu.

— Dar ce e?

— O anexă a liceului agricol din Drăgășani. Deci, aparţine de Vâlcea.

— De unde vin profesorii care predau la aceasta anexă? De la Slatina ori din Drăgășani?

— De la liceul agricol din Drăgășani, de la 8 kilometri. Slatina e la 40 kilometri. E mai greu să vină profesorii de acolo.

De ce naiba nu mi-am văzut eu de drum? De ce n-am lăsat curca moartă pe

asfalt? Chiar de așa o încurcătură, nu-mi închipuisem să dau.

— Omule, te rog, explică-mi, dar pe îndelete, ca să înţeleg, care este situaţia aici? De ce. Aveţi doi directori?

— Eu până acum am vorbit românește. Liceul ăsta este anexa liceului din Drăgășani. Profesorii din Drăgășani predau aici, că-i mai aproape…

— Asta am înţeles. Dar ce mai caută un director din partea judeţului Olt?

Interlocutorul meu, deși eram singuri, mi-a spus la ureche.

— Tovarășe, situaţia e mult mai complicată decât…

— Cât de complicată? Hai s-o descomplicăm, i-am șoptit și eu, tot la ureche.

— La liceul agricol din Drăgășani a fost până prin martie directorul E.I. Forurile judeţene, analizând activitatea lui, au găsit de cuviinţă să-l desărcineze din această funcţie.

— De ce?

— Chefuri la „vila” din Zăvideni cu „organe de control”, cu… Ba, a acceptat să i se facă o revizie a gestiunii, de la centru, de către un revizor…

— Revizii trebuie făcute.

— Și noi știm asta. Dar revizorul a venit în revizie cu soacra, cu socrul, cu copiii… Așa că vă închipuiţi…

— Deci, organele locale au luat atitudine faţă de incorectitudinea fostului director. Și?

— Haideţi să stăm de vorbă într-un birou.

— Cu plăcere. (Ne-am dus într-un birou.) Deci, liceul aparţine Drăgășanilor. Acest liceu trimite profesori aici.

— Exact. Dar această anexă, nu uitaţi, e pe teritoriul judeţului Olt.

— Dar e anexă…

— Fiind pe teritoriile judeţului Olt, Slatina și-a trimis și ea un director aici.

— Ce să facă?

— Noi acum ne aflăm în cabinetul directorului de la Olt.

— Dar, deocamdată, Oltul n-are nicio legătură cu această anexă, în afară de faptul că e pe teritoriul lui !

Cine-i director din partea Oltului?

— E. I.

Frecaţi-vă tâmplele, că și eu mi le-am frecat. Să luăm o mică pauză și să continuăm… Hai să continuăm: deci.

E. I. este scos ca necorespunzător de la conducerea liceului din Drăgășani și apoi este numit director peste anexa liceu lui din Drăgășani. Deci, dacă nu l-au vrut profesorii de la Vâlcea, îi vrea el, mutându-se la Olt.

— Dar cum s-a mutat la Olt tot ca director când în Vâlcea a făcut ce-a făcut?

— Asta trebuie să știe numai Consiliul Superior al Agriculturii, că de acolo a venit ordinul nr. 104 098, dosar 40.

— Mă rog, iubite tovarășe, problema asta va fi rezolvată de foruri mai înalte decât mine. Eu am numai unu șaptezeci și opt. Dar ce fac eu?

— Ce faci dumneata — cu ce?

— Cu curca aia. A cui este? Am omorât-o.

— Cârdul ăsta de curci e aici de pe vremea când era director I.E. din partea Drăgășanilor. Acum, de când e director de Slatina…

— Totuși, cui plătesc curca? Eu nu plec, până nu mă achit de datorie.

— Curcile nu sunt înregistrate nicăieri, n-au stăpân. Deocamdată nu aparţin nici de Vâlcea, nici de Olt.

— Atunci?

— Poate de cineva din Consiliul Superior al Agriculturii.

— Cineva din C.S.A. să crească curci la Grădinari? Poate ca material didactic!…

Dacă-i așa, vă rog să mi se impute curca. Aștept nota de plată la același post-restant pe care-l știţi.

AM FOST O ORĂ MAI ÎNŢELEPT DECÂT SOLOMON!

Ieri dimineaţă, secretara mi-a spus din pragul biroului:

— Vă caută doi tovarăși și o autoxnăturătoare-stropitoare.

— Să intre! Comandă, te rog, patru cafele.

— Cred că „auto-aia" nu servește…

— Atunci numai trei, una o treci la economii în Trimestrul în curs…

Au. Intrat.

— Eu sunt reprezentantul Fabricii de ciment Fieni

Dâmboviţa, a zis insul care, după cunoștinţele mele anatomice, am dedus că era mai degrabă rapidist decât vegetarian. Dumnealui este delegatul Băncii de Investiţii. Iar ea (arătă spre mașină) este un măr…

— Un moment, l-am întrerupt eu. Stai! Dumneavoastră cred că sunteţi ceea ce spuneţi, dar să nu afirmaţi ca agregatul ăsta este un măr.

— Am vrut să spun că e un măr al discordiei.

— Așa da… Că dacă era măr, te întrebam eu pe dumneata cum a ajuns un măr să coste 170.000 de lei, când pe piaţă. Kilogramul de mere, atunci când se găsesc, sunt mai ieftine, decât un Fiat 600… Continuă, te rog.

— Fabricile de ciment, prin sistemul lor de fabricaţie, produc în jur, pe lângă ciment, și praf. Praf care este inhalat de muncitori și locuitori. Ne-am gândit noi, ne-am tot gândit și am ajuns la concluzia, mi-a venit ideea, să trecem în planul de investiţii pe 1969 și aceasta automăturătoare-stropitoare.

— Colosala idee v-a venit! Aţi înregistrat-o la invenţii? Stropiţi cu ea pe jos și praful nu se mai ridică în sus. O idee ca asta vine foarte rar. Și…

— Banca, sucursala Băncii de Investiţii din Dâmboviţa, ne-a aprobat procurarea acestui agregat. Bucureștiul însă ne-o respinge.

— Pe bună dreptate. Praful de la Fieni n-ajunge până la București. De ce o respingeţi, tovarășe, l-am întrebat eu pe omul Băncii din București.

— Această automăturătoare-stropitoare are gabarit depășit. Nu poate intra în incinta fabricii.

— Ai dreptate și dumneata! Tovarășe fienist, dacă agregatul nu poate intra în fabrică să stropească și să măture, ori să măture și să stropească, ce nevoie aveţi de ea? Vă trebuie o acoperire pentru protecţia muncii?

— Nu ne trebuie nicio acoperire, ci acest agregat.

Dumnealui exagerează. 90 la sută din șoselele, străzile și aleile fabricii, care trebuie stropite și măturate de praf, pot fi stropite și măturate. Se cramponează pentru un procent dă 10 la sută. Numai 10 la sută din ce e de stropit într-adevăr nu se poate stropi.

— Agregatul trebuie să aibă eficienţă 100 la sută. Și în afară de aceasta, șoselele pe care vrea dumnealui să le stropească au denivelări, și cotituri.

— 10 la sută dintre ele.

— E de-ajuns ca să nu aveţi dreptul la ea. Legea-i lege. Dacă o cere I.C.A.B.-ul să stropească cu ea în timpul ploilor, noi ne dăm avizul, pentru că în Capitală sunt străzi largi și asfaltate. Și va avea eficienţă 100 ia sută.

— Noi, cei de la Fieni, ce-o să facem cu praful? Cum să scăpăm de el? M-a întrebat delegatul.

— Aveţi fonduri pentru această problemă?

— Avem. D-aia am venit la dumneata. Știam de la bun început că n-o să avem succes cu acest agregat. S-a format un dosar întreg. Au fost zeci de delegaţi ca să vadă dacă avem sau nu dreptul la ea. Învaţă-ne ce să facem!

— M-am gândit mult mai puţin decât Solomon când avea nevoie de înţelepciune. Și l-am întrebat pe fienist:

— La Fieni, când plouă, mai e praf?

— Nu. Dacă ar ploua în fiecare zi, vă jur că n-am avea nevoie de un astfel de agregat.

— Spuneţi că aveţi fonduri destule. Știţi ce să faceţi?

Angajaţi câteva sute de paparude. Le puneţi să joace în faţa fabricii „ciacia” și imposibil să nu rezolvaţi problema prafului.

— Și dacă, totuși, n-o să plouă? Cu toate insistenţele paparudelor, ce facem?

— Atunci, neapărat, să treceţi în planul de investiţii pe 1970 o automăturătoare-stropitoare.

Cei doi musafiri au plecat mulţumiţi de sfaturile pe care le-am dat. De agregat au uitat. L-au lăsat la mine.

Ce drac’ să fac eu cu o astfel de automăturătoare-stropitoare? Nici eu n-o pot folosi sută la sută! Are gabarit depășit!

ÎN OILE DOMNULUI NU DĂ GĂLBEAZĂ

Cu mult, foarte mult înaintea erei noastre, un oare care Lazăr, fără domiciliu stabil, a inventat, fără să-și dea seama, fusul. S-a uitat la el, l-a sucit între degete și, văzând că se învârtește, și-a zis:

— Ca să-i pot da o întrebuinţare, trebuie să mai inventez ceva. E păcat să se învârtească în gol;

A inventat oală — cu lână cu tot. Inventarea oii a revoluţionat omenirea și, mai ales, tehnica. Pentru tunderea ei era nevoie de foarfeci. S-a inventat foarfecă. S-a inven tat războiul de ţesut. S-a inventat daracul. S-au inventat andreaua, ciorapii de lână, hainele de lână, puloverele…

Pe vremea aceea, neexistând comisii de invenţii și inovaţii și inventatorul neavând de unde să ia și el ceva pentru produsul muncii lui, a început să mulgă oaia. De aici — alte invenţii. Puţineiul pentru lapte bătut, presa de unt, soba pentru fiert lapte etc.

Acest oarecare Lazăr, nevrând să-și ia un colaborator, a creat în jur numai invidie. Astfel, dușmanii lui au inventat lupii. Lazăr nu s-a lăsat, a inventat ciobanii și clinii ciobănești. Dușmanii au inventat gălbează. Lazăr n-a stat cu braţele încrucișate. A născocit medicina veterinară…

Așadar, cunoaştem cu ajutorul documentelor pe care le păstrez, cum au apărut oaia și derivatele ei pe pământ.

Cunoaşterii deci amănunte dinaintea erei noastre. Ce se petrece cu oile din zilele noastre? Sunt ele pe cale de dispariţie? îmi pun această legitimă întrebare pentru că lâna pură, treptat-treptat, a fost alungată aproape total din industria noastră textilă. Lina sintetică, lâna făcută pe cale artificială, i-a luat locul. Brânza de oi, autohtonă, să mă ierte ciobanii, nu o prea găsim așa ușor în comerţ. I-a luat locul cea de vaci.

Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat, dragă oaie? De ce nea Alecu, nea Alecu, nu mai tunde oaia și berbecul? S-au înmulţit invers proporţional lupii? Ca să-mi răspund acestor întrebări am întreprins o documentare. Am vizitat mai multe C.A.P.-un din judeţul Bihor. Am făcut un fel de raid prin stânele lor.

Oile de aici sunt de două feluri. Oi proprietate cooperatistă și oi proprietate personală. Fiecare categorie de oi din cele amintite are regim de trai diferit, majoritatea celor care sunt ale statului sau ale cooperativei îşi plâng soarta. În ele dă gălbează, ele sunt luate de lupi, pentru ele nu se găsesc adăposturi ori furaje, uneori în scripte sunt sterpe… Cele care sunt proprietate personală… Doamne, ce viaţă duc! Pe bună dreptate, se poate spune despre ele că sunt oile domnului! Pentru lupi sunt tabu. Gălbează le ocolește. La o fătare, o oaie proprietate personală aduce pe lume, fără dureri, 10 — 12 miei. Dacă se străduiește – fată și iezi… Ba, mai mult. Ele nici nu sunt birocratizate ca celelalte, adică nu sunt înregistrate nicăieri. În niciun fel de scripte. Nici măcar declarate la consiliul popular. Și trăiesc fericite împreună cu celelalte.

L-am întrebat pe ciobanul șef de la C.A.P. Unirea din Sânmartin:

— Câte oi ori viitoare oi ai aici?

— Atâtea.

Le-am numărat și nu erau atâtea, ci cu 266 mai mult.

— Astea ale cui sunt, astea 266 neînregistrate?

— Proprietate personală. Am și eu, are și adjunctul, are și…

— După ce le cunoaşteţi pe cele proprietate personală?

— După rasă și după… Cele. Mai frumoase și mai grase sunt ale noastre. Bineînţeles, şi cele care nu mor ori nu sunt luate de lupi.

— Aveţi contract cu lupii și cu gălbează să le ocolească?

— Desigur.

— Pentru întreţinerea lor aici plătiţi ceva? Or, barem impozitul?

— Dacă nu le-am înregistrat nicăieri, cui să plătim?

La C.A.P. din Vașcău am găsit 156 de oi nebirocratizate, dar fericite, rătăcite printre cele nefericite. La C.A.P. Ciuhai, 146, la Spinuș, 113. La C.A.P. din Săcădat și medicul veterinar G.B. are oi fericite, dar mai ales neînregistrate.

— La dv. A murit vreodată o oaie personală?

Ciobanul din C.A.P. Tășad mi-a răspuns în timp ce a bătut de trei ori în bâta care era din lemn și nu din material plastic:

— Ferească dumnezeu?

— Dar de-ale cooperativei?

— De-ale cooperativei ne-au murit. În ultimul timp 314. N-au avut asistenţă veterinară.

— V-a murit și veterinarul?

— Nu.

— Dacă cele 314 oi erau ale veterinarului de care aparţineţi, crezi că mai mureau?… De fapt, eu altceva vreau să te întreb. Ai fluier?

— Am.

— Cunoști cântecul, doina aia, bătrânească: „Ciobanul care și-a pierdut oile?” Mi-o fluieri și mie puţin?

— Am auzit de cântecul ăsta bătrânesc, dar nu l-am învăţat pentru că nu mai e de actualitate. Noi, ciobanii de acum, suntem vigilenţi, nu mai pierdem oile.

— Dar alea 314 de care mi-ai vorbit?

— Nu erau ale noastre, ale ciobanilor, ci ale C.A.P.

ului. Poate știe președintele…

L-am întrebat și pe președintele C.A.P.-ului. Mi-a răspuns:

— După ce le-am pierdut să mai și cântăm? Am făcut un proces-verbal de constatare și gata.

Stăpân de oi și să nu cunoască „Doina ciobanului care și-a pierdut oile”? Astfel am aflat cum se pierde o tradiţie.

NU PLEC PÂNĂ NU VĂ FACEŢI BĂIEŢI BUNI

În ziua de 12 august a anului 1924 am fost invitat de niște rude foarte apropiate ca musafir pe această planetă.

Contrar planurilor mele de atunci, am rămas pe ea. Aș fi socotit drept fariseu, dacă n-aș recunoaşte că mi-a plăcut acest Pământ. Tocmai de aceea și zăbovesc aici, de aproape o jumătate de secol. Dacă nu-mi plăcea îmi luam scutecele încă din primul an și ziceam: Bonjur, Pământ!

Vechimea pe care o am înregistrată la Ofiţerul stării civile și mai ales în Cartea de muncă îmi permite să fac niște aprecieri. Domnilor, sunteţi niște oameni colosali!

Vă rog să mă credeţi că nu am niciun interes să vă flatez.

Ce câştig aș avea dacă aș umbla cu „periuţa”? Aveţi, dumneavoastră, puterea să-mi prelungiţi „viza” de ședere pe Pământ? N-aveţi! Așa că…

Cum am deschis ochii am rămas, pur și simplu, uimit.

Erau descoperite roţile, locomotivele cu aburi, tramvaiele cu cai și fără, radioul, televizorul (era în fașă), telegraful cu fir şi fără, de alfabetul morse nici nu mai discutăm.

Sub ochii mei, pământenii au făcut fel și fel de descoperiri, una mai interesantă decât alta. Și mai fac, Doamne, ce priceput este pământeanul!

Dar să nu vă închipuiţi că am, vizavi de dumneavoastră, numai cuvinte de laudă. Dacă ar fi așa, chiar că m-aţi bănui de… „Vă rog să trăiţi foarte mult!”, adică slugărnicie. Aveţi și lipsuri.

— Ce lipsuri avem, măi tovarășe?

— Dumneata cine ești de te amesteci în gândurile mele?

— Sunt cititorul dumitale și, pe deasupra, și pământean. Dacă zici că ești musafir, vreau să aflu de ce ne acuzi? Care sunt lipsurile?

— Crezi că n-am curajul să te critic?

— Dă-i drumul o dată.

— Uneori ești prea milos, prea…

— Mila e o calitate, nu un defect.

— Mila de care vreau să-ţi vorbesc eu nu e deloc calitate, ci viceversa. Te-am văzut o dată la Hunedoara, cum te uitai milostiv la niște oameni care aruncau dintr-un vagon, ca pe balast, și se făceau zob, niște cărămizi refractare pe care fabricantul le făcuse după niște schiţe. Era o comandă specială. Te uitai la ei, îi vedeai că fac praf și pulbere niște bani. Nu le-ai atras atenţia. Ba, dimpotrivă, atunci când am intervenit eu și-am vrut să le imput paguba, să le desfac și contractul de muncă, mi-ai pus mina în gât și m-ai întrebat ce am cu oamenii.

— Mi-a fost milă de ei…

— Dar de sutele de mii… Cărămizile. Alea refractare distruse costau sute de mii. De banii ăia nu ţi-a fost milă?

Mi-aduc aminte că, altă dată, o echipă; de control din Iași a descoperit niște

vânzători care „ciuguleau” de la un cum părător 30 g de parizer, de la altul 120 g de zahăr, de la altul 15 g de cafea. De ce ai intervenit? De ce le-ai luat atunci apărarea? Tot din milă?

— Contează o lipsă de 30 g la o sută de grame, de parizer? Mi-a fost milă de ei. Ciupesc și ei!

— După aprecierile mele, dumneata ai. Vreo 76 kg nete îmi amintesc că o dată ai adus de la drum o ploșniţă. În noaptea aia te-a pișcat; dimineaţa ai alergat după verde de Paris. Ce conta o pișcătură la cele 76 kg ale dumitale ?

Credeai că cu pișcătura din dumneata îşi lua ploșniţa Renault 10? De ce i-ai dat. Cu Verde de Paris? auzi, pentru că tot ai intervenit în gândurile mele, să-ţi fac cunoștinţă cu un caz tot de mică „ciupeală”. I.J. inginer la I.L.L. Ploiești, s-a dus la medic și s-a văitat că nu mei poate lucra. A primit un concediu plătit pentru o lună de zile, cu diagnosticul: „Sindrom nevrotic”.

— Unde este „ciupeala” în cazul acesta?

— Cu același „sindrom nevrotic” I.J. a funcţionat în perioada concediului medical (plătit) ca profesor la Gru pul școlar profesional de petrol Ploiești, unde a predat (pe altă platâ, bineînţeles) uneori și 11 ore pe zi. Să nu capeţi sindrom nevrotic de-adevăratelea? Pe I.M. de la Gospodăria autocamioane și taximetre din str. Galaţi 216, tot dumneata îl ai pe conștiinţă. Dumneata cu mila aia samariteană.

— Ce-a păţit I. M?

— Câţiva ani n-o să mai fie printre noi. Dumneata știai că umblă cu lucruri necurate. La început, mi se pare că l-ai și prins cu…

— Stai. Stai puţin. Ce făcea ăsta? Da, da. Ai dreptate. E adevărat. Îmi amintesc. Introducea cereri în numele șoferilor de pe autocamioane. Arăta în cereri că autocamioanele cu pricina depășiseră ciclul de kilometri parcurși între două reparaţii capitale.

— Exact. Pentru aceste realizări se dau prime. Prime de motor, cum se numesc ele. Dumneata l-ai prins la începutul „carierei” lui de falsificator. De ce nu l-ai scuturat atunci? De ce nu l-ai trezit la realitate?

— Mi-a fost milă de el.

— Uite că lui nu i-a fost milă și. A furat, prin semnături false, drepturile a zeci de șoferi. Sume de zeci și zeci de mii de lei. Ţi-a fost milă de el? Vezi unde l-ai dus cu mila dumitale? Acum, ce mai ai de zis, amice? Ai și lipsuri? După socoteala mea cam peste 56 de ani o să vă zic bonjur! Nu plec însă până nu vă faceţi băieţi buni.

CÂTE SE POT ÎNTÂMPLA DE LA UN SINGUR MÂR…

Destul de mulţi semeni de-ai noștri susţin că măsura luată de judecătorul de pe vremea aceea a fost prea aspră.

„Să izgonești din rai pe Adam și Eva numai pentru simplul motiv că au mușcat dintr-un Jonathan, zău a fost prea severă pedeapsa! Noi cunoaştem un Adam

responsabil de I.L.F. care și-a săturat tot neamul apropiat și mai puţin apropiat, toţi prietenii cu L + F (legume și fructe) și, descoperit, anchetat, a fost sancţionat nu cu izgonirea din raiul fructelor și al legumelor, ci cu „mustrare scrisă”.

Dumnealor, pe undeva, au dreptate. Chiar așa e.

Pentru un singur măr să… Dar mă întorc și zic: cum i se putea da pe vremea aceea lui Adam mustrare sau aver tisment scris când nu era descoperită nici vocala „a”, iar de consoane nici nu se auzise? Nu se auzea nici de fabrici de hârtie și nici de Gutenberg. Atunci exista pur și simplu o singură măsură: izgonirea din rai.

— Și nu era bine?

— Ba da, dragul meu amic și cititor, era foarte bine.

— Atunci?

— Să ne înţelegem. Dumneata pentru ce optezi? După câte îmi dau seama ești de aceeași părere cu mine. Și nu știu de ce te uiţi atât de urât la mine? Ce meserie ai dumneata?

— Mă cheamă Gh. I și am fost pedagog la Grupul școlar chimie din Rm. Vâlcea.

— Ai fost, zici? De ce nu mat ești? Nu ţi-a plăcut raiul de la acest grup școlar?

— Exact. Nu mi-a plăcut.

— Ce se întâmplă în acest paradis, ce te-a făcut să-l părăsești? Ai mușcat dintr-un măr și te-au dat afară?

— N-am mușcat din niciun măr. Am scris în schimb la un ziar.

— Ce-ai scris?

— Că de la director, director adjunct și până la portar toţi bat elevii pentru orice fleac.

— Și de ce-ai scris? Nu știai că bătaia e ruptă din rai?

— Cine a fost bătut în rai? Povestea asta e o minciună sfruntată. Pe cine mai aveau de bătut dacă Adam și Eva au fost izgoniţi?

— Au bătut șaua.

— Asta-i altceva. Pe șa n-o doare. Dar pe elevi… Pe unii i-au bătut măr (dar acest măr n-are nicio legătură cu mărul lui Adam).

— Au existat și elevi care n-au fost bătuţi?

— Au fost.

— În școala asta n-a fost organizat un bal al celor bătuţi?

— Ba da. A fost. Unul mixt.

— Cum mixt?

— S-a organizat un bal la care-au participat și elevii bătuţi și cei nebătuţi. Li s-a dat învoire acasă pentru…

— Să-și aducă costume de bal?

— Nu. Să aducă fiecare ce poate de acasă.

— Adică?

— Vin, ţuică, ouă, găini, curci, gâște, bibilici, slănină, brânză…

— Și cum a decurs balul?

— 35 de lei tacâmul. Au rămas merinde și după. S-a băut în continuare și după bal câteva zile.

— Dar în afară de aceste baluri ce mai imputaţi conducerii acestui „rai școlar”?

— Între director și adjunctul său sunt veșnice contra dicţii… Când unul din ei dă o dispoziţie, celălalt dă și el una. De-a-ndoaselea. Și-ţi închipui ce se întâmplă…

— După ce-ai scris la ziar ce s-a…

— Au venit doi tovarăși de la Ministerul Industriei Chimice — Direcţia învăţământ și…

— Și ce măsuri s-au luat?

— S-a făcut o anchetă printre elevii bătuţi, de faţă fiind și unul din directori. Acesta a decurs cam așa: „Bă, te-a bătut cineva pe tine în școala asta?” Sub privirile

„Dulcegi” ale directorului, elevul a recunoscut că l-a bătut… portarul. Și pentru că portarul mai avea la activul lui și alte bătăi, a fost aspru criticat și dat afară… din birou până a plecat ancheta. În cele ce-am scris ziarului am arătat și alte abuzuri.

— Și?

— Și, dumneata lucrezi la ziar, eu trebuie să te întreb pe dumneata „și”?

— Deocamdată nu pot să-ţi răspund. Însă vreau să te întreb: când elevii acestei școli au fost trimiși după alimente pentru bal, în afară de găini, curci și celelalte, au adus și mere?

— Nu știu. Regiunea asta este mai mult viti-avicolă.

— Mere n-au fost?

— Or fi fost.

— Eu nu cred. Dacă mușca vreunul din șefii școlii dintr-un măr acum erau izgoniţi din…

— Dar dacă au mușcat din mere și cei care au venit să ancheteze?

— Nu cred. De mere se feresc toţi. Mai ales de cele creţești…

E FOARTE CALD! CUM NE RĂCORIM?

Strămunicii noștri, fie-le ţărâna agreabilă! aveau extrem de puţine posibilităţi de a se răcori. Când erau bântuiţi de caniculă se așezau la umbra unui copac, ori dacă aveau un iaz prin apropiere se despuiau și se aruncau în apă fără slip (slipul a fost inventat mult mai târziu de Herald Miguel Sllipp profesor de botanică și nicidecum de profesorul de anatomie cu același nume cum greșit susţin unii cercetători din zilele noastre).

Dumnealor, strămunicii noștri, se mai puteau răcori bând apă rece de izvor, ca mai târziu, un mare înţelept (rău de căldură) să pornească din bordei în bordei să-i îndrume pe oameni să semene dovleci.

— De ce să semănăm dovleci?

— Dovlecii vor răsări în lunile călduroase. Luaţi frunzele dovlecilor și le transformaţi în evantaie. Vă faceţi vânt cu ele și vă veţi răcori.

— Și cu dovlecii ce facem?

Această legitimă întrebare a dus la descoperirea porcului și, mai ales, a ignatului.

Cât ne-ar părea nouă de curios, dar cam atâtea posibilităţi de răcorire existau în perioada cât au trăit străbunii noștri. Munţii Bucegi cu răcoarea lor existau și atunci. Și sunt în măsură să spun că nu au fost construiţi după 23 August cum susţineau în poeziile lor unii poeţi proletcultiști. Străbunicii noștri nu se duceau în perioada călduroasă în Bucegi, nu de teamă că nu vor găsi locuri la cabane din cauza sportivilor ori-a O.N.T.-ului, nu se duceau de teamă să nu le iasă vorbe. „Vorbele" au început să iasă între oameni imediat după apariţia graiului. Cred că ştiţi asta? Tocmai de aceea străbunicii noștri nu-și făceau concediile de vară la munte.

„S-a dus în munţi să vâneze porci mistreţi, parcă aici n-ar avea destui. Alaltăieri era gata-gata să-i râme, să-i dărâme bordeiul și el n-a tras cu arcul după porci. Cică n-avea permisul de port-arc vizat. A pornit-o singur spre Bucegi să se răcorească și să facă braconaj. Nu face braconaj. Permisul îl avea vizat. Asta-i, s-a dus să se răcorească".

Ori:

„Al dracului om, astă-iarnă i-a făcut nevesti-sii haină îmblănită cu blană de arici ca să-i dea nevastă-sa voie să se ducă în anotimpul de vară în Bucegi la vânătoare de vulpi și de urși. Coţcar mare. Cine știe ce combinaţii și-a făcut pentru vara asta la răcoarea munţilor?"

Ca să nu le iasă vorbe, străbunii noștri renunţau la răcoarea munţilor. La mare nu se duceau, nu din motive de slip. Existau și atunci ţarcuri pentru nudiști. Și de ce să nu spunem lucrurilor pe faţă, erau mai îngrădite decât acum. Ţarcurile. Nu se duceau pentru că nu știau să înoate prea bine. Asociaţia salvamariștilor nu era înfiin tată, iar școlile de înot erau abia în fașă. Dacă erau trei profesori de înot pe tot ţinutul nostru. Și ăștia doar cu diplomă. Dacă le dădeai brânci în apă…

Bieţii noștri străbunici! Mă mir cum au putut să-și ia răspunderea de străbunici. Vă spun sincer, cu posibilităţile de răcorire de atunci, eu nu-mi luam obligaţia să devin bunic.

Noi? Ce posibilităţi de răcorire avem pe căldurile astea? Nenumărate. Dacă vreţi să le înșir, le înșir:

1. Ventilatoare electrice
2. Dușuri
3. Aer condiţionat
4. Ștranduri
5. Grădini de vară
6. Îngheţată „Polar".
7. Chioșcuri de răcoritoare
8. Bere rece…

Gigantica dorinţă de răcorire a omului a adus omenirii mari cuceriri în domeniul circulaţiei dintr-un loc în altul. A fost mult până la descoperirea berii. Berea are voluţionat știinţa. Cum? Te duceai la restaurantul „Grădiniţa". Îl salutai respectuos

pe ospătar și-l întrebai:

— Sunt grozav de încălzit, dă-mi, te rog, o bere. Dacă e și rece mă rog lui Dumnezeu să nu fiţi închiși pentru inventar.

— V-aș servi cu plăcere, dar acum s-a terminat. Încercaţi peste drum, dar repede.

Te duceai peste drum, și, ospătarul foarte binevoitor, te credea că vrei să te răcorești, dar îţi spunea:

— Acum am terminat-o. Încercaţi la „Zori de zi".

Alergai spre „Zori de zi" și… erai îndrumat spre altă grădină ori restaurant.

Omul, dornic, încă din străbuni, de a se răcori s-a gândit ce s-a gândit și a inventat bicicleta. Îi spunea ospătarul c-a terminat berea, omul pedala și era imposibil să nu găsească în tot orașul o bere rece.

S-au înmulţit bicicletele, iar aprovizionarea cu bere a rămas aceeași și oamenii cu dorinţa de a se răcori cu bere rece și, dorind s-o găsească, au purces direct ia inventarea elicopterului. Dar nici acolo, la Azuga. Și dacă nici la Azuga la… Cu un elicopter este imposibil să nu dai de bere rece.

Autovehiculele și aerovehiculele dintre bicicletă și elicopter, dacă vreţi să știţi, tot din necesitatea de răcorire a omului au fost descoperite.

Motocicleta de pildă:

— Tovarășe motociclist !

— Spuneţi, tovarășe miliţian.

— De ce nu-ţi vinzi dumneata motocicleta să-ţi cumperi tenișI ori bascheţi?

— S-o vând? De ce?

— Alergi prea tare. La curbă aveai 120 pe oră.

— Ca să mă răcoresc, tovarășe. Dumneavoastră nu vedeţi ce zăpușeală e?

— Și dumneata crezi că ghipsul cu care vei fi îmbrăcat după… o să-ţi ţină răcoare?

În cazul de mai sus pot afirma, fără reţinere, că în comerţul nostru cu ghipsul există o lacună. Nu se scrie alături de preţ per kilogram ghips că și încinge dacă este „îmbrăcat".

Autoturismul:

Fie el Škoda, Trabant, Fiat, Opel etc., tot pentru răcorit a fost zămislit.

— Ce mașină ai?

— Trabant-Combi.

— Demodat! Prietenul său, colegul tău care are același salariu ca și tine și-a luat Renault 10. Nu te-a încins faptul ăsta?

— Ba da, dar m-am răcorit.

— Cum?

— Am aflat azi-dimineaţă că l-a tamponat. Și acum Renaultul lui, chiar reparat, n-o să arate mai frumos decât Trabantul meu. I-a pus cabină de Playmuth-25, care este și mai demodat.

Exemplele pe care le-am dat sunt numai în legătură cu răcorirea posesorilor de velo-moto și automobiliști.

Neposesorii de astfel de mijloace nefixe sunt și mai avantajaţi. Ei se pot răcori în fel și chip.

Te duci la un chioșc de răcoritoare:

— Vă rog, o sticlă de Pepsi-Cola.

— Ce doriţi, dumneavoastră?

— Am spus, Pepsi-Cola.

— Veniţi la iarnă. La iarnă este posibil să avem.

— Un sirop rece.

— Poftim siropul.

— E cald.

— Mâine avem zi de gheaţă. Luaţi-l acum și aşteptaţi până mâine.

— Viu mâine să-l iau.

— Mâine nu avem zi de sirop.

— Și-acum. Cu ce mă răcoresc?

Vă servim c-un evantai de import.

— Se poate bea?

— Nu.

— Atunci?

— Vă faceţi vânt cu el.

Și omul nu pleacă fără să se răcorească nici măcar de la un chioșc de răcoritoare.

Pe stadion:

— Mamă ce talpă i-a pus lui Dumitru Nicolae!

— Aia a fost talpă? A fost „lovirea aproapelui".

— Crezi că Dumitru Nicolae o să-i dea și piciorul celălalt, să dea și în el, ca-n biblie?

— Uite că s-a răcorit. L-a și scos pe tușe pe Dan.

— Doamne! ce m-am răcorit!

Pe stradă:

— Pe căldura asta toridă te duci la ștrand? Acum ţi-ai găsit?

— Nu mă duc la ștrand.

— Dar unde?

— Are vizionare cu oficialităţile și cu critica prietenul meu dramaturgul.

— Pe căldura asta?

— Pregătesc repertoriul pentru toamnă.

— Și de ce te duci?

— O să aibă prietenul meu dramaturgul o cădere cu piesa lui, soră cu moartea. Mă duc să mă răcoresc.

Tot pe stradă, dar pe alta:

— Dumneata eşti Margareta Pâslaru?

— Da.

— Îmbrăcată așa gros pe căldura asta?

— De-atâta răcoreală mi s-a făcut frig.

— Cum v-aţi răcorit în halul ăsta?
— Anda Călugăreanu a vrut să facă gargară cu vo calize și a greșit sticla.
— Cum?
— E la urgenţă. A făcut gargară cu verde de Paris.
La un restaurant:
— Dumneata ai cerut condica de sugestii și reclamaţii?
— Personal.
— Ce s-a întâmplat?
— Dumneata cine ești?
— Responsabilul restaurantului.
— Ospătarul a înţeles greșit. N-am cerut responsabilul, ci condica. /
— Pentru ce aveţi nevoie de condică?
— Vreau să mă răcoresc.
— Să vă răcoriţi… Ce vă strâmbaţi așa?
— Mi-am făcut o pereche de pantofi de comandă și mă strâng al dracului.
— Ce legătură are restaurantul nostru cu centrul de comandă?
— N-are nicio legătură.
— Atunci de ce cereţi condica?
— Nu v-am spus, vreau să mă răcoresc.
— Îmi daţi condica?
— Dom-le, dumneata ori ești tâmpit ori…
— Și ospătarul mi-a spus la fel.
— Atunci? De ce mai insiști?
— Sunt noul director al T.A.P.L.-ului și avem nenumărate sesizări că vă tocmiţi cu clienţii când vă cer con dica. M-am convins, și acum vreau să mă răcoresc luând niște măsuri.
— Să trăiţi, tovarășe director, vă aducem condica imediat! Să fie la gheaţă? O gustare doriţi? Imediat!
Ospătari!
La un D.S.A.P.C. din provincie
— Georgescule, ai tâmpit?
— Nu încă.
— Atunci cum proiectezi cabană în munţi fără intrare. Pe unde pătrund în cabana turiștii? Nici pe coș n-au loc. L-ai proiectat conform STAS-ului.
— Pune semnătura, șefule, și dă cabana în lucru.
— Fără uși?
— Fără.
— Și?
— Și-o să fie bine.
— Cum?
— Construcţia va fi gata în luna lui cuptor. O să trebuiască s-o dea în folosinţă.
— Cum s-o dea în folosinţă? Te-ai gândit la economii, fii sincer.
— Nu.

— Atunci?

— Pe căldurile alea mari o să mă cheme la faţa locului să dau. Explicaţii. Semnează. Dacă semnezi o să fii trimis și dumneata ca șef să vezi despre ce e vorba.

— Da' ce-o să zică tovarășul director?

— O să zică mersi. Va fi chemat și dânsul.

— Se vor face sesizări și la…

— Crezi că tovarășii de la… nu așteaptă o pleașcă din asta? O anchetă de-o lună-două la răcoarea munţilor în luna lui cuptor crezi că n-o să le facă bine?

— Georgescule, dar ancheta până la urmă va trebui să scoată un vinovat.

— Șt ce-i cu asta?

— O să trebuiască să luăm niște măsuri.

— Luaţi.

— Cum? Ce măsuri, Georgescule?

— Iau asupra mea totul și mă mutaţi disciplinar la București. Sunt și logodit cu o fată de la I.S.P.C.S. Oricât aţi spune, Capitala are mai multe posibilităţi de răcorire.

La Direcţia generală din Ministerul…

— Ţi-e cald, Vasiliule?

— Crap.

— Cât mai e pân' la 3?

— Destul.

— Ai primit rapoartele de pe litoral? Cum merg treburile?

— Groaznic.

— Și de ce taci, Vasiliule? De ce taci ca un pește oceanic? I-a formează-mi o brigadă de 6 — 7 tovarăși să mergem pe litoral să vedem de ce merg treburile groaznic…

— Groaznic de bine. Unde sunt timpurile alea când puteam să mergem în toiul verii să le facem analiza muncii?

— Cum merg treburile? Groaznic de bine?

— Nicio reclamaţie.

— Și de ce taci, Georgescule? De ce nu-mi spui nimic?

Cine suferă de căldură mai rău din direcţia noastră?

— Pafnutie. Tiberiu Pafnutie.

— Fă o brigadă de 6 — 7 tovarăși. Dă telefon la Agenţie. Vorbește în numele meu să reţină locuri la motorul de Mangalia. Mâine dimineaţă să fie brigada, cu zece mi nu te înainte de plecarea trenului, pe peron. Nu mergem cu mașina pentru că vrem să facem economie de benzină.

— Pafnutie nu poate să meargă.

— De ce?

— N-are pălărie de pai.

— Cumpăraţi-i pălărie. Cumpăraţi pentru toată brigada.

— Nu mai avem fonduri pentru pălării de pai. Le-a tăiat C-F.I.-ul.

— Formează brigada fără Pafnutie. Executarea!
— Tovarășe șef, dar cum motivăm la…
— La ce?
— Cum motivăm sus deplasarea pe litoral?
— N-ai spus că lucrurile merg bine pe litoral?
— Așa am spus.
— Dacă-i așa, dă-i bătaie, grăbește-te să nu închidă la Agenţie.
— Motivarea?
— Simplă: 40 de grade Celsius la umbră. Mie mi-e cald, lor le e cald.
— Și?
— Ce și?
— Motivarea?
— Am format brigada să mergem acolo să vedem de ce merg lucrurile bine. Trebuie să cunoaştem problema.

Dacă la toamnă, la analiza muncii, ne cheamă tovarășul ministru să ne felicite pentru buna desfășurare a odihnei pe litoral a oamenilor muncii, noi nu știm pentru ce-am fost felicitaţi.

— Împușcăm doi iepuri. Ne și răcorim.
— Aleargă! Aleargă la Agenţie. Pe Pafnutie îl bagi în brigadă numai dacă reușește să împrumute pălăria de la Iordănescu.

Discuţie în legătură cu răcoarea dintre două ne veste de gestionari mai puţin cinstiţi:

— Cum aţi scăpat de frigiderul ăla „Fram”?
— L-am dat la un nepot. Am găsit la „mica publicitate” unul american, grozav. În două minute îţi face cuburi de gheaţă. Pentru asta l-am luat mai mult.

Aveam nevoie de cuburi de gheaţă. Ne vizitau diferite persoane și rămâneam în pană de cuburi de gheaţă. Acum musafirii îmi pleacă mulţumiţi. Carnea o congelează în 3 minute. Voi tot cu Trabantul ăla faceţi concediul?

— Am scăpat de el… de vreo trei luni. L-am dat unui nepot care are numai 1.500 de lei pe lună. Avem un Opel-Kadet.
— Noi am făcut un schimb fericit. A dat soţul meu Fiatu-600 pe o Volgă și un Opel-Felicia. Nu prea îmi place Volga, are culoare închisă… Tot acolo locuiţi?
— Vai de mine, doar ne-am mutat de 8 luni. Pe ce lume trăiești?
— Și noi ne-am mutat.
— În vila aia care era părăsită?
— Ne-a costat o groază de bani renovarea ei. În special piscina. Asta ne-a mâncat o groază de bani. De ce nu vii pe la noi? Am o răcoare în curte…
— Sunt ocupată, dragă, mai ales acum în perioada… Știi că dau examen de conducere?
— Eu l-am luat. Vino tu pe la mine, te rog.

E foarte cald! Cum să ne răcorim? O fi existând vreun mijloc?

DE CE N-AM PUTUT FI INTERNAT LA SPITALUL CENTRAL?

Singur și nesilit de nimeni m-am prezentat la Spitalul Central. Sper că ştiţi, printre altele, cu ce se ocupă această unitate. M-am prezentat chiar la director care m-a întrebat:

— Pretindeţi că sunteţi…

— Delegat.

— Ce ştiţi să faceţi?

— Să omor…

— Asta nu e așa grav, altceva?

— Deschid șantiere.

— Așa, da. Ce fel de șantiere?

— Orice fel. În special construcţii și reparaţii capitale la construcţii, investiţii…

— Dacă nu mă înșel aţi adus vorba și de niște omoruri. Ce omorâţi?

— Milioane. Zeci de milioane. Am în plan sute de milioane, dar…

— Nu v-am reţinut numele. Cum spuneţi că vă cheamă?

— Numele mic îmi este 9. Acasă mă dezmiardă, îmi spun 8 și chiar 7,25.

— Nouă și mai cum?

— I.C.R. 9.

— Și de ce deschideţi șantiere?

— Așa-mi place mie. Am deschise zeci de șantiere…

Tovarășe director, aveţi puţin timp liber? Mie îmi place să vorbesc la concret. Să aduc în sprijinul internării mele fapte concrete. Vreţi să mergeţi cu mine până la București?

— Domnule 7,25, cum să mergem la București dacă suntem în București?

— Stimate domnule director, pentru dumneavoastră sunt 9 nu 7,25 și v-am invitat la magazinul „București" nu în București. Am mașină, vreţi să…

— Accept propunerea numai pentru faptul că n-aţi venit după mine cu trotineta ori cu o barcă.

— Aici, domnule director, am deschis șantier cu câţiva ani în urmă. Și dacă voi fi sănătos până în anul 3614, atunci îl închid.

— De ce v-aţi fixat la anul 3614 și nu 3613 ori 3615?

— Așa am vrut eu.

— Dar trebuie să ai un motiv ca să vrei. Eu de exemplu îmi cumpăr pastă de dinţi pentru că am dinţi. Dumneata de ce vrei să amâni terminarea lucrării până în 3614?

— Cifra am luat-o la întâmplare. Eu le-am adus pagube prin neterminarea lucrărilor… Magazinul „București" a vândut mărfuri mai puţin cu 4 010.000 lei în trim. IV 1968, în trim. I 1969 cu 5 992.000 mai puţin, în… Asta pentru că eu cu reparaţiile mele le-am închis niște raioane. În afară de asta mai bag în spital câteva zeci de mii de vânzătoare până la data anunţată mai sus. Știţi cum? Nu le termin

încălzirea magazinului, nu le pun în funcţie nici perdeaua de aer cald, ni…

— Dar văd ca lucraţi aici.

— Și vom lucra până în anul amintit. Vreau să văd dacă pune cineva piciorul în prag. Vreau să văd dacă spune cineva „ajunge”! Dar să mergem pe alt șantier. Directorul spitalului și eu ajungem la Spitalul P.T.T.R.

— Și ăsta e tot șantierul dv?

— Tot.

— Când l-aţi deschis?

— Anul trecut. Trebuia să terminăm lucrările la sfârșitul acestui an.

— Și nu le terminaţi?

— Dacă nu intervenea neprevăzutul poate că erau gata și ne făceam autocritica pentru faptul că ne-am ţinut de cuvânt.

— Ce neprevăzut a intervenit?

— Oamenii mei au lăsat niște robinete deschise sus, la ultimul etaj și…

— O luaţi de la început cu reparaţiile capitale? Spuneţi-mi, vă rog, văd aici o risipă de materiale soră cu moartea. O distrugere de materiale care mă înspăimântă.

Plăcile astea de faianţă le spargeţi în acord?

— Domnule doctor, am impresia că… Eu sunt 9! Puteţi să-mi spuneţi și 7,25. Risipa de materiale, distrugerea lor nu se plătește în acord.

— Domnule 7,25, să știi că n-ai motive să te internezi.

Pe alocuri ești coerent.

— Mă fac, tovarășe director. Dar asta e situaţia.

Ajungem la șantierul de locuinţe Topologu.

— Domnule doctor, am o propunere.

— Te rog, dragă 7,25.

— Hai să ne apucăm de furat.

— Ce să furăm?

— Tragem o linie ferată, până aici, pe acest șantier care e — tot al meu și furăm tot ce vrei dumneata. Cărămizi, ciment, elemente de calorifer, orice material de construcţie. Putem fura și un apartament cu patru camere.

Șantierul nu e îngrădit, pază ioc…

— Dar cum tragem linia ferată până aici? M-ar în teresa problema.

— Deschid eu un șantier.

— Până termini calea ferată se pune pază.

— Dacă nu sunteţi de acord să mergem la „Adesgo”.

— De ce m-ai adus aici?

— Și aici am un șantier. Dă nu pentru asta te-am invitat. Vreau să vezi un nebun și mai autentic decât mine.

I-am arătat mai întâi niște lăzi cu geamuri armate, dar și noi, care costă niște bani și care geamuri sunt sparte înainte de a trage cineva cu praștia în ele. I-am arătat zeci de suluri de carton asfaltat, depreciat și aruncat în colţuri pe șantier, i-am arătat ciment, mortar pietrificat, i-am arătat într-o ladă de gunoi niște plăcuţe

Joo, valoarea circa 20.000…

— Și unde este acel nebun autentic?

I-am arătat, un cetăţean care cu multă răbdare curăţa cărămizi provenite din demolări. Omul lua cărămida bu cată cu bucată și curăţa de pe ea fostul mortar.

— Unde vezi dumneata nebunia aici — m-a întrebat pe bună dreptate directorul spitalului.

— Asta care curăţă cărămida demolată e mult mai nebun decât mine.

— Ce te face să crezi?

— Vreţi să vă uitaţi alături de el? Colo! Ce vedeţi?

Mii de cărămizi noi-nouţe peste care s-au aruncat pământ, fier vechi… Nu e nebun? Curăţă cărămizile demolate și pe cele noi…

Domnul director și-a dat seama că în sfârșit aveam dreptate. S-a apropiat de el:

— Ce faci dumneata aici?

— Sparg nuci.

— Văd că sunt cărămizi, nu nuci.

— Dacă ai constatat că sunt cărămizi de ce mă mai întrebi?

— Pe cele noi le distrugeţi și pe astea care le-aţi scos din dărâmături, le îngrijiţi ca pe moaștele sfântului Anas tasie?

— Dacă ar fi ălea noi ale mele… Astea vechi le-am cumpărat eu de la întreprindere. Îmi fac o căsuţă. Am aprobare. Mă credeaţi nebun? Nebuni sunt ăștia cu șantie rele lor. L.C.R. — 9…

— Câte șantiere de astea ai deschise?

— Zeci!

— Și toate sunt în situaţia asta?

— V-am dus la șantierele fruntașe. La unele am terminat lucrările și le-am luat de la început. Alţii ne-au trimis scrisori să le redeschidem.

— Fii drăguţ și dă-mi buletinul să-ţi fac internarea.

Meriţi! Ești o bomboană de nebun.

S-a uitat la buletin și mi-a respins internarea.

— Dumneata nu ești I.C.R. — 9…

— Sunt doar 7,25, dar mai cresc…

CUM AM RIDICAT UN BLOCHAUS CU 147 DE ETAJE!

Pietonii care au trecut ieri prin faţa casei mele au rămas oarecum contrariaţi. Pe poartă au văzut scris: „Închis pentru inventar”. De la balcon am auzit și niște comentarii:

„Ce naiba inventariază ăsta?”

„Poate l-o fi închis pe el pentru vreun inventar”.

Mă rog, au fost foarte multe presupuneri. Dar realitatea este alta. Am făcut într-adevăr inventarul foiletoanelor mele. Rezultatul: 38,5 din ele nu trag în piept, au

avut efect imediat. 32,4 la sută s-au luat măsuri cu întârziere. Restul până la sută la sută eu am scris, eu am auzit Nemulţumit profund de rezultat mi-am pus între barea: Voi putea eu intra în posteritate numai cu 38,5 la sută? Puţin. În aceeași clipă mi-a venit ideea să intru în posteritate altfel. Să ridic un edificiu. Să fac un blochause de 147 de etaje plus subsolurile. Adică ceva care să rămână după mine. Și, m-am pus pe lucru. Am făcut o astfel de clădire.

În ziua inaugurării edificiului am invitat reprezentanţi ai mai multor ministere. Și au venit. Toţi, dar absolut toţi, au rămas mai mult decât pur și simplu uimiţi.

— Un bloc cu 147 de etaje, la noi?! Imposibil! Nu cred să fi putut rezista fundaţia…

— După cum vedeţi, pământul nostru rabdă orice, dar numai până la o adică.

— Cum ai reușit să-l construiești fără autorizaţie, fără…?

— Am închis terenul de jur-împrejur cu rogojini și am pus o firmă: „Șantier 147 — S.R.A.C.D.M.F.O.R.D.P.T.S.D.T”.

— De unde ai avut materiale? La unele șantiere suntem deficitari. Nu le putem repartiza nici șantierelor de primă urgenţă.

— Întrebaţi-mă mai bine ce înseamnă Șantier 147 S.R.A.C.D. etc.

— Ce înseamnă?

— Se Ridică Această Clădire Din Materiale Furate Ori Risipite de Pe Toate Șantierele Din Ţară… Deci prescurtat, cum am spus mai sus.

— Chiar se fură pe șantiere?

— Închipuiţi-vă că da. De pildă, pe la etajul 130 și ceva am rămas fără fier-beton. Știam că pe Șantierul I.S.C.M. Brazi-Ploiești nu există un control ca lumea.

Știam că paza e cam legată la ochi. M-am așezat la pândă.

Constantin S., fierar-betonist, mi-a și picat în plasă. Cu aproape un vagon de fier-beton. I l-am luat, i-am mulţumit, dar mai aveam nevoie și de ciment.

— Dacă veneai la noi să ne ceri, nu-ţi dădeam.

— Știu, se procură greu. De aia nici n-am îndrăznit.

Știind că și la T.R.C. grupul I Ploiești e o pază tot atât de eficace m-am deplasat până acolo. Chiar în ziua aia am făcut rost de ciment. I-am luat sacii cu ciment lui I.T., zi dar pe acest șantier, i-am luat sacii cu ciment ce intenţiona să-i „mărite”… La o construcţie ca asta, am avut nevoie și de tablă galvanizată, de cositor, de fier vinclu, dulapi…

— Și de asta ai făcut rost? Cum?

— Ca să-mi acopăr necesarul, m-am dus prima dată la cooperativa „Deservirea”-Ploiești. Știam din auzite că gestionarul de aici, C.P., nu prea crapă de cinste și nici nu-și pune ventuze din cauza asta. Am făcut rost (adică l-am prins furând) de câteva suluri de tablă galvanizată și multe kilograme de cositor. Nu-mi erau suficiente cantităţile „procurate”. Am dat goană la LO. C.R. — Ploiești…

Prinzându-l pe Dumitru T., șef de echipă la tinichigii (cu multe, foarte multe antecedente penale, dar încă nevindecat) în flagrant delict de sustragere de materiale, ce îmi erau necesare, mi-am făcut „plinul”. În afară de tablă galvanizată, am mai achiziţionat de la el și niște scânduri, și cuie. Din cuiele pe care i le-am

confiscat i-am lăsat și lui câteva să și le bată în pantofi. Acum am tablă galvanizată și cositor și fier vinclu, supranormativ. Pentru că, cu aceeași ocazie, l-am prins pe Nicolae D. de la I.C.R.

Ploiești (am rămas surprins, știam că la I.R.C.R.-un nu se fură) „împrumutând", tot din lipsă de pază, cantităţi de tablă, ţeavă, fier vinclu…

— Nu înţelegeam, cum ai reușit să faci acestui bloc instalaţii electrice. Materialele, unele dintre ele sunt dirijate.

— Aici, ce-i drept, mi-a fost mai greu. Dar m-am descurcat. Tot din risipă și distrugeri. Le-am strâns pe cele distruse din neatenţie și le-am reparat. Ultimele două etaje le-am „electrificat" cu ajutorul achizitorului Constantin Z., de la IPRODCOP-Ploiești. I le-am luat din braţe, tocmai când voia să le facă bani…

— El de unde le avea?

— Le sustrăsese de la întreprindere.

— Dar paza?

— Nu era în priză… Poate vă interesează și altceva?

Adică, de unde am făcut rost de braţe de muncă. Vă răspund. Am construit acest bloc cu „nemotivatele" de pe toate șantierele…

Invitaţii mei, reprezentanţii câtorva ministere, s-au uitat uimiţi la construcţie și în momentul când tocmai ceream foarfecă să tai panglica pentru a vizita împreună cu ei interiorul, mi-au căzut în genunchi și m-au rugat în cor:

— Dărâmă-l! Te implorăm! Vom lua toate măsurile să nu se mai întâmple așa ceva. Vom întări paza pe șantiere. Vom fi cu ochii în patru în legătură cu risipa, cu distrugerea de materiale. Te rugăm! Dacă se aude cumva în ministere că ai construit un bloc cu 147 de etaje… ne pierdem câteva dintre picioarele scaunelor.

— Nu pot, dragii mei ! Nu pot să-l dărâm. Sunt în întrecere cu Ștefan cel Mare. Vreau să fac cel puţin 48 de astfel de clădiri. Cu una mai mult decât el. Și, pe urmă, pot să mor liniștit…

UN CÂINE DIN GIURGIU LATRĂ FRANŢUZEȘTE

O singură dată m-a bătut tata în viaţa lui. Și atunci, la cererea mea, cum făceam o năzbâtie, îmi zicea: „Dacă-ţi dau o palmă, o să auzi câinii lătrând în Giurgiu". Mă amenința doar. De dat, era scoţian, nu dădea. Și, doamne, cât doream eu să aud din București cum latră câinii în Giurgiu! De „glasul" celor din cartierul meu mă plictisisem. Simţeam nevoia unei variaţii în lătrat. Odată, cum, necum, l-am convins pe bit' tata să-mi dea o palmă.

Una consistentă. O lacrimă n-am scos. M-am urcat pe acoperiș și am ciulit urechile să aud lătratul clinilor din Giurgiu. Nimic!

Alaltăseară stăteam pe balcon, citeam un roman cu subiect de actualitate, mă gândeam la Brigitte Bardot, dezlegam cuvinte încrucișate, scriam niște versuri albe, alun gam niște ţânţari, fluieram o melodie din „Lăsaţi-mă să cânt" și… atât! Nu pot

face prea multe lucruri dintr-odată. Om sunt și eu, nu Napoleon. Tocmai în acea clipă am tresărit. În urechile mele proprii a început să insiste un lătrat franţuzesc. Lătratul venea din direcţia opusă. Am stabilit coordonatele și… Da! Lătratul în franţuzește venea dinspre Giurgiu. Adică, mai precis, de la Valea Roșie. Că tot în partea aia e. Cu mijloacele de locomoţie pe care le am la dispoziţie, în 8 minute și ceva, ba nu, chiar rtouă, am ajuns la destinaţie. Am făcut un sondaj printre ce tăţeni.

— Dumneavoastră auziţi un lătrat în franţuzește?

— Ba bine că nu… Auzim și niște chiţăituri, tot în franţuzește.

— Dar ăsta e un… N-a venit până acum nimeni să cerceteze acest fenomen? Că, după mine, e un fenomen.

— Au fost niște cercetători de la Institutul de folclor, dar s-au ocupat de altceva.

— Din ce direcţie se aud aceste „fenomene”?

— Părerea noastră e că din colo. Dinspre Valea Roșie.

— Încolo, ce întreprindere mai mare se găsește?

— Păi I.I.S. „Valea Roșie”. Fabrica de conserve.

M-am îndreptat spre acolo. Am intrat în întreprindere. Când am văzut ce era aici, mi-a venit și mie să fluier, a pagubă, în franţuzește. Halatele muncitorilor arătau ca o sugativă întrebuinţată până la refuz. Prin curte și prin hale — lăzi cu roșii, gogonele și alte foste zarzavaturi. Maşinile aduse din străinătate, mai mult stăteau. Ori nu mergeau deloc. Borcanele se spălau cu mâna.

Dar nu pentru asta venisem aici. Deși fumatul cu lu’ leaua nu-mi prieşte, mi-am aprins o pipă pentru a fi în ton cu comisarul Maigret. Am intrat în biroul unui șef, aprinzându-mi încă o dată pipa și folosind în acest scop 14 cutii de chibrituri (mulţumesc pe această cale fabricii de chibrituri că mi-a creat posibilitatea să folosesc 14 și nu 124 de cutii de chibrituri ca altă dată), l-am întrebat:

— În inventarul întreprinderii dumneavoastră există vreun câine?

— Nu.

— Dar șobolani?

— S-ar putea, dar nu i-am prins în inventar.

— Materia primă pentru conserve de unde o aduceţi?

— Din toată ţara.

— Din Franţa importaţi roșii, gogoșari, leuștean?…

— Cum puteţi pune o astfel de întrebare? Rămân prin I.A.S.-un și C.A.P.-un tone de produse neculese și noi să importăm?

— De ce vă supăraţi? Am întrebat, n-am dat cu parul! Altceva. Dv. Cum staţi cu auzul?

— Perfect.

— Asta mă bucura. Dumneavoastră auziţi un lătrat de câine în…?

— Tovarășe, noi ne ocupăm de producţie, n-avem timp să…

— Ce legături aveţi cu Franţa?

— Cum vă permiteţi să-mi puneţi o astfel de între bare? Eu am lucrat voluntar la șantierele Bumbești-Livezeni, la Agnita-Botorca…

— Am întrebat ce legături comerciale are întreprinderea cu Franţa.

— Asta da. În afară de unele… am adus și niște am balaje pentru „Supco”. Comandă specială. Și mai aducem.

Cu ajutorul a încă 14 cutii de chibrituri, mi-am rereaprins pipa și am întrebat:

— În depozit mai aveţi ambalaje „comandă specială”?

— Avem.

— Am să vă rog să mă conduceţi la acest depozit.

În drum spre acel depozit ne-a fost dat la amândoi să auzim un lătrat insistent, în franţuzește. I-am atras atenţia interlocutorului meu asupra „solistului” și, când am ajuns la locul depozitului l-am oprit.

— Staţi, nu deschideţi! Aici aveţi ambalajele „comandă specială”?

— Da.

Am deschis ușa depozitului. Și un câine, puţin ciobănesc, ne-a întâmpinat într-o franţuzească puţin deformată cu: „În sfârșit, bine că aţi venit, mă bucur de prezenţa dumneavoastră și mai ales de libertatea pe care o s-o am de-aici încolo”… Câinele care lătra fusese închis din greșeală acum câţiva ani când au fost aduse ambala jele din Franţa. Învăţase această limbă, fiindcă timp de-atâţia ani se hrănise numai cu ambalaje aduse din import.

Lăsând câinele la o parte, l-am întrebat pe cel care mă însoţea:

— Ce-i cu ambalajele astea?

— Aici sunt 2 782 800 bucăţi plicuri metalizate comandate în Franţa pentru produsele „Supco”. 1 246 200 plicuri pentru „Supco” specialitatea „cremă” de legume și 1536 600 plicuri tot „Supco” specialitatea „supă de tomate”.

— Valoarea lor?

— 1 108.000 lei. O nimica toată.

— Aveţi dreptate. O nimica toată. De ce le-aţi comandat? Ca să învăţaţi acest câine să latre într-o limbă străină?

— Am avut intenţia să scoatem pe piaţă cremă de le gume și supă de tomate.

— Și de ce n-aţi scos?

— N-au fost omologate.

— Și acum, pe unde scoateţi cămașa? Câinele ăsta și șobolanii, în timp de doi ani, au consumat din ele. N-o să le mai puteţi întrebuinţa.

— N-o să păţim nimic. Nu mai au nicio valoare. În inventare sunt trecute fără valoare.

— Dar au costat 1 108.000 lei!

— Au costat, dar acum nu mai costă. Le avem gratis, pentru că banii i-am scos pe costuri, în contul 13 016.

— Bietul consumator de conserve plătește și năzbâtiile dumneavoastră. Și dacă ar fi numai năzbâtii…

Tovarășe ministru al industriei alimentare, de ce sub alternii dumneavoastră mă fac să urlu?

CE CAUŢI TU ÎN… „VĂCĂREȘTI”?

Un tovarăș civil, dar cu servietă și permis de port-armă ia orice oră din zi și noapte, m-a invitat până în comuna Bolintinul din Vale — Ilfov. Am acceptat. Ne-am urcat într-o mașină și pe șoseaua naţională ce duce spre… la numărul 1 329 a frânat. Am intrat în curtea acestui imobil.

O semi ţăran că, în jur de șaizeci și ceva de ani, bolnavă de inimă, ne-a întrebat dacă ne e sete. A adus o cană cu apă rece de se abureau paharele și o dulceaţă de cireșe negre și puţin amare.

— Ce vânt v-a mai adus pe la noi? ne-a întrebat gospodina.

— Am vrut să-i arăt și dânsului (a arătat spre mine) frumoasa dumneavoastră gospodărie.

Femeia, nu știu de ce, a oftat și ne-a rugat s-o iertăm.

— Condu-l dumneata, „ești de-al casei”. Eu trebuie să mă duc să iau niște medicamente, mă supără inima, s-a scuzat dumneaei.

A dispărut într-o cameră unde probabil avea trusa cu medicamente.

— Ce părere ai despre cele ce te înconjoară în momentul de faţă?

— Proprietarul e un gospodar de mâna-ntâia. Îl invidiez.

Într-adevăr, în jurul meu era o ordine… Casa de curând renovată, cu un interior modern, sobă de teracotă, baie, beci cu butoaie. Alături un garaj încăpător.

— Vrei să vezi și o vie model?

În continuarea ogrăzii mi s-a înfăţișat o priveliște!…

Pe aproape un pogon de pământ, străjuiau niște stâlpi de oţel. Betonaţi la temelie. A afirma că erau într-o aliniere perfectă e puţin spus. Sfoară! Viţa-de-vie mulţumită de atenţii deosebite devenise… nobilă.

— Vrei să vezi niște cazane de ţuica model?

— Dacă tot sunt aici…

Să mă scuze mai marii C.A.P.-urilor din judeţul Ilfov, dar trebuie s-o spun pe-a dreaptă. Mi-a fost dat să văd multe cazane de ţuică la C.A.P.-un, dar ca astea două de-aici mai rar. O instalaţie… jos pălăria. Electromotoare trifazice, pompe de tras apa cu trei etaje. Cazane, ţevi și alte alea din aramă. Aramă a-ntâia.

— Ce părere ai? M-a întrebat omul civil, dar cu servietă și…

— Mi-ai făcut o zi frumoasă. E gospodar omul. Ce-i al lui, e-al lui. Cum îl cheamă pe proprietar?

— Nicolae P.

— Ești de-al casei, vrei să mi-l prezinţi și mie? Vreau să-l felicit. Merită felicitări.

— Eu, de-al casei? Tovarăș’…

— Dar așa a spus „bătrâna”.

— A spus așa pentru că am stat aici multă vreme pentru cercetări.

— Cercetări!?

— Da.

— Cu ce ocazie? N-are omul voie să fie gospodar?

— Cum să nu.
— Atunci?
— Nu știu dacă ai observat…
— Ce?
— De la ieșirea din București și până aici sunt numai șantiere.
— Ce legătură au șantierele cu gospodăria omului?
— Șantierele sunt ale întreprinderii de construcţii hidrotehnice și foraje București. Aici a fost descoperită o bandă care fura organizat, diferite materiale. Fostul șef al atelierului de confecţii metalice, C.B., sau cam așa ceva.

„Crea plusuri" la materialele primite pentru executarea confecţiilor metalice. N.M., fostul șef al depozitului, punea în vânzare „plusurile", iar V.R., fost achizitor, căuta clienţi pentru vânzarea acestor „plusuri".

— Conducerea șantierului era în pauza de prânz când aceștia făceau „plusuri"?
— Poate că în ședinţe…
— Mă rog. Totuși repet, ce legătură au toate astea cu Nicolae P., cu proprietarul gospodăriei în care ne aflăm?
— E unul din „clienţii" bandei. Tot ce vezi aici e făcut cu materiale de pe șantierul amintit. A vrut materiale de „ocazie", i s-a creat ocazia să fie acum la „Văcărești". E părtaș.
— Dar cei din conducerea șantierului nu sunt părtași?

Doar sub ochii domniilor lor ce creau „plusuri". Dumnealor nu păţesc nimic?

— Ba da, vor fi criticaţi cu asprime într-o ședinţă de analiză a muncii, vor primi mustrări verbale, ba chiar și scrise. Ca să se înveţe minte.

Cu gustul de dulceaţă de cireșe negre și amare în gură ne-am înapoiat în Capitală. Intenţionam să-i fac o vizită lui Nicolae P. și să-l întreb: Ce cauţi tu în… „Văcărești"?

Și mă mai gândeam în sinea mea că acestui gospodar ar trebui să i se acorde niște circumstanţe atenuante. Nu știu de ce mi-a trecut prin gând așa ceva. Dar când am aflat că omul mai are la activ niște antecedente penale am tras pe dreapta.

A VENIT PRIMĂVARA! E CINEVA ÎMPOTRIVĂ?

La început nu era nici luni, nici marţi, nu era nici miercuri. Nu existau nici săptămâni, nici luni… De trimestre, semestre și ani nici nu mai vorbim. Nu era nimic. Anotimpuri? Dacă întrebai acum câteva zeci de milioane de ani pe cineva ce e ăla anotimp ridica din umeri. Dar nu aveai pe cine să întrebi pentru că acum câteva zeci de milioane de ani dacă nu și mai bine, nu exista nimic. Era neant. Și în neant, după cum bine știţi? era greu de trăit pentru că nu avea natură prin prejur.

Tocmai în acel moment sosi Dumnezeu și uitându-se la neant îi veni (nu-l străfulgera, pentru că fulgerul și străfulgerul nu erau încă inventate), îi veni deci o idee:

— Ia să fac eu ceva în locul neantului ăsta care-i tare monoton.

Făcu Pământul și anexele lui, după care trecu la celelalte. Le făcu și pe celelalte și tocmai când să zică doamne-ajută, adică să se odihnească și el, observă că pământului îi lipsește ceva. Ce? Nu știa nici el precis ce anume. Dar de lipsit era sigur că-i lipsește pământului ceva. Îi veni o altă idee și mai și. Ideea să facă o masă rotundă. Un fel de anchetă socială. Invită în acest scop câte un reprezentant de la toate întreprinderile și fabricile din ţara noastră. (Așa au căzut sorţii.) Din partea presei, cu un vot în plus, am fost delegat eu.

Și masa rotundă, aprovizionată cu Pepsi-Cola și cafele, a început dezbaterile. O singură întrebare a fost pusă de organizatori:

— Ce lipsește de pe acest pământ?

Delegaţii s-au uitat unii la alţii și au tăcut mâlc. Am spart eu gheaţa. M-am ridicat și am spus:

— Lipsește laptele praf. Nu știu de ce, dar ca să faci rost de o cutie de lapte praf trebuie să ai…

— Stai jos! mi-a spus organizatorul. Altceva?

Pentru că tot eram în picioare am mai zis.

— Baterii pentru tranzistor! și…

— Te-am rugat să stai jos. Pământului îi lipsește un lucru mai esenţial și dumneata îmi vii cu mărunţișuri.

— Nu sunt mărunţișuri și vă rog să se consemneze în procesul verbal.

S-a mai ridicat cineva care s-a plâns că nu există texte de muzică ușoară ca lumea. Un altul că în depozitele I.C.R.T.I.-rurilor din ţară există mărfuri, greu vandabile în valoare de milioane.

— Trebuie să înţelegeţi că nu v-am convocat pentru astfel de mărunţișuri.

— Milioanele care zac în depozite sunt mărunţișuri pentru dumneata? Mărfurile astea ar trebui scoase din depozite și vândute cu preţuri mai reduse la…

— Înţeleg, prietene, ai dreptate. Dar pe mine altceva mă frământă.

— Ce?

— Nu știu ce, dar știu că lipsește ceva.

— N-aţi vrea dumneavoastră, am îndrăznit eu, să spuneţi femeii de serviciu să închidă una din ferestre, e un curent aici, și n-aș vrea să… Am suferit de otită.

— Ai pus degetul pe rană, mi-a spus organizatorul.

— N-am pus degetul pe nicio rană, zău!

A închis el fereastra, una din ferestre, și, trecând pe lângă mine, m-a bătut pe umăr, după care m-a mângâiat pe creștet. Plimbându-se în jurul nostru, a zis:

— În graba mea de a face toate în 6 zile, iar în a 7-a să mă odihnesc, am uitat un lucru, un lucru esenţial: vremea. Cum să fie vremea pe pământul ăsta?

— Se ocupă Topor, am îndrăznit eu.

Mi-a făcut semn să tac și a continuat:

— Nu știu cum de mi-a scăpat lucrul ăsta. Vreţi zăpadă veșnică, vreţi ger continuu?

— Da, da, se auziră câteva voci.

Prima a fost vocea delegatului de la cooperativele și fabricile de căciuli, haine de blană și cojoace. A doua a delegatului care reprezenta unităţile ce fabrică săniuţe, schiuri, rucsacuri, hanorace etc.

Dacă nu interveneam eu, se vota pentru iarnă veșnică, pentru că ceilalţi delegaţi erau cam timizi.

— Sunt împotriva iernii veșnice și am să vă argumentez de ce. Astă-iarnă am vrut să-mi cumpăr o căciulă fumurie de astrahan. Am colindat toate magazinele din Bucureşti. N-am găsit. A trebuit să mă duc la Suceava. Nici acolo n-am găsit în comerţ. Am luat-o de la un particular.

Am vrut să cumpăr o sanie pentru copil, n-am găsit. Și mai mult, iarna trecută am petrecut-o în niște cizmuliţe îmblă nite de damă pentru că cizmuliţe îmblănite pentru bărbaţi nu se fabrică la noi în ţară. Așa că sunt împotriva iernii veșnice. Ca să intru în posesiunea unor mănuși îmblănite a trebuit să mă înscriu la O.N.T. și să fac o excursie în Bulgaria.

M-a combătut delegatul asociaţiei de vânzătoare care a spus:

— Dacă o să avem iarnă veșnică blănăriile vor fi pline de blănuri. Vom împușca câte 3 — 4 urși ori lupi dintr-un foc, maximum două.

Angajamentul ăsta, că delegatul a spus chestia asta ca un angajament, n-a fost consemnat în procesul verbal. Sau dacă, a fost trecut la rubrica povești vânătorești.

În sprijinul meu a luat cuvântul reprezentantul L.T.B.-ului.

— Și eu sunt împotriva iernii veșnice. Din cauza zăpezilor autobuzele, troleibuzele și tramvaiele sosesc în staţie cu întârzieri mari.

A fost întrerupt:

— Și pe timp frumos sosesc cu întârziere. Organizarea e slabă. Controlorii care-i aveţi ar trebui în orele de vârf să nu mai facă controale formale și să-i trimiteţi la capetele de linii, șoferii de pe autobuze se distrează cu înghesuielile și îmbrâncelile de la capetele de linii…

Rog să nu fiu întrerupt. Sunt împotriva iernii veșnice. Iama pasagerii sunt îmbrăcaţi gros și ocupă spaţiu mult în mijloacele de transport. Pe când vara…

A mai fost împotriva iernii veșnice reprezentantul Litoralului, al fabricanţilor de slipuri (care rămân cu ele nevândute pentru că sunt făcute ca din topor, dar fac în continuare și nu știu de ce a luat cuvântul). Au votat împotrivă chiar și fabricanţii de lopeţi pentru dat zăpada. Au votat împotrivă pentru că nu le dau repartiţii pentru lemn.

Organizatorul s-a ridicat și a zis:

— Atunci sunteţi pentru vară veșnică.

A zis da, prima dată, reprezentantul fabricii de umbrele de soare. L-am combătut.

— Dumneata zici da care zaci cu umbrelele în magazine pentru că nu le faceţi cu gust? Când vin umbrele din import dau năvală toţi pe ele. Toate femeile din blocul meu au numai umbrele din import. Ale voastre zac în magazine și aveţi o fabrică modernă, dar nu știu ce n-aveţi de nu se vând!

A zis da, reprezentantul ștrandurilor din Capitală și din ţară.

M-am ridicat iar și am zis:

— Nu e destul că ne chinuiţi cu lipsa de organizare 2 — 3 luni pe an? Vreţi de-acum încolo să… Astă-vară a trebuit să stau la coadă pentru o citronadă o oră și 47 de minute și pe urmă o altă oră și 22 de minute ca să dau înapoi sticla pe care o luasem cu garanţie. La restaurantele amenajate în ștranduri se trimit numai ospătari pedepsiţi ori rudele lor (să sufere și ele) pentru că până îţi aduce o friptură poţi croșeta un pulover, și n-ai ce face cu el dacă-i vară veșnică.

A mai zis da reprezentantul fabricilor de înghețată împotriva căruia a avut rezerve purtătorul de cuvânt al I.C.A.B.-ului în legătură cu ambalajele care sunt aruncate de consumatori pe trotuare.

— Dacă am avea vară veșnică, doamne, ce bine ar fi — au spus în cor reprezentanţii acelor întreprinderi care răscolesc străzile orașelor. Cei care ba îngroapă un fir electric, ba îl dezgroapă că l-au îngropat greșit, ba bagă un tub metalic cu diametrul de un metru și-l dezgroapă pentru că trebuia un tub cu un diametru de un metru și un sfert. Și nu trebuia tub metalic ci de beton. Ba vin telefoanele în urma lor și sapă din nou să vâre un fir subteran care de fapt trebuia să fie aerian şi-l dezgroapă. Dar nu după 7 ani cum se obișnuiește la creștini ci după 2 luni.

Spiritele se înfierbântaseră. Unii erau pentru iarnă veșnică, alţii pledau pentru vară veșnică. Conducătorul mesei rotunde s-a luat cu mâinile de cap. Erau niște contra ziceri acolo… A suspendat masa rotundă pentru o jumătate de oră și dându-și seama că eu nu votasem nici pentru iarnă, nici pentru vară, m-a chemat într-un separe și m-a întrebat:

— Tu ce vrei?

— O cutie de lapte praf și una de scobitori dacă…

— Nu asta, în legătură cu anotimpurile te întreb. Ai fost atent la dezbateri, unii voiau… Totul depinde devotul tău. Vrei iarnă veșnică?

— Nu. N-am palton.

— Vrei vară veșnică?

— Nu. Mi-e teamă de insolaţie. Pălărie de paie nu pot purta.

— Atunci?

— Dumneata pentru ce votezi?

— Mie mi-e indiferent, dar vreau să fie toată lumea mulţumită și nu știu cum să fac.

— Numai cu două anotimpuri nu știu cum ai să-i mulţumești pe toţi. Iarna e prea frig, vara e prea cald. Să le dai în exploatare pe amândouă? adică jumătate de an să-i mulţumești pe unii și cealaltă jumătate pe ceilalţi n-ar merge!

— E o idee. Dar de ce nu merge?

— N-am făcut medicina umană dar intuiesc că ai face o gravă greșeală. Ai băga oamenii în spitale.

— Cum?

— Să zicem că de la 1 ianuarie până la 31 iunie (după calendarul Gregorian) ai face iarnă cu 35 — 40 grade C sub zero. Și de la 1 iulie până la 31 decembrie vară

cu temperatură de 35 — 40 — 50 grade C +. Știi ce-ar însemna asta?

— Ce-ar însemna?

— Crimă! Schimbarea bruscă de la o temperatură la alta ar fi o catastrofă nu crimă.

— Păi atunci ce propui?

— Să facem 4 anotimpuri. Să începem cu vara. Cald, frumos, ștranduri (organizatorii ștrandurilor se vor ocupa mai gospodărește de ele). După vara frumoasă cu călduri tropicale, să trecem treptat, treptat, cu puţine ploi, cu puţin răcoare, cu foarte puţină brumă la…

— Și anotimpului ăsta cum să-i zicem?

— Toamnă. Omul e pregătit astfel să intre în iarna cu geruri. Îl trecem pe om trei luni prin iarna geroasă și după aia creăm alt anotimp care să se cheme primăvara. Cu primăvara asta nu-l băgăm pe pământean direct în călduri.

Urcăm treptat, treptat mercurul termometrului de la sub zero până la plus.

— Ideea ta e formidabilă. Cum ţi-a venit?

— M-am uitat într-o agendă pe care mi-a trimis-o cadou directorul administrativ de la Editura Meridiane.

S-a pus la vot ideea mea. S-a votat cu majoritate de voturi pentru și numai datorită mie avem astăzi patru ano timpuri.

Am intrat deci în primul anotimp. Suntem în PRIMĂVARĂ.

Aprilie. Eu sunt inventatorul acestui anotimp care este regele tuturor anotimpurilor. De-ar fi o mie! O mie o sută de anotimpuri, tot primăvara ar predomina. De ce? Se topesc zăpezile. Doamne, ce bucurie pe unii conducători de întreprinderi. Găsesc după topirea zăpezilor din curţile întreprinderilor lor utilaje noi care zac acolo de astă-toamnă de când a venit prima zăpadă. Și pentru care, tot de atunci, se judecă la Arbitraj cu furnizorii că nu au respectat contractul. După topirea zăpezilor se cer scuze. Se intervine la Arbitraj. Se fac procese-verbale de consta tare și se împrietenesc până la următoarea zăpadă. Cei care au început săparea unor șanţuri pentru a îngropa cine știe ce cablu, zburdă de bucurie că a venit primăvara și a topit zăpada. Zăpada care i-a făcut să piardă urmele săpăturilor începute de vară.

Apar ghioceii, albăstrelele, brebeneii, gospodinele aleargă după arpagic, abia îl găsesc și dacă-l găsesc e scump. Se fac cozi la Agrosem pentru seminţe de zorele, se deschid parcurile; se mărește numărul de zebre, pentru că vopsitorii băncilor uită să pună afișul: „vopsit proaspăt”.

A venit primăvara! Reprezentantul comerţului nostru a votat cele patru anotimpuri. Așa că este obligat vrând-nevrând să-l aprovizioneze pe cumpărător cu tot ceea ce cere. În lunile de primăvară, așa a fost aranjat în acea ședinţă, să fie răcoare, să plouă. Cetăţeanului îi trebuie fâș-fâș. Ești obligat să-i aduci.

A venit primăvara! E cineva împotrivă?

P. S. Dacă la cei doi poli e iarnă veșnică, iar la Ecuator invers, adică vară veșnică, vina nu este a mea, ci a lor. De ce n-au trimis și ei delegaţi la masa rotundă?

DE CE NU DAU CEAPEURILE ȘI LECŢII DE VIOARĂ?

Primo tempo

Mai acum câteva săptămâni, un prieten din copilărie (astăzi doctor psihiatru), căruia i-am spart capul de vreo patru-cinci ori în anul 1929, a venit la mine și mi-a zis:

— Ţi-am studiat fișa medicală. Stai bine cu capul. Dacă rezişti la un șoc, eşti tare. Îţi iert păcatele copilăriei… Tu știi ce înseamnă C.A.P?

— După noua ortografie C.A.P. Înseamnă Cooperativa

Agricolă de Producţie. C.A.P.-urile sunt mama noastră. Ea, mama noastră, ne asigură piaţa cu usturoi, ceapă, cartofi, grâu, porumb și alte produse comestibile și ne…

— Nici Einstein n-ar fi dat un răspuns atât de corect.

Hai cu mine.

M-a dus la un atelier de reparaţii auto pe strada Radu de la Afumaţi nr. 63 și mi-a zis:

— Ia du-te și întreabă-l pe cetăţeanul ăla ce face…

Cetăţeanul ăla regla tacheţii la un motor. L-am întrebat și el mi-a răspuns: „Însămânţări de toamnă”. Alături de el, un tinichigiu îndrepta aripa din dreapta a unui

„Wartburg”. L-am întrebat și pe el cu ce se ocupă și, contrariat de întrebare, mi-a spus că pregătește răsadniţele pentru primăvară. Un vopsitor care chituia ușa unei „Pobede” s-a jurat că dezrădăcinează morcovi și hrean și că, dacă o să-i mai rămână timp până la sfârșitul zilei lumină, o să adune și niște castraveţi buburoși. I-am urat „Badelui” spor la muncă și-am grăbit pașii spre bunul meu prieten din copilărie, astăzi specialist psihiatru.

— Unde te afli acum? — m-a întrebat calm psihiatrul meu.

— Ţi-am spus. În București. Pe strada Radu de la Afumaţi nr. 63. Într-un atelier de reparaţii auto.

— Nu-i adevărat. Te afli într-un C.A.P.

A chemat un cetăţean într-un halat mai albastru și

— A întrebat în faţa mea:

— Pe ce „tarla” ne aflăm noi acum?

— Pe una din „tarlalele” C.A.P.-ului Bragadiru…”

Seconda tempo

Secondo tempo s-a petrecut în aceeași zi și cu același personaj care se ocupa de sănătatea mea psihică. M-a întrebat în acest secondo tempo.

— Ai mașină?

— Nu.
— Dacă ai avea ce ţi-ar mai trebui?
— Dacă aș avea mașină, aș avea nevoie de un carnet de conducere.
— Nici înţeleptul Solomon n-ar fi dat un răspuns atât de exact. Bravo! Altceva:
— Garaj.
— Răspuns formidabil. Și dacă n-ai avea garaj ce-ai face?
— Aș cumpăra „România liberă” și aș citi mica publicitate.
— Ești colosal. După aceea te-ai duce la C.A.P…
— Te rog nu mai amesteca aici C.A.P.-urile.
— Atunci pentru ce-ai cumpăra ziarul cu mica publicitate?
— Pentru închirierea unui garaj. Sunt unii care…
A desfăcut ziarul („România liberă” din…) apoi mi-a spus:
— Ești drăguţ să dai un telefon la numărul 61 33 99?
Am format numărul, și de la capătul celălalt al firu lui am auzit: „Aici C.A.P. Berceni, executăm avantajos garaje moderne, demontabile pentru autoturisme”.
— Dacă se rupe căptușeala de la lift, căptușeala aia din material plastic, unde te adresezi? — m-a întrebat în continuare satrapul.
— Eu știu… Cred că la ascen…
— Te înșeli. Te adresezi C.A.P.-ului Mogoșoaia și…
— Becuri de 110 volţi nu face niciun C.A.P., că zău, de o lună de zile alerg din magazin în magazin…
— Încearcă la C.A.P. Dudu. Știu că fac niște lămpi fluorescente. Și clame de aluminiu.
M-am sprijinit de un indicator de circulaţie. Mă luase cu ameţeli.
— Apropo de rezemat. Indicatoarele astea de circula ţie știi cine le confecţionează?
— Tata, am zis eu înnebunit.
— Nu C.A.P. Mogoșoaia.
— Ajunge. Gata.
— Vrei să-ţi șlefuiești mozaicul din baie, găsești pie tre’ de polizor la C.A.P. Dudești. Le fabrică C.A.P. –iștii.
— De piuliţe ai nevoie? Confecţionează C.A.P. Chitila.
— N-am nevoie de piuliţe, nici de șuruburi, vreau apă, vreau ceva lichid.
— Lichid de frână și antiger. Poţi procura de la C.A.P.
Dudești. Se fabrică aici în cantităţi…
— Vreau liniște, liniște, liniște…
— Garniturile de cauciuc fabricate de C.A.P. Chiajna ori C.A.P. Dobroiești amortizează orice zgomot, orice vibraţie și, ai liniște…

…Şi terzo

În acest terzo tempo, răzbunătorul meu prieten din copilărie m-a întrebat, după ce m-a readus printre cei vii:

— Să presupunem, așa prin absurd, că pentru iarnă ai avea nevoie în gospodăria ta, în cămara ta, de niște usturoi, ceapă, hrean, castraveciori… Ce-ai face? Cui te-ai adresa?

— Ministerului Sănătăţii.

— De ce-ai ocoli C.A.P.-urile?

— Pentru că sunt muzician. Profesor de vioară.

De-atunci mi-am pus la poartă o firmă „Predau lecţii de vioară”. Toţi mă ocolesc. De ce? Nu sunt unitate C.A.P.

SĂ NU FURAŢI. ÎN VIAŢA VOASTRĂ, ELEFANŢI!

Întâlnirea cu șeful serviciului economic din Inspectoratul miliţiei municipiului București trebuia să decurgă la fel ca celelalte. Adică, eu stând în fotoliul de vizavi, să întreb ce „marfă” îmi mai pune la dispoziţie pentru publicare, iar domnia sa să-mi recomande cutare ori cutare caz. De data aceasta, lucrurile s-au petrecut cu totul și cu totul altfel. Nu l-am mai întrebat: „Ce e nou la dv?”, ci:

— Tovarășe colonel, am venit la dumneavoastră cu o rugăminte.

— Anume?

— Vreau să binevoiești să mă arestezi.

— Apropo de ce?

— Am furat un miel.

— Nu e sezonul lor. Dacă furai altceva…

— Atunci, să presupunem că am furat un pachiderm.

Nu e nici sezonul lor. Totuși, să presupunem că l-am furat, mă căiesc și viu la dumneata cu elefantul de căpăstru și-ţi zic: „Domnule colonel, am venit să mă arestezi. Uite și corpul delict. Mă predau”. Ce faci dumneata cu mine?

— Te întreb de unde ai furat elefantul; din sectorul de stat, ori din sectorul particular? Și atitudinea mea faţă de dumneata, hoţ, depinde de răspunsul pe care o să mi-l dai.

— Eu am să spun că am furat elefantul din sectorul particular. Mă arestezi? Și dacă mă arestezi, ce se întâmplă cu mine, hoţul, și ce se întâmplă cu el, păgubașul?

— Pe dumneata, ca hoţ, te tratez ca atare. Te cazez, îţi dau masă, ţigări, program cultural, vizionare… Cu păgubașul e mai rău.

— De ce? Ce faci cu el?

— Îl chem să-mi dea declaraţie. Ce dimensiuni avea elefantul, care e arborele lui genealogic, în ce împrejurări s-a trezit fără el, dacă în afară de acest elefant i s-a furat, în altă ocazie, și alt elefant, dacă are alte pretenţii. După asta, dosarul merge la procuratură, la tribunal, la…

— Hai să-l iertăm pe particular. Tovarășe colonel, am furat elefantul din sectorul

de stat.

— Nu. Numai complica lucrurile. Rămâi, te rog, la particular.

— Tovarășe colonel, sunt foiletonist, fur de unde vreau.

Am această libertate. Ce te deranjează pe dumneata dacă fur de la ăla, ori de la ăla?

— Nu vrei să furi dumneata elefantul ăsta de la stat peste vreo doi-trei ani?

— Și în timpul ăsta, ce fac eu fără elefant? Să zicem că fac un sacrificiu și mă descurc. O să fac acest sacrificiu, dar te rog să-mi dai niște explicaţii. De ce să amin furtul elefantului?

— Dacă ai ști ce bătaie de cap ne dau furturile din avutul obștesc, n-ai mai aduce asta în discuţie, nu te-ai mai încumeta să furi de la stat nici măcar un purice, darmite un elefant. Serviciul meu a stabilit că la I.C.H.F. s-au făcut niște plăţi ilegale la Șantierul nr. 5 — canalul colector A 3. Niște plăţi ilegale la transportul pământului în valoare de 180 898 lei. Noi îi avem „în mână" pe „ilegali". Cu toate astea, nu-i putem trimite în urmărire penală, pentru că de luni de zile conducerea întreprinderii pe care am rugat-o să facă verificarea și să ne dea o situaţie, rămâne mută. Parcă nu le-ar lipsi nimic.

— Tovarășe colonel, dacă în gestiunea lor este o astfel de „liniște", lasă-mă să fur de la ei un elefant.

— Dumneata, după câte-mi dau seama, vrei să furi elefantul, ca să fii arestat.

— Exact. Fur elefantul, vin cu el la dumneata, și…

— Eu nu te arestez, pentru că nu există reclamant.

— Eu am să mă duc la ei și am să le spun: „Bă, uite, v-am furat un elefant. Reclamaţi-mă!"

— Degeaba.

— Și când te duci dumneata ori altcineva, să facă inventarul elefanţilor, cum o să se descurce?

— Cu procese verbale: „a dat răpciugă ori gălbează în elefanţi și au murit".

— Te salut, tovarășe colonel. Am plecat.

— Unde, așa grăbit?

— Mă duc să fur un ou.

— Ai trecut așa, brusc, de la elefant la ou?

— Fur astăzi un ou, dacă o să am de unde, și mâine fur un bou. Poate așa…

— Boul de unde vrei să-l furi?

— Vrei să pui pază? Mersi. E bine că o să-l fur de la Abatorul București?

— N-ai șanse să fii arestat așa de ușor. De aici s-au furat, s-au făcut escrocherii cu achiziţii, cu recepţionări, într-un cuvânt s-au adus pagube statului de vreo trei milioane și ceva de lei. Avem „dedesubt" o parte din făptași, prinși asupra faptului, de aproape doi ani de zile. Ministerul Industriei Alimentare și Direcţia C.F.I. din acest minister nu știm de ce întârzie, tergiversează stabilirea fraudelor.

Nu am mai furat nici ou, nici bou. Cu toate acestea, a doua zi, dis-de-dimineaţă, când tovarășul colonel dădea să intre în birou, l-am oprit și i-am zis:

— Arestează-mă!

— Nu termini cu bancul ăsta? Ai furat azi-noapte elefanţi? N-am nicio reclamaţie. Lasă-mă în pace!

— Tovarășe colonel, te rog, arestează-mă! Am furat și te implor să vii cu mine să vezi ce anume.

A fost imposibil să-l conving. Furasem, din fiecare întreprindere, din fiecare minister, unde am găsit, bine înţeles, câte un gură-cască, din cei cărora prea puţin le pasă de avutul obștesc. Le-am dat drumul imediat. Întreţinerea lor m-ar fi costat prea mult. Instituţiile, întreprinderile, până nu știu când, văd că-i pot suporta. Un particular ca mine, nu.

Și, totuși, ca să mă răzbun împotriva împotrivirii arestării mele, am furat de-adevăratele un elefant de la Grădina zoologică Băneasa. În acest scop, mi-am modificat și imobilul. Am lăsat acolo urme și chiar adresa. Credeţi că a venit căieva să mă aresteze? Nu, în schimb, am primit o scrisoare: „Vă mulţumim pentru grija ce o purtaţi animalelor mai mult său. Mai puţin sălbatice. Dacă vreţi, vă trimitem, pentru iernat și altele: pantere, tigri, lei etc.”

Singur mi-am făcut-o. De-aia vă și sfătuiesc: să nu furaţi, în viaţa voastră, elefanţi!

PRÂNZUL CEL DE TAINĂ

De multă vreme, aș putea spune chiar din perioada satisfacerii serviciului militar la geniu, mă rodea gândul să organizez și eu o „Cină cea de taină”. Doream din adâncul rărunchilor mei să fac o minune chiar mai facă tării decât cea din Biblie. Nu știu ce s-a întâmplat, ce treburi m-au reţinut până alaltăieri, de nu mi-am satisfăcut marea mea ambiţie. Cer scuze pentru întârziere.

Alaltăieri s-a împlinit sorocul. Am invitat la „Prânzul cel de taină” (n-am vrut să pastișez legenda chiar mot-a-mot; am organizat prânz nu cină) mai mulţi conducători de întreprinderi și instituţii care se laudă a fi strașnic de grijulii cu avutul obștesc pe care-l au în seamă. Am invitat reprezentanţi din toate judeţeleţării plini de credinţă în legile ţării care, se știe, nu îngăduie „ciupelile”. I-am rugat să nu vină la sindrofie cu alimente personale. I-am asigurat că totul mă privește numai pe mine și că, dacă doresc, pot veni chiar și cu familiile.

Musafirii mei s-au așezat în jurul unei mese complet, dar absolut complet goale. Și vai lor cum îşi dădeau coate, cum se uitau unii la alţii întrebători. Zău, pe masă nu erau nici tacâmuri, nici pahare, și nici măcar răbdări prăjite. M-am ridicat de la locul meu, din capul mesei, am bătut din palme și am zis: „Să vină tacâmuri!” Și au venit tacâmuri în faţa fiecărui invitat.

Minunea s-a petrecut într-o fracţiune de secundă dacă nu şi mai puţin. Invitaţii n-au avut timp nici să clipească.

Pentru că atmosferă era prea împietrită m-am ridicat și le-am spus:

— Să nu vă închipuiţi cumva că aceste tacâmuri le-am făcut eu în momentul

când am bătut din palme. Nu știu să fac tacâmuri. Uitaţi-văla marca lor. Sunt executate la I.I.S. Inox. București.

— Cum au ajuns aici? se auziră niște voci curioase probabil.

Simplu. Inspectoratul Miliţiei municipiului București a întreprins o acţiune.

— Un control la I.I.S. Inox. O mare parte din aceste ustensile pentru hrănit le-au găsit la șoferul care conducea mașina directorului. Le sustrăgea, bietul șofer. Să mulţumim, deci, invitatului nostru de la Inox, care ne-a ajutat la organizarea acestui prânz.

Am — bătut din palme și încăperea a fost inundată de un miros apetisant de purcel prăjit. 28 de purcei bine rumeniţi au apărut pe masă mai rapid decât în basmele lui Ispirescu.

— Luaţi, mâncaţi, și lăudaţi cooperativa agricolă de producţie, Timpuri noi" din comuna Pecica-Arad. Ea a fost „milostivă" cu paza. De la ea s-au furat acești 28 de purcei, dacă nu chiar porci.

— Ni se apleacă, dacă mâncăm fără pâine ori mămăligă.

— Iertare! Vă der iertare. Un moment.

De data aceasta n-am mai bătut din palme, ci am făcut odată cu mâna așa și în sala prânzului au intrat fără să bată la ușă 19 559 kg grâu și 11 025 kg porumb. Am bătut de data aceasta de patru ori din palme și cantităţile de mai sus s-au transformat în pâine și mămăligă, vârtoasă însă.

Musafirii mei n-au fost curioși cum am reușit să fac din cerealele alea, pe loc, pâine și mămăligă vârtoasă. De altfel, nici nu le spuneam secretul. M-au întrebat, în schimb, cum au apărut cele 19 559 kg de grâu și 11 025 kg de porumb în sala de mese. Am fost nevoit să le spun:

— Toate acestea au fost găsite la domiciliul Frusinei M. și al fiului ei, Ș.C., din comuna Pantelimon-Constanţa și erau sustrase de la ferma Călugăreni, care aparţine întreprinderii agricole de stat Casimcea. Deci, fie numele acestei întreprinderi lăudat! (mai ales. Pentru pază)… Dragii mei invitaţi, vă rog, opriţi-vă, nu începeţi să vă înfruptaţi din… Doamne, cum am putut să fiu atât de neatent! Să vină rachiu! Să vină vin din belșug!…

Și apărură, fără să mai bat din cele două (singurele de altfel) palme ale mele. Apărură, cum am apucat să zic, 273 litri de rachiu și 115.000 litri vin.

— Cu băuturile astea îmbeţi trei regimente de femei ba chiar și de bărbaţi. De ce te-ai deranjat cu niște caritităţi atât de…? se plânse un musafir, care, după câte mi-an dat seama, suferise în copilărie de ficat.

— Atâta am putut face rost deocamdată, dacă o să mă fie nevoie…

— Totuși, te rugăm, iubite amfitrion, explică-ne şi nouă…

— Vă rog, înfruptaţi-vă și nu mai puneţi întrebări

Umpleţi-vă paharele și să ciocnim în cinstea întreprinderii Vinalcool din Bacău.

— R Din partea lor este această „atenţie"?

— Nu prea e „atenţie" pentru că întreprinderea nu știe

— Ce să știe?

— Nu știe nimic de aceste cantităţi (și ce cantităţi!) de băuturi. Au fost găsite în

plus, adică neînregistrate în niciun fel de scripte. Și cine știe pe ce drumuri se rătăceau, săracele!

După „prânzul cel de taină", mulţi dintre invitaţi au venit, pe rând și m-au sărutat pe obraz. N-am avut mărunt la mine. Le dădeam câte 30 de arginţi.

SĂ NU NE FURĂM PĂLĂRIILE!

Aveam în planul meu decadal să vizitez și o întreprindere de prefabricate. Sorţii au căzut pe „Granitul". De ce? Aflasem că „Granitul" e fruntaș pe ramură, stă bine cu planul și, mai ales, are perspective să stea și mai bine cu el.

M-a întâmpinat și m-a întovărășit prin întreprindere tovarășul Ichim, secretarul comitetului de partid (directorul era ocupat). Era atât de fericit însoţitorul, când eu.

Vizitatorul, priveam surâzător ordinea din incinta fabricii și mai ales alinierea tuburilor, încât nici n-a auzit prima mea întrebare:

— Vă rog să repetaţi…

— Întreprinderea dumneavoastră este dotată și cu un elicopter?

— Deocamdată nu. De ce mă întrebaţi?

— Să zicem că eu, acum, nu am venit în vizită, ci să cumpăr o sută de tuburi siome Ø 1.500. Cum mă serviţi?

— Prompt. Vi le facem. Imediat.

— Dar aveţi în stoc 3 015 bucăţi tuburi din cele de care am nevoie. Toată curtea e plină. De ce să mi le faceţi imediat, când ele există?

Din privirile însoţitorului am dedus că visa și el un elicopter, pentru a mă servi prompt. Ca să-l pun și mai mult pe gânduri, l-am întrebat:

— Din stocul ăsta de 3 015 tuburi poţi să-mi onorezi comanda imediat?

A chemat pe tovarășul N.D., șeful serviciului livrări.

— Tovarășe Dumitrescu, am zi eu, te rog să-mi alegi și să-mi trimiţi urgent, acasă, 100 tuburi siome Ø 1.500. Niște tuburi așa, pe cinste.

Șeful livrărilor s-a uitat la însoţitor, s-a uitat la mine și, oftând, a întrebat:

— Chiar trebuie să?…

— Da. Trebuie să-mi alegi din stocul ăsta niște tuburi fără probleme. Adică niște tuburi fără defecte, neovalizate… Urgent !

Tovarășul Dumitrescu a îngheţat. Parcă i-aș fi cerut să meargă pe sârmă, să înghită săbii ori să traverseze polul nord în slip necăptușit. Și avea motive? Dacă susţineam să fiu servit pe loc, Dumitrescu cred că și dezerta. Mi s-a făcut milă de el și i-am zis:

— Liniștește-te, nene Dumitrescule, am glumit. N-am ce face cu tuburile. Nu sunt persoană juridică. Pentru că te-ai liniștit, fii drăguţ și explică-mi-și mie ce înseamnă „C.O.", „R", „T.C" și „C.T.C. — 3".

Amândoi s-au uitat. La mine ca la o „Dacia 1300". Inițialele amintite le văzusem pe tuburile în cauză. Mi s-au dat explicaţii. Tubul care are pe el: „C.O? înseamnă

că e ovalizat; cel cu „R”, bineînţeles r-., rebut; „T.C/4. Este verificat, dar cu unele. Probleme și C.T.C. — 3” — bune.

„Citisem” toate tuburile pe lângă care trecusem și nu mă rasem prea puţine cu „C.T.C. — 3”. D-aia întrebam, eu la început de elicopter. Cum poţi să scoţi un Tub bun dintre sute de nebune, fără elicopter?

Ajunși în biroul livrări am închis ochii și am zis:

— 1 236… 1111… 1056…

— Ce-i cu cifrele astea? — m-a întrebat tovarășul Dumitrescu.

— Am vizitat de curând T.C: I.F. — 2 din Constanţa. Cu aceste numere vi s-au trimis niște telegrame. V-au sosit?

— Au sosit.

— Ce scrie în ele?

— Să trimitem niște delegaţi pentru a constata, împreună cu ei, defecţiuni la 69 de tuburi siome Ø 1.500 pe care le-am livrat…

— Tovarășe secretar, trec des pe aici, prin Vergului, și, fără voia mea, îmi arunc privirile și prin ograda dv.

Niște produse de-astea le-am văzut în curte și acum doi ani, și, anul trecut, — le văd și acum. De ce le-aţi produs, dacă nu aveţi beneficiari?

— Avem contracte, tovarășe, dar cu livrări mai îndepărtate.

— Am înţeles. Când planul începe să „scârţâie”, băgaţi în lucru piese de tonaj mai mare; Faceţi piese de tonaj mai mare, le depozitaţi în curte, până la livrare ele încep să se deterioreze… Dar ce contează? Staţi bine cu planul.

Înainte de a veni pe la dv., am trecut și prin gara Titan. Am aflat niște lucruri triste.

— De pildă?

— De pildă, sosesc pe adresa dv „N” vagoane cu ciment. „Titanul” vi le aduce pe linia dv. De garaj. Constataţi că nu aveţi unde să descărcaţi cimentul și rugaţi depozitul I.A.C. să-l primească el. Se face manevră cu vagoanele, uneori nu-l primește nici I.A.C.-ul, ori între timp aţi găsit spaţiu de descărcare; plătiţi altă manevră a vagoanelor…

— Nu întotdeauna se întâmplă povestea asta din cauza noastră. Furnizorii, uneori, uită să ne trimită marfă. Noi dăm din colţ în colţ, împrumutăm materie primă de la vecini și pe urmă ne trezim cu „pogoane” de vagoane…

— Am mai aflat că s-au rătăcit pe aici pe la dv. Trei vagoane cu păcură. Unul a stat nedescărcat 17 zile. Altul 11, iar „mezinul” 9. Cine plătește locaţia pentru ele? Că…Un moment!

— Ce s-a întâmplat?

— Tovarășe Dumitrescu, de unde te cunosc eu pe dumneata? Unde te-am mai întâlnit?

— Adineauri, în curtea fabricii.

— Nu. Altundeva… Mi-am adus aminte ! Dumneata ești procesoman?

— Păcatele mele…

— Te-am văzut de patru sau cinci ori la Tribunal.

— A, da. Mie şi la încă vreo câţiva colegi ni s-au imputat aproape 20.000 de lei pentru nişte locaţii. Ne judecăm cu întreprinderea care știe că o să piardă procesul. Chiar procurorul, care are datoria să acuze, ne-a dat dreptate…

— Am înţeles. Dacă pierde procesul întreprinderea, pagubele se trec pe costuri. Și nu mai are ce spune controlul. Exista o acoperire.

La plecare, m-am oprit pentru câteva clipe în poartă și m-am uitat prin curtea întreprinderii. Ce curăţenie, ce aliniere! O fanfară lipsea.

Când era să mă urc în mașină, m-a acostat un cetăţean în pufoaică:

— Tovarășe, am și eu ceva pe suflet Acum doi ani, în întreprinderea noastră a sosit un vagon cu ciment.

— Și cu ce sunt eu vinovat?

— După doi ani mă trezesc cu o imputaţie de o mie și ceva de lei. C.F.R.-ul susţine că vagonul ăla a avut și prelată. Eu dovedesc cu acte că n-a avut.

— Dacă dovedești…

— Eu dovedesc, dar niște tovarăși din conducere au semnat o minută cu C.F.R.-ul fără să mă întrebe pe mine, prin care recunosc că vagonul a avut prelată…

— Să plătească cei care au semnat. Și dacă nu vor, judecaţi-vă! Și după aia, treceţi și prelata pe costuri.

De ce ne furăm pălăriile? Știu că directorii fabricilor de pălării vor fi îngrijoraţi, vor zice că nu-și fac planul. Nu-i nimic! Reprofilăm aceste fabrici pe sorcove.

VOI FI MINISTRU AL RISIPEI PLANIFICATE!

Am pus ceasul să sune la ora 4.

— De ce te scoli așa de dimineaţă?

— Mâine sunt toată ziua ministru.

— Ce ești?!

— Ministrul construcţiilor.

Am iertat-o pentru… gestul puţin mistic și mi-am văzut de ale mele.

La ora 4 ceasul deșteptător a sunat și eu m-am trezit ministru. (Cum îmi propusesem de cu seară.) Am făcut gimnastica… Prea stimatul meu cititor, te rog să-mi ierţi unele inadvertenţe întâlnite în acest foileton. În ziua aia am fost ministru voluntar. Unde am văzut construcţie, am intrat. Că aparţine de ministerul respectiv ori nu, nu am nicio vină. Asta pentru că n-am experienţă. Așadar, te rog să iei cele ce urmează ca atare, iar cei „incriminaţi” și mai ca atare.

Până s-a făcut ziuă (în decembrie la noi soarele apare mai târziu, așa ne-a fost dat nouă să apară), în calitatea mea de ministru (voluntar) aș fi putut să fur, cu paznici cu tot, o mare parte din șantierele de pe cuprinsul municipiului nostru. Aș fi făcut și acest gest „frumos” dacă n-aș fi ţinut la autobiografia mea și mai ales la

caracterizarea pe care o am în dosar. Dacă furam șantierele cu pricina, deveneam miliardar și astfel șeful cadrelor îşi dădea demisia pe care trebuia să şi-o dea de mult.

După ce bătrânul Soare (să mă ierte că-l fac bătrân) a apărut, eu cu un șef de șantier, priveam niște munţi de beton pietrificat la care s-au consumat sute de ore de muncă. Dumneavoastră ştiţi câtă muncă se depune la „melanjarea" betonului.

— Ce e cu betonu' ăsta? — l-am întrebat pe șeful de șantier.

— Ori că n-am avut unce să-l turnăm imediat când a sosit, ori că a sosit după ce ne-au plecat oamenii de pe șantier la alt șantier mai urgent…

— Dar ăsta costă bani. S-a depus muncă. Transportul lui s-a făcut cu niște basculante pe care le-aţi închinat de la…

— Nicio grijă, tovarășe. „Accidentul" va fi trecut la „pierderi planificate".

— Și cărămizile alea care se descarcă precum nucile?

— Ce se sparge — tot la pierderi planificate…

Să mă scuze Comisia parlamentară însărcinată cu controlul în acest domeniu, dar povestea asta am întâlnit-o în mai multe locuri. Pe majoritatea șantierelor noastre. Care poveste? „Povestea pierderilor planificate".

— Pentru a nu fi acuzat de lipsă de concret, vă voi povesti ce-am întâlnit în acea zi (când am fost ministru voluntar) pe unul din șantierele I.C.S.I.M.-ului (lotul Uzinei de mașini grele București).

Eram împreună cu reprezentanţii Direcţiei de control și revizie a Ministerului de Finanţe. (I-am întâlnit la datorie.) La un moment dat am observat că niște iarbă crește anapoda. Niște fire cu rădăcina în sus, altele cu ea în jos… Am cerut o cazma și dedesubt am găsit mai mult decât o tonă de fier-beton. (Doamne, cât plâng șantierele după acest fier-beton.)

— Ce e cu ăsta? Cine l-a plătit?

— Pierderile planificate!

— Dar cele 2000 metri pătraţi de pânză T.C.A? Dar vata aia minerală? Toate aceste materiale care ne-au costat nu numai muncă dar și…

— Pierderi planificate.

Am trecut apoi pe lângă o hală în care nu se găsea nimic.

— Pentru ce-aţi făcut hala asta?

— Pentru a adăposti în ea pierderile planificate.

— De ce nu depozitaţi aceste utilaje în hala goală? – a întrebat reprezentantul Ministerului de Finanţe. E păcat de ele să se degradeze.

— Ne trebuie fonduri. Mutarea dintr-un loc în altul cere mână de lucru și n-avem cum să decontăm această mână de lucru.

— Și dacă aceste utilaje care sunt lăsate în voia sorţii nu vor mai fi utile la o adică?

— Le trecem la pierderi planificate…

Mi-am dat demisia chiar în seara aia din postul de ministru al construcţiilor (să mă ierte tovarășul ministru respectiv că am abuzat de… Foiletoniștii au voie să facă și pe dracu' numai să fie bine.).

Frânt de oboseală, m-am dus acasă și am pus din nou „Deșteptătorul” să sune la 4…

— Și mâine ești ministrul construcţiilor?

— Nu.

— Atunci de ce te scoli tot la 4?

— Vreau să mă prezint în faţa comisiei de care aminteam.

— Tu?! Pentru ce?

— Să cer să mă propună ministru al Ministerului

Risipei Planificate.

— Există un astfel de minister?

— Nu.

— Atunci?

— Cer înființarea lui.

Și soţia viitorului ministru al Ministerului Risipei Planificate, crezând că nu glumesc, a aruncat deșteptătorul, care era pus să sune la 4, pe fereastră.

— De ce-ai făcut asta? Ne-a costat bani!

— Îl treci la pierderi planificate…

— Și tu începi?

Și se făcu liniște.

AVEŢI O ŢIGARĂ ANTIASTMATICĂ?

Ieri am fost poliţist. Un fel de Maigret junior, dar fără pipă, pentru că fumez ţigări antiastmatice și am suferit și de o gripă în trimestrul trecut, drept pentru care n-am voie să folosesc pipa.

— Cum s-a petrecut, tovarășe?…

Iertaţi-mă. Am început-o anapoda. Dumneavoastră nu știţi ce s-a petrecut și unde s-a petrecut ceea ce s-a petrecut. Într-o noapte a sfârșitului de an ’69 la magazinul

București”, care-i tot în București, s-a făcut o spargere.

S-au furat din casa de bani de la etajul V bijuterii în valoare de 356 575, 80 lei.

Interlocutorul meu este un tovarăș care face parte din conducerea magazinului.

— Când vi s-a făcut plăcuta surpriză?

— În noaptea de…

— Deci noaptea.

— Da.

— Aveţi pază?

— Contractuală! Doi paznici și încă înarmaţi până-n dinţi.

— Și când s-a produs spargerea, ei erau la dentist să vadă dacă rezistă înarmarea până-n dinţi? în procesul lor verbal ce s-a raportat în dimineaţa aia când…

— Că totul a decurs normal.

S-a stabilit că „binefăcătorul” s-a introdus în magazin prin spargerea unui geam de la etajul III. Cum a ajuns el acolo? Era așa de înalt?

— S-a urcat pe o schelă metalică.

— Deci, individul a venit cu 5 — 6 zile înainte, și-a montat o schelă…

— Nu. Schela era montată de I.C.R. 9.

— Așadar, hoţul s-a dus la I.C.R. 9 și le-a spus: vreau să fac o spargere la magazinul „București”. S-a tocmit cu dumnealor și dumnealor i-au montat schela metalică.

— N-a fost așa.

— Dar cum?

— Magazinul nostru e de vreo… ani în reparaţie.

Tocmai terminaseră reparaţiile pe verticala aia și noi le-am cerut să demonteze schela. N-au demontat-o.

— Drept pentru care infractorul îi pupă pentru con cursul pe care l-a primit… Asta-i casa de bani din care s-au furat bijuteriile?

— Da.

— Nu văd urme de „violenţă” asupra ei. N-a făcut apel nici la „gură de lup”, nici la oxigen, nici la… Cum a deschis-o?

— Zlu cheia.

— Cu care cheie?

— Cu cheia ei originală.

— I-aţi dat-o împrumut pentru o noapte? Cum a ajuns la el? Cine o avea în păstrare?

— Cele două gestionare de la toneta 23.

Trag din ţigara antiastmatică și discut cu cele două gestionare.

— Dumneavoastră aveaţi în primire bijuteriile?

— Noi.

— Ce valoare au bijuteriile pe care le aveţi în primire?

— Milioane.

— Milioane?! Dar hoţul a furat numai de 356 575,80 lei. Cum de s-a rezumat numai la atâta? Era adventist? Putea să le fure pe toate?

— Cum să nu! Putea să fure și pijamale de la raionul de alături.

— Prin ce împrejurări a ajuns cheia la el? Câte chei are casa asta de bani?

— Una singură.

— Eu nu știu nici acum, la bătrâneţe, cum se împart două paie la trei măgari și n-o să reușesc să-mi dau seama nici în groapă (ori cavou) cum se poate împărţi o cheie la două gestionare. Cum v-aţi descurcat?

— Eram în schimburi diferite. Când, de pildă, eu lucram după-amiaza, îi lăsam cheia…

— Unde?

— Ascunsă aici, între boniere. Aici la tonetă.

— Unde a găsit-o fără mare bătaie de cap și tâmpitul de hoţ care a furat doar…

Poate îi lăsai și un bilet:

„Marioaro, cheia de la casa de bani, unde ţinem bijuterii în valoare de milioane, vezi că este sub al șaselea bonier din dreapta”! De ce nu vi s-a dat fiecăreia câte o cheie!

— Am cerut. Eu personal am cerut (am declarat asta și la miliţie, dar șeful nu vrea să recunoască, zice că de ce n-am cerut în scris). Am cerut tovarășului director administrativ, dar a zis că suntem în perioada de economii.

Cheia, zicea dumnealui, costă 500 de lei. Să aruncăm 500 de lei pe-o cheie?! Ce economii mai raportăm la sfârșit de an?…

Fluier în gând melodia „O bere pentru calul meu”, trag în piept din aceeași antiastmatică, și-l întreb pe interlocutor:

— Vi s-au calculat primele pe trimestrul trecut?

— Încă nu. Se lucrează la ele.

— Cred că luaţi câteva mii de lei…

— Chiar câteva mii nu, dar…

— Sunt convins că luaţi și mai mult, doar aţi adus o economie statului de 499, 99 lei cât trebuia să cheltuiţi cu cheia aia.

— Să vă audă dumnezeu!

Eu nu sunt chiar așa de pretenţios. Sunt mai modest. Nu vreau să mă audă chiar dumnezeu. După sărbătorile astea de iarnă sunt și cam răgușit. Nu pot vorbi chiar așa tare.

Aș fi mulţumit totuși dacă m-ar auzi niște tovarăși care trebuie să audă, acei tovarăși care sunt obligaţi prin funcţiile lor să vegheze asupra milioanelor noastre…

Pentru a demonstra că uneori „economiile” sunt prost înţelese am să vă mai dau niște exemple. De curând am fost pe un șantier unde era o risipă de materiale de te durea capul și la propriu și la figurat. Vă jur că mă durea capul. Am cerut directorului un antinevralgic. N-avea, pentru că trusa medicală necesară unei întreprinderi a fost desfiinţată pentru economii.

Am vizitat un I.R.C.T.I. unde am găsit depozitate măr furi nevandabile de milioane și care zăceau acolo de ani de zile și care vor mai zace. Am discutat multă vreme cu directorul despre o eventuală posibilitate de a debloca aceste milioane.

— V-aș servi cu o cafea, tovarășe, — dar ministerul nostru e în plină campanie de economii. Ne-a tăiat fondurile de cafea.

Și ca să revin la paza bunurilor noastre, pe alocuri păzite anapoda, am să fac apel la un exemplu pe care, mi se pare, l-am mai dat o dată — și sunt convins că n-o să strice dacă-l repet: în preajma locuinţei mele a fost un șantier. După ce construcţia a fost dată în folosinţă, a rămas acolo o pază. Trei paznici care făceau schimburile, un al patrulea care făcea liberele, și un al cincilea care era șef și făcea statele de plată. Curios, i-am întrebat ce păzesc. Am aflat că păzeau o groapă de var în care mai rămăseseră vreo 60 de kilograme de var și ăla astupat de pământ.

— Pentru 60 de kilograme de var vă pierdeţi vremea 5 inși?

— E bunul poporului, mi-a spus șeful pazei, trebuie să avem grijă de el…

Astăzi atât am avut de spus și, răgușit cum sunt, tare aș dori să mă audă „ăi de

sus”.

Vă rog, daţi-mi voie să-mi mai aprind o ţigară. Aveţi una antiastmatică? Mulţumesc!

UN VIŢEL VREA SĂ FUMEZE KENT

Mă urcasem în acceleratul 202. Și dormitam în locul meu de lângă ușă. Celălalt pasager, (că eram doar doi în tot compartimentul) dormea de-a binelea în colţul lui și, din timp în timp, mai scotea și câte o sforăitură alegromanontropo. La im moment dat (fiecare om are câte un moment dat), colegul meu de drum a început rida în hohote. Dormea și râdea în hohote. L-am trezit și dumnealui chiar trezit fiind a continuat să râdă.

— V-aţi visat la un spectacol de varietăţi?

— Nu… În viaţa mea n-am să mai plec la drum fără să iau la mine un pachet de ţigări Kent.

— Vreţi să fumaţi? Am eu Snagov.

— Eu nu fumez. Pentru viţel mi-ar fi trebuit o ţigară Kent:

— Care viţel?

— De o bucată de vreme mă obsedează un viţel. Cum aţipesc puţin, cum mi se prezintă în vis și-mi spune:

„Șefule, ai o ţigară?” Îl tratez cu ce am. Dar mă refuză. Vrea Kent.

— Viţelul?

— Da…

— Interesant. Luaţi ceva prafuri ca să visaţi viţei care fumează Kent? Aș da nu știu cât să visez și eu un Viţel fumând…

— Eu. Știu de unde mi se trage visul ăsta. Am vizitat nu de mult o staţiune experimentală…

— Și dacă vizitezi staţiuni experimentale visezi viţei fumători?

— Am rămas înmărmurit când am văzut nivelul de trai al viţeilor și vacilor din staţiunea asta. Niște inverstiţii… S-au făcut niște investiţii uluitoare. Un animal matcă, adică o vacă, are așa: spaţiu separat pentru hrană, boxă metalică pentru odihnă (ele nu dorm în boxele astea separate, dar le-au făcut). Știi ce viaţă duc?

— Teren de sport nu le-au amenajat? Bazin de înot?

Or, barem o sală de gimnastică.

— Nu. Dar dacă le-ar da cineva sugestia, le-ar face.

— În perioada când rumegă, rumegă așa în gol? Or, acompaniate de vreo orchestră de muzică de cameră?

— Poate în viitor. Interiorul grajdului, maternităţii şi creșei de viţei e… Pereţii interiori sunt din plăci de faianţă, ori plăcuţe ceramice glazurate…

— Dacă viţeilor li s-au creat asemenea condiţii e și normal să aibă pretenţia să nu fumeze orice fel de ţigară.

Să fumeze Mărășești un viţel care are „dormitorul” căptușit cu plăcuţe ceramice glazurate?

— După părerea dumitale cam cât costă o garsonieră de burlac?

— De viţel burlac?

— Nu, domnule, de om.

— În jur la… 30 de mii.

— Cam atât costă și „garsoniera” unui animal matcă.

— Unde este, domnule, „raiul” ăsta?

— În judeţul Hunedoara. Staţiunea experimentală Geoagiu. Nu mai plec în viaţa mea fără Kent la mine. Dumneavoastră, dacă nu sunt indiscret, ce profesiune aveţi? Cu ce vă ocupaţi?

— Fac rugăciuni. Mă rog lui dumnezeu să ierte greşelile…

— Frumoasă meserie v-aţi ales. Trebuie să aveţi mult de lucru. Vă rugaţi mult, pentru că greșeli sunt destule.

— Mă rog și în timpul liber. Cunoaşteţi ceva oameni care au greșit și au nevoie de rugăciunile mele?

— Cum să nu. De pildă tovarășii din conducerea staţiunii experimentale Simnic — Dolj.

— Ce păcate au?

— Li s-au dat fonduri de investiţii pentru locuinţe.

Muncitorii dorm pe unde apucă…

— Ce-au făcut cu fondurile?

— Le-au deturnat. Au făcut sediu administrativ. Două săli — una pentru club, alta pentru ședinţe și festivităţi…

— La deturnări de fonduri nu mă amestec. Rugăciuni pentru astfel de chestii n-am. P-astea nici dumnezeu nu le iartă.

— Ce vorbești dumneata? Sunt iertaţi aici pe pământ, și dacă sunt iertaţi aici… ce mai contează pedeapsa din ceruri? Dumneata știi unde-i comuna Frăţești — Ilfov?

— Am și rude acolo.

— Trei milioane jumătate s-au cheltuit cu realizarea lucrărilor de construcţie a sediului întreprinderii agricole de stat, cantină, cabină pentru portar, pichet de incendiu, reţele electrice, drumuri, alei, canalizări…

— Toate astea sunt necesare într-o întreprindere agricolă de stat.

— Și eu zic la fel, dar când clădirea a fost gata s-a desființat și s-a transformat într-o fermă a I.A.S.-ului Uzun. Construcţiile astăzi nu sunt folosite la întreaga capacitate…

— Pentru liniștea mea sufletească am. Să fac niște rugăciuni. Poate am să dau și niște acatiste.

— Roagă-te și pentru cei de la I.A.S. Valea Călugărească. Și dumnealor au făcut săli de petrecere, terase, camere luxoase de oaspeţi…

— La plecare să fie mulţumiţi cei care fac inspecţie.

Dar parcă prin ’65 s-a dat un H.C.M. prin care se arată că nu se mai aprobă

ridicarea unor construcţii neproductive.

— Are o istorie interesantă „palatul” de la Valea Călugărească.

Prima dată s-au cerut fonduri pentru spaţii de depozitare a vinului. S-au aprobat 199.000 lei. Ulterior valoarea s-a ridicat la 1 997.000, ca mai apoi să urce la 3 600.000 lei. Cred că acum cheltuielile s-au ridicat la vreo 6 — 7 milioane lei.

— S-au cheltuit niște bani dar…

— Dar ce?

— Când face cineva o vizită, are ce vedea. Poate fi primit ca lumea. Nu sunt clădirile astea productive, dar au „faţă”. Uite, chiar îmi notez în carnet să fac niște rugăciuni retroactive pentru cei ce-au păcătuit cu cheltuie lile neproductive. Şi-o să mai fac și altele pentru cei care au de gând în viitor să cadă în aceleași păcate… Nu vă supăraţi dumneavoastră, chiar visaţi un viţel care susţine să-l serviţi cu Kent?

— Sunt om serios. Uite-aici legitimaţia. Mă numesc Florea C. și sunt revizor principal în Direcţia de revizie a Băncii agricole, dumneata crezi că eu vorbesc „vorbe”…

Și omul s-a dus la vagonul-restaurant, a cumpărat un pachet de Kent, s-a culcat în colţul lui și… Am adormit și eu. La un moment dat am simţit că mă zgâlţâie cineva. Era colegul meu de compartiment.

— Te-ai molipsit de la mine? Ţi-a cerut și dumitale vreun viţel ţigări Kent? Că ai râs în somn.

— Nu. Eu am visat altceva!

— Ce?

— Nu spun că s-aude la minister și…

CUM TE POŢI ÎMBOGĂŢI PESTE NOAPTE

Am intrat în judeţul Olt călare pe o bicicletă cu ghi donul pe dreapta. Și a doua zi ieșeam din judeţul Olt mânând de la spate 93 de capete de bovine (capetele de bovine cu picioare și anexe cu tot), 240 capete porcine (porcinele la fel ca în paranteza de mai sus) câteva care încărcate cu butii cu vin și multe alte care doldora de cereale. Grâu, porumb, orz…

Cum am trecut graniţa Oltului, chiar lângă placarda ce delimitează judeţele, am dejugat. Am dat de mâncare ia vite, am aprins un foc și am pus de o mămăligă mai vârtoasă. Când fierbea apa în tuci, mă uitam în el ca într-o oglindă și mă scuipam să nu mă deochi. Semănăm cu Petru Rareș din perioadă când făcea comerţ cu pește.

Când a început să se lumineze, a venit la mine un paznic înarmat, care păzea un prun ce nu fusese cules la timp din motive obiective. Păzea prunul și vorbea în dialectul lui Amza Pelea:

— Unde fuseși cu… de unde le luași…

— Le-am furat de la olteni.

— Ei, ba pe dracu'. Machea! Nu zău, le furași?

— Pe cinstea mea că le furai.

Cam pe la jumătatea discuţiei veni și un teleormănean.

După ce vorbiră ei ce vorbiră în secret, întinseră amândoi armele spre mine.

— Spune de unde ai toate astea?

— N-am spus? Le-am furat din judeţul Olt.

— Asta ori e nebun, ori face pe nebunul, mă adulară cei doi paznici încărcând armele cu gloanţe de mistreţ și întinzându-le și mai spre mine.

— Măi vericule, continuă unul din ei, ai ceva acte 7

— Păi, de ce să n-am? Uite aici, cu poză!

— Nu, vere, asupra „bunurilor" pe care le…

— Nu v-am spus că le-am furat?

— E nebun. Mă mai lăudară ei și mă luară mai cu binișorul. De unde le-ai furat?

— Notează unu cu ţeava puștii pe zăpadă… Vezi carele alea? în ele sunt 628 400 kg porumb boabe. Le-am furat de la C.A.P. Vădastra… în celelalte care sunt 79 221 kg porumb știuleţi. Pe ăsta l-am furat de la ferma de stat

Studina. De la C.A.P. Deveselu am furat doar 17 390 kg grâu, iar de la C.A.P. Brâncoveni — 6 293 kg… în carele alea am orz. 27 887 kg. De la C.A.P. Fălcoiu și C.A.P. Iancu Jianu le am.

— Nu ţi-e rușine, mă tovarășe, să furi în halul ăsta? În butoaiele alea ce ai?

— Vin… vreţi să-l gustaţi?

— Ascultă, să nu încerci dumneata să ne mituiești pe noi. De unde ai vin, și ce cantitate?

— Vreo 21184 litri.

— Tot furat?

— Dar sunt prost să cumpăr vin? De la ferma viticolă „Iancu Jianu" am furat 13 346 litri vin și 2 201 litri pichet de vin…

— Da bicicleta din carul ăla, ce e cu ea?

— Aia e a mea.

— Credeam că ai furat și bicicleta. Asta-ţi mai lipsea.

Ţi-o rechiziţionăm. Mărine, ia du-te tu… încalecă pe bicicleta aia și treci pe la „unităţile"… și spune-le că am prins un… care le-a furat și să vie aici, la faţa locului să-și recunoască „obiectele". Eu rămân să-l păzesc pe el. Auzi, tovarășe, dacă faci o mișcare până vine, ciur te fac… Urcă-te Mărine, pe bicicletă și dă-i bătaie, bagă cărbuni în pedale.

Omul cu arma m-a ţinut în poziţie cu mâinile în sus până ce trimisul a venit înapoi.

— Ne-a păcălit. Am dat pe la toate C.A.P.-urile și I.A.S.-urile, le-am povestit ce și cum și cică nu le lipseşte nimic. De unde le-ai furat, tovarăș'?

— Sunt om serios, eu nu mint.

— Da astea 93 de vite… da astea 240 de capete porcine?

— Nu sunt numai capete au și resturi.

— Nu ne lua pe noi cu amănuntul. De unde le ai?

— De la C.A.P. Brâncovem am furat 14 vaci cu lapte și 51 de tineret bovin… Nu vreţi să bem niște lapte proaspăt?

— Fără lapte. Cunoaştem noi problema. Purceii?

— 89 i-am furat de la C.A.P. Brâncoveni, 41 de la ferma 1 Boianu, iar 67, ăștia mai mici, de la C.A.P. Fălcoiu.

— Dai în scris că i-ai furat de-acolo?

— Dau.

— Ia, mai ia, mă, o dată bicicleta și… verifică!

A luat bicicleta (cine o să-mi plătească uzajul, nu știu) și s-a întors tot dând din umeri.

— E „diliu” omul. La toate C.A.P.-urile și I.A.S.-urile amintite de el (arăta spre mine, care mă apucasem să mestec mămăliga cu mâinile în sus) mi-a spus că nu le lipseşte nimic. Mi-a arătat chiar inventarul scriptic și nescriptic, viu și mort… Nicio lipsă… De unde le-ai furat.

tovarășe? De unde ai furat averea asta? Că aici e valoare de 1 milion.

— 1 400.000… și ceva.

— Foarte bine că știi cifra exactă… Spune de unde…

— Eu am spus, dacă nu mă credeţi.

— Hai, mă Marine, să-l lăsăm în pace. Dacă n-a reclamat nimeni… Cu ăsta poate dăm și noi de dracu’.

Și cei doi paznici mă părăsiră cu regret în suflet.

Bicicleta mea n-avea număr. Îmi luau numărul de la bici cletă. N-am nici număr, nici cai la bicicletă.

P.S.

Eu, având bicicletă cu ghidonul pe dreapta, mă urcai pe șa și…

ANTRICOTUL FERMECAT

După ce am citit aproape un hectar și 30 de ari de documente, după ce am discutat cu majoritatea celor care cunoșteau cazul, am intrat în cofetăria hotelului „Bulevard” din Sibiu. Pentru că fumatul în local era interzis am rugat să mi se aducă o carte de telefon și încă un pahar de borviz cu gheaţa separat, pentru că și așa n-aveau. După șase minute de gimnastică a minţii, am intrat în cabina telefonică și am format un număr. Am întrebat dacă e casa Dumitru L., m-am prezentat și fiind chiar dumnealui la telefon l-am rugat să-mi înlesnească o întâlnire.

— Apropo, de ce să ne întâlnim?

— O problemă care vă interesează și mă interesează. Sunt găzduit la hotel „Bulevard”, camera 319. Vă aștept până la ora 18.

La Sibiu era cu opt grade mai cald decât a fost alaltăieri la București. Am deschis fereastra și ușa pentru a se face curentul de aer necesar pornirii ventilatorului.

La ora 17 și 19 minute a sosit, în sfârșit, domnul Dumitru L. Am început:

— Acum câteva luni am asistat aici, la Tribunalul din Sibiu la un proces. Un ins luase câteva kilograme de struguri din viile la care lucrează de câteva zeci de ani. A fost sancţionat, așa cum spune legea și.).

— Nu pricep ce doriţi de la mine.

— Dumneata ai vie? Ai lot ajutător? Cultivi vinete, varză, porumb, dovlecei?

— Nu. N-am lot ajutător. Dar de ce?

— Un moment. Vă serbaţi onomastica? De Sf. Dumitru faceţi o sindrofie, ori cum îi zice pe-aici?

— Da…

— Anul trecut, cu câteva zile înainte de Sf. Mitică, mai precis în ziua de 17 octombrie, veneaţi de dincolo dinspre Sălișteu cu I.M.S.-ul cu nr. 1-Sb-2487 încărcat cu damigene cu vin, lăzi cu struguri și alte legume.

— E adevărat. Le cumpărasem.

— La bufetul de lângă Sălișteu v-aţi oprit să mai luaţi „benzină”. A venit la dv. Căpitanul de miliţie V.P. și v-a rugat să prezentaţi actele. A vrut să se convingă și dum nealui dacă le-aţi cumpărat, ori numai v-aţi făcut că le-aţi cumpărat.

— Tovarășe, povestea asta s-a lămurit. S-a făcut anchetă. Sunt documente la dosar că le-am plătit.

— Dar în momentul când căpitanul Popa a insistat să-i arătaţi bonurile de cumpărare de ce aţi dat dispoziţie șoferului să apese pe accelerator?

— Eram băut…

— Făceaţi „încălzirea” pentru Sf. Dumitru? Mă rog. Vă mai amintiţi…

— Ce?

— Vă mai amintiţi de „cursa cu obstacole” din ziua aia? Căpitanul Popa s-a urcat în autoturismul 1-Sb-801 și a pornit în urmărirea dumneavoastră. V-a somat de câteva ori. N-aţi oprit… L-aţi depășit, iar v-a somat. Aţi intrat în curtea unei întreprinderi, aţi ascuns damigenele și lăzile cu struguri… Când a vrut să intre omul legii să facă proces-verbal aţi dat dispoziţie paznicului să nu-l primească. Dacă vinul, strugurii și celelalte erau cumpărate, de ce le-aţi dosit? De ce l-aţi ultragiat pe Căpitanul Popa?

— Tovarășe, dar povestea asta s-a încheiat. A fost proces. Am fost achitat. Procuratura judeţului găsind soluţia justă n-a făcut recurs…

— E destul de interesant cum aţi fost achitat. Mă rog, aţi fost achitat, dar căpitanul Popa, după câte am aflat din documente, a fost chemat în faţa Tribunalului militar pentru ultraj și abuz de putere. Cum ai făcut, domnule, de-ai întors totul pe dos? Cum ai reușit să-l bagi la apă?

— Dumneata îmi iei un interogatoriu? Cu ce drept?

— Păcatele mele! Am eu figură de anchetator?

— Atunci?

— Am auzit de cazul ăsta. L-am studiat pe îndelete și dumneata știi cât de curioși sunt scriitorii. Te-am deranjat cu atâtea întrebări pentru cultura mea generală. Pentru documentare. Pe cinstea mea dacă nu ești mare în ochii mei.

Guliiver din ţara piticilor pe lângă dumneata e un prichindel. Eşti colosal. După ce mă despart de dumneata alerg glonţ la cinematografie şi semnez un contract pentru un film în culori. Aţi putea juca în filmul ăsta ca erou principal?

— Domnule, eu sunt om serios.

— Nu-i nimic. Am să insist pe lângă cinematografie să-l aducă pe Alain Delon. Vă convine?… Tovarăşe Lungu, spune-mi rogu-te şi mie acum, între patru ochi, cum ai făcut, domnule…

— Cum am făcut ce?

— Cum ai făcut de-ai ieşit din încurcătura asta şi l-ai… încarci I.M.S.-ul cu damigene cu vin, cu lăzi cu stru guri, ultragiezi un căpitan de miliţie şi până la urmă ajunge la Tribunalul militar tot ofiţerul. Ai avut un avocat chiar aşa de isteţ?

— Dacă vrei să ştii nici n-am avut avocat până…

— Eşti mare, nene Lungule… îţi mulţumesc pentru vizită. Mi-a făcut mare plăcere întâlnirea cu dumneata…

Un moment. Am uitat să te întreb ceva.

— Ce?

— Te bucuri în oraşul ăsta de multă simpatie. Cu ce te ocupi? Faci gheaţă artificială şi-i serveşti pe… Ce faci?

— Directorul abatorului din Sibiu.

— Sunteţi directorul abatorului?

— Adică acuma nu mai sunt. De la povestea aia m-au retrogradat.

— Deci ceva măsuri s-au luat. Nu vă mai ocupaţi cu industria cărnii. V-a trecut la industria locală, vă ocupaţi de rogojini ori calapoade?…

— Nu, tovarăşe. Tot la abator. Achizitor şef. Achizitor de animale…

După despărţire am făcut un duş.

ÎN APARTAMENTUL 22 SE ÎNREGISTREAZĂ MUZICĂ

Ieri m-a oprit portarul şi mi-a spus că m-au căutat două fetiţe care plângeau. L-am întrebat unde sunt şi după ce s-a uitat înspre şosea, după ele, mi-a zis:

— Acu' au plecat. O să vă caute la telefon. Le-am dat numărul.

Puţin mai târziu am primit un telefon. O voce de bărbat mă ruga cu insistenţă să mă duc până pe Calea Griviţei, să caut blocul S şi să sun la apartamentul 22. Până să întreb de ce, s-a întrerupt legătura.

Am găsit blocul, am găsit şi apartamentul 22 şi m-am oprit pe scări. De după uşă răzbătea vocea Ritei Pavone, care cânta „Titina". După o ezitare de câteva secunde, am sunat şi mi s-a deschis. Două fetiţe şi doi tineri înregistrau muzică de pe un magnetofon pe altul.

— Voi m-aţi invitat?

— Da!

— S-o ascult pe Rita Pavone?

— Nu.

Au vrut să oprească înregistrarea, dar nu i-am lăsat. L-au dat mai încet. Unul dintre băieţi și-a luat rămas bun și a plecat.

— Vreţi să-mi spuneţi în ce scop m-aţi chemat?

— Să scrieţi un foileton.

Despre voi?

— Da. Dar să nu daţi nume.

— Ce-aţi făcut? Sunteţi fraţi toţi trei?

— Și da, și nu.

— Cum adică?

În locul Ritei Pavone și-a făcut intrarea vocea lui Tom Jones. Pe fundalul melodiei „Iarba verde de acasă” am continuat discuţia.

— Sunteţi ori nu sunteţi fraţi, l-am întrebat pe băiat care avea vreo 17 — 18 ani.

— Ele două sunt surori bune, iar eu le sunt un fel de frate vitreg.

— Un fel de frate vitreg?! Cum vine asta?

— Mama mea s-a despărţit de tatăl meu bun acum vreo 8 ani și s-a căsătorit cu tatăl lor.

— Și tatăl tău bun unde-i acum?

— S-a recăsătorit. Nu știu pe unde mai e.

— Și mama bună a fetelor?

— S-a recăsătorit și ea, are copil, rostul ei.

— Până aici am înţeles… Voi, fetelor, de ce n-aţi rămas la mama voastră bună?

— Pentru că așa s-au învoit la proces. Mama a luat casa și tata ne-a luat pe noi.

— Măcar voi trei vă împăcaţi?

— Ca niște fraţi buni — mi-a răspuns băiatul. Eu îi spun „tăticule” tatălui meu vitreg, fetele îi spun „mămico”.

mamei lor vitrege. Dar mâncăm separat.

— Cum mâncaţi separat?

— Eu, de pildă, mănânc ce-mi gătește mămica.

— Și fetele?

— Vine bunica și le gătește separat.

— Spuneaţi că vă înţelegeţi…

— Noi ne înţelegem dar…

— Dar ce?

Fetele, mai slabe, au început să plângă tocmai când Adamo cânta „Paula”.

— De câţiva ani ne-a părăsit tata.

— Nu l-aţi mai văzut de câţiva ani?

— Când se ceartă cu…

— Cu cine?

— Cu femeia aia la care s-a mutat. Când se ceartă cu ea mai vine și pe la noi. Stă câteva zile și pe urmă iar pleacă.

— Bani vă trimite?

— Săptămâna trecută ne-a trimis 132 de lei să plă tim lumina și 70 de lei pentru mâncare. A zis că n-are mai mult, pentru că are cheltuieli mari cu întreţinerea maşinii.

— Are și mașină!

— … Da. Opel Kapitein!

— Mămica voastră nu are leafă?

— Ba are. Dar de ce să cheltuiască banii cu niște fete care nu sunt ale ei? Are dreptate… Acum, cu noi, fetele, e mai greu.

— De ce?

— Bunica noastră, care avea și ea o pensie și venea să ne gătească, s-a îmbolnăvit. E în spital de vreo două săptămâni.

Adriano Celentano cânta „Povestea lui Serafino", fetele plângeau, puștiul privea pustiu, undeva, într-un colţ al camerei…

— Și, totuși, vă rog să-mi spuneţi de ce m-aţi chemat pe mine și nu niște… Eu știu pe cine aţi fi putut invita, poate…

— Vrem să scrieţi un foileton despre noi.

— Despre voi?

— Da. Dar vă rugăm să nu daţi nume.

— Aţi făcut vreo…

— Da.

— Ce-aţi făcut?

— Am înregistrat și înregistrăm muzică.

— Dar…

Charles Aznavour cânta „Aniversare plăcută" și pentru că melodia ne plăcea la toţi patru am tăcut.

— Și ce e rău în asta că aţi înregistrat muzică?

— Minţim! Păcălim oamenii din jur.

— Nu înţeleg 1 Cum păcăliţi oamenii?

— Dăm drumul tare la magnetofon, cântă muzica și lumea crede că noi, cei trei aproape fraţi, că viaţa noastră e frumoasă, plăcută. Îi facem să creadă că avem o copilărie caldă, fericită… Și de fapt minţim! Minţim! Scrie un foileton despre noi, mincinoșii…

Așadar, în apartamentul 22 se înregistrează muzică, pe undeva pe ţărmul mării se plimbă cineva într-un Opel Kapitein, iar eu trebuie să scriu despre niște copii „mincinoși", cu condiţia să nu dau niciun nume în afară de cele ale cântăreţilor de muzică ușoară!

Credeţi că am să reușesc?

CINCI SUTE DE LEI „SFÂNTUL”
PE ALESE!

Eugen V. era contabil șef, Constantin P., inspector cu probleme de personal, iar Cristian B. dispecer cu siguranţa circulaţiei. Toţi trei, dar absolut toţi trei, erau salariaţi la Autobaza din Curtea de Argeș. Într-o zi s-au întâlnit la o bere. Și cum epuizaseră toate subiectele de actualitate, trecură la cele istorice. Dispecerul îl întrebă pe Puricei:

— Măi Costică, tu lucrezi cu personalul, cu dosarele cadrelor, te-ai uitat și tu în fișa personală a lui Neagoe, ce studii avea ăsta?

— Care Neagoe?

— Basarab, ăl de-a zidit Mănăstirea Curtea de Argeș.

— Păi, Manole a zidit-o.

— Cartea de muncă a lui Manole ai studiat-o? Pe unde a mai lucrat înainte?

Au râs toţi trei, dar absolut toţi trei, ca de o glumă bună și la a doua halbă, contabilul șef, care tăcuse, intră și el în vorbă.

— Da ce-ţi veni cu întrebarea asta cu mănăstirea?

Dispecerul ceru niște caşcaval cu piper și, după ce suflă piperul de pe caşcaval, începu:

— Am un plan grozav. Nemaipomenit! Ridic o mănăstire.

— Ce ridici, Bănică?

— Lângă asta construită de Manole, ridic eu una și mai mare.

— Ai haz. De unde facem rost de fonduri?

— Asta nu-i o problemă. Am eu un plan.

În ziua aia, toţi trei făcură, deocamdată, o „bisericuţă”.

și un plan de bătaie, în legătură cu strângerea fondurilor pentru ridicarea mănăstirii. Chiar a doua zi „bisericuţa” se puse pe treabă.

Șoferul Autobazei, S.C. avea la mașină un motor cam „Gripat”. S-a dus la contabilul șef Voi cu să-i dea aprobare pentru schimbarea motorului.

— Îţi dau aprobarea pentru schimbarea motorului, cu condiţia să dai și tu ceva pentru ridicarea unei mănăstiri!

— Păi n-avem una?

— Mai facem una, ce, strică mai multe mănăstiri?

Cușbescu a contribuit cu 400 lei. Tot în ziua aia, mi se pare, a venit și șoferul A.U. să obţină o aprobare pentru 6 anvelope noi. Dar, pentru că avea păcate mai multe, a „Donat” 600 de lei. Șoferul I.J. avea nevoie de o singură anvelopă și nefiind prea credincios, a adus doar o damigeană cu 10 litri de ţuică. Casierul I.Z. avea un plus în gestiune. Ca să nu aibă neplăceri cu contabilul a dat 900 lei pentru mănăstire și a scăpat de păcate.

Al doilea „ridicător” de mănăstiri, inspectorul cu problemele de cadre, a deschis și el un registru de donaţii.

— Vreau să-l angajez pe fiu-miu la dumneavoastră – s-a rugat Maria S., de

Puricel.

— Ţi-l angajez, dar trebuie să contribui și dumneata.

După ce-a lămurit-o despre ce contribuţie e vorba, femeia s-a prezentat cu 10 litri de ţuică. Iosif T. auzind că se fac angajări pe bază de donaţii, a dat 500 lei și s-a angajat. Șoferul Gheorghe D. visa o mașină mai bună. A trecut pe lângă „Sfântul" Puricei, s-a închinat, i-a dat o mie de lei și, gata, a primit o mașină mai bună. Constantin I. a contribuit cu 200 lei, Ion S. cu un miel, Gheorghe H. cu 2 curcani…

Dispecerul Cristian Bănică avea, în cadrul „bisericuţei" ce ridica mănăstirea, sarcina de a strânge bani pentru vopsele și alegerea sfinţilor ce urmau să fie zugrăviţi în interior. A venit la el Marin Lupu, cu rugămintea să-l ajute în problema absolvirii examenului de categorie de clasă. Bănică l-a măsurat din tălpi până-n tavan, pe Lupu, și l-a întrebat:

— La care sfânt ţii tu cel mai mult, pe care-l iubești?

— Pe Ilie, că mai dă câteodată cu biciul.

— Pe ăla ţi-l fac.

— Unde mi-l faci?

— În mănăstire. Dai 500 lei și ai sfântul tău personal.

— Și m-ajută și la absolvirea examenului?

— Mai încape discuţie? Dacă mai ai clienţi din ăștia, trimite-mi-i, dar pe rând și învaţă-i lecţia.

A venit Ion Olteanu.

— Eu îl iubesc pe Sf. Gheorghe, care omoară balaurul cu suliţa.

— Cu 500 de lei ţi-l fac și pe ăla.

— N-am decât 400 lei. Fă-mi-l fără suliţă. Cu baionetă. E mai scurtă.

S-a învoit și cu Olteanu. Și a urmat Ion Stănciulescu, cu aceeași problemă.

— Care e sfântul tău preferat?

— Am doi.

— Numele lor?

— Anastasie și Chiril.

— 1.000 de lei amândoi!

— Dau 1 100 lei dacă-i faci călare.

Ce contau doi cai pentru Bănică? L-a trecut pe Stănciulescu cu doi sfinţi călare. Șoferii Luca Jugleanu și Nicolae Chelu comiseseră un accident de circulaţie. Au venit spăsiţi la Bănică.

— Ajută-ne, șefule, am încurcat-o. Fă dumneata niște acte din care să rezulte că nu suntem vinovaţi de produce rea accidentului.

— Bine, daţi câte o mie de lei.

— Zău dacă avem. Îţi dăm o mie de lei amândoi.

Tocmai când „Sfânta Treime", adică „bisericuţa" începea să strângă bani și pentru clopot, un necredincios de miliţian îi întrebă:

— Ce vreţi să faceţi voi, mă? Mănăstire? Voi nu știţi că dracii nu ridică mănăstiri?

Îi înhăţă și le făcu acte. Acum cei trei „meșteri mari, vor fi și ei între ziduri câţiva ani…

VESELA ȘCOALĂ DIN PRUNDUL BÂRGĂULUI!…

În comuna Prundul Bârgăului funcţionează o școală mixtă. Cu câţiva ani în urmă conducerea acestei școli s-a dus la fostul ei conducător din Bistriţa:

— Avem și noi o rugăminte.

— S-o auzim.

— Ce-ar fi să ne lăsaţi o perioadă de timp în pace?

— Cum să vă lăsăm în pace?

— De pildă, să nu ne mai „omorâţi cu atâtea controale trimestriale, semestriale, anuale, bianuale… și o să vedeţi că școala noastră o să prospere.

S-a întrunit, pare-se, o comisie care a analizat propunerea și ea a fost votată cu majoritate de voturi. Din ziua aia la casa de copii din Prundul Bârgăului nu s-a mai făcut o inventariere a gestiunilor ca lumea, nu s-a mai făcut un control riguros…

Nu de mult, s-a auzit și la miliţia judeţeană despre acest experiment și, din simplă curiozitate, s-a deplasat un tovarăș la faţa locului să vadă pe viu ce rezultate dă această inovaţie. Primul sondaj s-a făcut cu S.H., administratorul casei de copii.

— Ei, tovarășe S., cum merge munca? Vă descurcaţi mai ușor fără control de la centru?

— Mult mai ușor.

— Și cum lucraţi, pe bază de vraiște?

— Ce vraiște, tovarășe. Ţin și eu o gestiune, o situa ţie la zi.

— Foarte bine, foarte bine… Și care-i situaţia?

— E drept, în gestiunea mea e o lipsă de 143 456, 32 lei…

— Cuuum?!

— Nu vă speriaţi pentru că am și plusuri în valoare de 156 185, 29 lei.

— Frumos! Spune-mi, te rog, sistemul ăsta de gospodărie, dumitale personal, îţi aduce ceva avantaje?

— Păi, altfel… ne-am bate capul? Sistemul ăsta te face om. Dacă vii la mine acasă, o găsești plină.

— M-ai făcut curios. Hai până acasă la dumneata să vedem cu ce te lauzi.

După ce i-a arătat vreo 47 de cuverturi, vreo 20 de dosuri de saltele, 16 rochii, 11 cearșafuri și multe altele, S. a zis:

— Am avut mai multe lucruri, dar am vândut din ele.

— Și sunt toate din inventarul școlii? Cum poţi dormi liniștit?

— Dorm liniștit pentru că, am uitat — să vă arăt, am și 37 feţe de pernă noi-nouţe.

— Tot din…

— Tot.

Prin curtea școlii se plimbă abătut I.A. A fost întrebat și el.

— Dumitale îţi priește harababura asta de aici?

— Deloc…

— De ce?

— Sunt mic în grad. Îngrijitor. Și aici n-au voie să se chivernisească decât de la îngrijitor în sus. La anu' dacă o să mă port bine și urc o treaptă… "Stofă" de urcat o treaptă am. A recunoscut și conducerea.

— Cu ce prilej?

— Am luat din crescătorie 5 purcei, i-am urcat în podul grajdului cu intenţia să-i iau noaptea, dar proștii de purcei mi-au făcut greutăţi în muncă și au guiţat. I-a auzit conducerea și mi-a spus că n-am obraz. M-au și certat. Mi-au cerut să am răbdare până ajung la o funcţie care-mi dă dreptul ca să… După dumneavoastră, o spălă torească e mai mare în grad decât un îngrijitor?

— De ce mă întrebi?

— Leana Sângeorzan e spălătorească și ea are drept după „statutul" conducerii școlii, eu nu. Mi-a arătat mie 8 cearșafuri, 3 pijamale, 40 perechi de șosete, 37 perechi de ciorapi, 8 feţe de pernă din damasc. Prosoape, barem, are un dulap plin. Plus ce a mai dat pe la neamuri. De ce ea are dreptul să fure și eu nu?

— Poate că are vechime mai mare.

— Așa o fi, că e mai mare ca mine cu trei ani. Petre Chiperi avea pantofii cei mai lustruiţi și dinţii cei mai albi posibil. A fost rugat să răspundă și el la câteva întrebări:

— Dumneata ce hram porţi pe aici?

— Gestionar, tovarășe! Gestionar!

— Și ce gestionezi?

— Magazia casei de copii.

— Și?

— Ce și?

— Tot harababurist?

— Nu cunosc expresia.

— Vine de la harababură.

— Ooo, da, desigur. Credeam că vorbiţi de vreo sectă. Știţi, eu nu am niciun dumnezeu.

Și a dovedit asta, când și-a arătat „depozitul" de acasă. Harababură în gestiunea de la școală, harababură în gestiunea de acasă.

— Astea 15 perechi de șilduri de uși de ce le-ai luat, ai de gând să-ţi faci casă cu 15 uși?

— Să fie acolo, tovarășe. Cer de mâncare? Am și 7 uși pentru sobe de teracotă.

— Îţi faci 7 sobe?

— Dacă o să am niște ani mănoși…

— De câţi ani furi?

— Nu de mult.

— Se cunoaşte că eşti începător. N-o să avansezi prea curând. Furi anapoda. Ia numără cutiile alea de cremă şi tuburile de pastă de dinţi.

— 110 cutii cremă de ghete, 216 tuburi pastă de dinţi. Total general 326. Nu găsiţi una mai mult sau mai puţin

— Eu ştiu să ţin evidenţă, sunt doar gestionar.

— Păi cu cremă şi pastă de dinţi…?

— Am şi 10 pijamale, şi… Vă rog să nu mă subapreciaţi. Vă rog din suflet să nu ajungă la urechile conducerii casei de copii că nu mă pricep. Sunt în stare să mă schimbe. Au nevoie de oameni de nădejde…

Directorul şi contabilul-şef se învârteau în jurul unui strung. Din simplă curiozitate i-am întrebat:

— Vreţi să-l furaţi?

— Cum ai ghicit? Exact!

— Şi cum o să procedaţi? E al şcolii, nu?

— A fost, acum ne aparţine.

— Vă aparţine?!

— L-am scos din evidenţă contabilă.

— În ce fel?

— L-am propus la casare, am făcut proces-verbal de predare la I.C.M. şi gata. Uite procesul verbal.

— Cum l-aţi predat, dacă e aici?

— Am pus elevii să strângă fier vechi, au strâns şi gata.

— Şi, mă rog, ce o să faceţi cu strungul?

— Strică un strung la casa omului?!

— Aveţi dreptate… Vreţi să-mi daţi şi mie o maşină să mă ducă până la Bistriţa?

— Cu plăcere, dar grăbiţi-vă, s-ar putea să se termine maşina.

— Cum să se termine?

— Şoferul Simion Mare a început să fure din ea. Până alaltăieri furase 3 arcuri, 3 saboţi de frână, 3 anvelope.

Dacă nu i-a furat încă motorul s-ar putea să vă ducă până la Bistriţa…

Dacă nu, nu.

Nu s-a mai pus problema. Între timp dispăruse şi clădirea.

DE CE MERG ÎN MÂINI UNII DIN BUZĂU

Când să pornesc din faţa Consiliului popular Buzău, a apărut în faţa maşinii un fumător şi m-a rugat să-l duc şi pe dumnealui până la Simileasca. La un moment dat, uitându-mă prin oglinda retrovizoare, am văzut în loc de pasager două cizme cu tocurile în sus şi cu vârfurile în dreptate spre mine. Puţin speriat, am întrebat:

— Chiar în Simileasca coborâţi?

— La întreprinderea de industrie locală „Flacăra*, mi-a răspuns de sub bancă vocea stăpânului celor două cizme.

În faţa întreprinderii am oprit. Fumătorul a coborât, mi-a mulţumit și a pornit în mâini spre poartă.

— Ascultă… am strigat eu după cele două cizme. Dar s-au făcut nevăzute după o clădire.

M-am uitat la firmă și, într-adevăr, era sediul întreprinderii de industrie locală. Am intrat în vorbă cu por tarul, care părea normal.

— A trecut un tovarăș pe aici, cine era?

— Cum cine? Era tovarășul Aristide.

— Care Aristide? Briand?

— Tovarăș'! Nu mă lua pe mine cu istoria cu Briand! A fost tovarăș' Aristide M., tovarăș' director Aristide.

— Dar de ce mergea în mâini?

— Așa lucrează aici conducerea. Pe dos.

Stând de vorbă cu portarul mi-am aruncat privirile prin întreprindere. Nu știu dacă sunteţi la curent, dar de curând s-au construit niște ateliere-auto utilate cu strung, staţie de încărcat acumulatoare, instalaţie de su dură electrică și multe alte ustensile. Un asemenea atelier-auto costă peste un sfert de milion. Ei bine, spre un astfel de atelier-auto nou-nouţ s-au repezit câţiva oameni și, cât ai zice pește, l-au descompletat.

— De ce descompletaţi atelierul auto? i-am întrebat pe descompletatori.

— Avem nevoie de strung. 11 montăm…

— Dar era montat!

— Avem nevoie și de mașină. Cărăm cu ea munci tori de la Buzău la Cernătești și invers.

— Merge și invers?

— Dac-o întoarce la Cernătești.

Grozavi oameni! Au nevoie de un strung și de un autobuz ori camion și cumpără un atelier-auto. Un ale lier-auto modern, care costă o avere și care undeva ar fi necesar așa cum a fost conceput. Dar asta nu-i nimic.

Era pauza de prânz și, făcând câţiva paşi prin întreprindere, îmi atrage atenţia un postament de beton armat, înalt cam cât un apartament cu 2 camere, confort III.

Pe beton săpase cineva următorul text: „Acest beton va fi spart de Dragomir Ștefan".

— Când a fost turnat betonul ăsta?

— Abia s-a uscat ca lumea.

— Și dacă s-a uscat ca lumea, de ce să-l spargă Dragomir?

— Fiindcă a mai spart betoane d-astea abia uscate.

Și mai are de spart. Știţi, aici s-a făcut o hală pentru fabricarea înlocuitorilor de cărămidă.

— Și?

— Betoanele astea erau turnate pentru agregatele necesare. Dar când au fost gata montate agregatele s-au răzgândit. Acum reprofilează hala pe plăci de gard și șpalieri.

— Dacă ar fi făcut-o de la început pentru fabricarea de șpalieri, acum n-ar mai fi avut Dragomir ce lucra. Așa e?

— Ba ar fi avut. Dragomir ăsta are de lucru aici toată viaţa. Uitaţi, vedeţi hala aia?

— O văd.

— Și aia trebuie reprofilată… Știţi, aici se făceau niște stâlpi electrici din beton. Îi turnau oamenii afară. Li s-a făcut milă de muncitori și după multe demersuri s-a aprobat construcţia halei. Au făcut hala…

— Și acum de ce trebuie să se reprofileze?

— După ce s-a dat aprobare pentru hală, după ce au pus-o pe picioare, le-a scos Bucureștiul stâlpii din plan.

Norocos om Dragomir ăsta! Am mai făcut câţiva paşi prin, Flacăra” (stinsă de bani) și văzând niște instalaţii noi care erau „depozitate** după sistemul I.C.M. (întreprinderea asta se ocupă cu fierul vechi) am întrebat:

— Asta ce mai e?

— O elindă. Un fel de săpător cu mai multe cupe.

— Dacă e săpător de ce nu sapă?

— E nou. A fost adus în ’69 din străinătate. A lucrat câteva luni…

— Și a obosit?

— Aici la noi nu sunt condiţii de lucru pentru el. Mai mult încurcă.

— Dacă încurcă de ce-aţi mai adus mașina, de ce s-a băgat valută în ea? O daţi acum pe mâna lui Dragomir?

De ce se lucrează aici cu picioarele?

— Pentru că mâinile sunt ocupate pentru mers.

Și mergând eu așa prin întreprindere, mă izbesc nas în nas cu tovarășul Aristide. Acum mergea într-o mână pentru că cu cealaltă îşi scosese pălăria să mă salute.

— N-am știut că sunteţi de la… și veniţi în control.

Mulţumit de ce-aţi constatat în întreprinderea noastră?

— Puteaţi să faceţi și mai mult.

— De pildă?

— Niște tuburi de canalizare cu orificiul exterior.

— Ne-a și sosit mașina de tuburi din străinătate.

— Există o astfel de mașină? Unde-aţi găsit-o?

— Ea face tuburi normale. Dar o reprofilăm noi.

— Așa da. Ce mai aveţi în perspectivă?

— O fabrică de borcane și damigene. Trebuie să trimitem urgent 87 de oameni la specializare pe timp de 6 luni.

— Și ce surpriză o să ne oferiţi la fabricarea acestor borcane și damigene? Le faceţi din lemn de brad și fără posibilitate de umplere și evacuare?

— Normale.

— Atunci unde e surpriza? Normale le poate face oricine.

— Unde e surpriza? Iat-o: pentru 1971 am în planul de producţie 1 131.000 lei damigene și borcane. Reţineţi: Pentru 1971.

— Am reţinut.

— Acum suntem aproape de sfârșitul lui ’70 și proiectul pentru construirea fabricii încă nu e gata. Proiectul!

O să ne vină proiectul în ’71, o să ne apucăm de construcţia fabricii, în ’72 o să fim gata.

— Și cum o să realizaţi planul de 1 131.000 la borcane și damigene în 1971, dacă fabrica va fi gata în ‘72?

— Ne descurcăm noi.

— Le croșetaţi?… Dar, apropo de reprofilare: după ce-o să fie gata fabrica de borcane și damigene, n-o să fie pericol de reprofilare? Să vă scoată din plan damigenele și borcanele și să vă dea să faceţi tirbușoane, curse de șoareci ori calapoade și halva?

— S-ar putea. Doar avem specialiști în Reprofilări.

— Știu. Nea Dragomir…

P.S.

Mă simt dator să atrag atenţia că am exagerat pe la început. Tovarășul director M. Aristide nu e fumător și nu poartă cizme.

MAGIE PE UN ȘANTIER DIN BRAZI

Mi-a stat ceasul. Am luat atunci trenul de Ploiești și am coborât din mers la Brazi. L-am căutat pe șeful șantierului de construcţii Ion D. L-am găsit. L-am întrebat cât e ceasul. L-am potrivit și pe al meu și, după ce i-am mulţumit, l-am salutat de plecare. Șeful de șantier, contrariat într-o oarecare măsură, m-a întrebat:

— Cine ești dumneata de vii să-ţi potrivești ceasul pe șantierul meu?

I-am spus cine sunt. Încântat de cunoștinţă, m-a invitat la o cafea și, se înţelege de la sine, la o parolă. M-a măgulit cu niște aprecieri personale, după care a insistat să-i spun de ce am venit să-mi potrivesc ceasul tocmai pe șantierul domniei sale.

— Nu zău, de ce?

— Pentru că mi-am făcut studiile în India.

— Și dacă cineva îşi face studiile în India trebuie să vină să-și potrivească ceasul pe șantierul de la Brazi?

— Nu chiar toţi. Numai eu.

— Dumneata de ce?

— Pentru că am făcut studii de ocultism la Delhi, rama pentru diplomă mi-am potrivit-o la Calcutta și în anul III am avut și o restanţă.

— Dumneavoastră posedaţi puteri ascunse? Oculte?

— Dacă am și diplomă… Dacă aţi avea niște rădăcini de ienupăr, câteva cioburi de oglindă de Scăeni și trei sutimi de miligram de sudoare de paznic fruntaș v-aș face o demonstraţie pe bază de ştiinţe oculte.

— M-ai făcut extrem de curios. Am să scot de la ma gazie cele cerute. Până se răcește puţin cafeaua le aduc.

— Să nu le aduceţi. Să nu mi le arătaţi. Băgaţi-le în seiful casieriei.

A plecat. Am început să mă concentrez, să recit în gând formula magică, ce se compune din opt consoane și o singură vocală (și aia de mână, nu de tipar). Legându-mă la ochi cu o panglică, i-am spus șefului de șantier care tocmai intrase:

— N-aţi scos din magazie chiar trei şutimi de miligram de sudoare de paznic fruntaș.

— Atât am găsit.

— O să încerc și așa… Rog să nu mai intre nimeni și să nu mai iasă nimeni. Dacă există un fier de călcat în priză scoateţi-l. Începem demonstraţia. Dumneavoastră veţi zice în gând o poezie de Topârceanu. De preferat cea cu… „îmi iau geamantanul și plec”. Mergi. Aţi luat acum câteva săptămâni niște prime?

— Da.

— Aţi dat vreun cadou, vreo atenţie, vreunui tovarăș de la Banca de Investiţii pentru a vă urgenta plata primelor?

— Nu. Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Greșiţi.

— Se poate. Mă derutează probabil sudoarea aia care nu e în cantitate suficientă… După ce oamenii premiaţi au semnat statul și au primit banii ce au făcut?

— I-au numărat.

— Și după.

— Au plecat.

— Înainte de a pleca nu au trecut pe la tovarășa Vlăsceanu de la financiar și au lăsat câte 200 de lei de căciulă?

— Ba da, dar nu chiar toţi.

— Pentru ce? Pentru ce s-au strâns 3.000 de lei, sau câţi s-au strâns?

— Două, una la Băneasa, și una la „Hanul Românești”… Aveţi în magazia șantierului, adus de la I.U.E.I.L. Argeș, niște parchet calitatea I-a?

— Pe șantier intră multe materiale.

— Vă rog concentraţi-vă și dumneavoastră și reamintiţi-vă: Parchetul I-aţi procurat cu repartiţie pentru necesităţile șantierului și intenţia dumneavoastră este să-l luaţi pentru parchetarea vilei pe care v-o construiţi la Pucheni.

— L-am plătit.

— Asta știu, dar de ce pe „spinarea” șantierului?

Și de ce la preţ de industrie? Și tâmplăria de la vilă v-aţi făcut-o într-o întreprindere, la preţ de…

— Am avut aprobare.

— Aţi turnat și câteva… O sută și ceva de stâlpi de beton cu care aţi împrejmuit vila. Aţi luat cu acte în regulă câteva sute de kilograme de deșeuri de sârmă și aţi

făcut plasă nouă. Apropo. De unde aţi găsit dispozitiv pentru făcut plase de sârmă?

— L-am făcut aici pe șantier.

— Și balamalele pentru porţi, și repararea pompei de apă de la vilă, tot aici pe șantier… Dar niște dulgheri de pe șantier n-au lucrat la vila dumneavoastră?

— Nuuu…

— Dacă aș avea și trei rădăcini de plante exotice fără mustăţi aș ghici și numele dulgherilor și ale vopsitorilor de pe șantier care au fost „detașaţi" să lucreze la vila dumneavoastră. Dar în ziua de azi se găsesc greu rădăcini de plante exotice fără mustăţi… în curtea vilei dumneavoastră e o risipă de plăci de beton, de…

— Le-am luat cu aprobare. Păstrez și bonurile, să n-aveţi teamă în problema asta.

— Apropo de păstrat. Unde v-aţi petrecut concediul?

— La mare.

— Cu mașina întreprinderii, bineînţeles? Un moment că spun și numărul mașinii: 3-B-933 și numărul foii de parcurs pe care scrie interes de serviciu la Năvodari. Foile de parcurs au numerele 321 și 348… Pentru că am trecut la cifre, să vă dau și numărul mașinii care a alergat încoace și încolo peste o mie de kilometri, după parchetul întreprinderii necesar vilei. E autocamionul 22-B-1133. Șofer— Rădulescu, iar pe achizitorul șantierului care se ocupă și de aprovizionarea cu materiale pentru construcţia vilei dumneavoastră îl cheamă Grigore Marinescu.

— Aţi fost la Pucheni? Aţi văzut vila?

— Nu, eu lucrez numai pe bază de… Dar v-o pot descrie.

— Cum puteţi descrie un lucru pe care nu l-aţi văzut?

— O vilă ca a dv. Numai un gestionar „autorizat" și-ar putea permite să-și facă, ori un șef de șantier de construcţii ca dv., care obţine aprobări de materiale pe care, de ce să nu recunoaştem, e destul de greu să le obţii. Un creștin mai modest și-ar putea face o casă numai cu materialele pe care dv. Le-aţi cheltuit cu împrejmuirea vilei. Cum reușesc să descriu un lucru, o vilă pe care n-am văzut-o? Pe bază de RSCTaMNVZ.

— Ce înseamnă asta?

— E o formulă magică. Dacă nu știi unde să pui singura vocală, și aia-i cu literă de mână, nu iese nimic.

Aici am avut restanţa în anul III. Încurcam vocala cum încurcaţi dv. Materialele de pe șantierul întreprinderii cu cele de pe șantierul vilei personale… Vă salut.

P.S. în acest P.S. nu mai am nimic de adăugat în afară de două amănunte nesemnificative. Primo: am văzut vila și secundo: panglica cu care m-am legat la ochi în timpul demonstraţiei era neagră.

UN FOC DIN PUNCT DE VEDERE CONTABIL

De curând m-am dus cu bicicleta (puteam să mă duc și cu elicopterul, tot aia era) în Piaţa Căţelu. Aici este un depozit de materiale al întreprinderii de aprovizionare construcţii (I.A.C.). În această deplasare am luat pe cadrul bicicletei și pe contabilul-șef H. Segal; ajuns la „Locul crimei" (nu exagerez, e o crimă ce se petrece acolo), i-am arătat tovarășului contabil un deal de…

— Ce este asta, tovarășe contabil? Ori, mai bine zis, ce-a fost?

— Din ce punct de vedere vreţi să știţi?

— Cum din ce punct de vedere?

— Noi avem mai multe puncte de vedere: cantitativ, calitativ și contabil.

— Explică-mi… din toate punctele de vedere.

— Din punct de vedere cantitativ, aici sunt circa 7 — 8 mii metri pătraţi de pânză asfaltată. Din punct de vedere calitativ, această pânză asfaltată este necorespunzătoare, sulurile sunt complet lipite, strâmbe etc., astfel că, la de rularea lor, suportul textil fiind putred se rupe. În niciun caz nu mai poate fi folosit. E mort.

— Parcă mai aveţi un punct de vedere.

— Da. Cel „contabil".

— De fapt ăsta mă interesează și pe mine mai mult. N-aș putea să mărturisesc de ce…

— Probabil intuiţi că este cel mai interesant. Domnule, din punct de vedere „contabil" această pânză nu există.

— Cum nu există? Nu se poate să nu existe, din moment ce e în faţa noastră.

— Pur și simplu nu există. Vă și demonstrez. Un moment. Un moment să-l chem pe gestionar. Tovarășe Casiade…

— La dispoziţia dv!

— Grămada asta de pânză asfaltată, și mai ales de gradată, există?

— Din ce punct de vedere, tovarășe contabil?

— Contabil!

— Nu există!

— Mulţumesc. Poţi să-ţi vezi de treburile dumitale.

— Vedeţi? — se întoarce spre mine contabilul.

— De văzut, eu văd pânză asfaltată.

— Păi așa… și eu o văd. Din punct de vedere optic.

Dar „contabil" nu există.

— Totuși, de unde aţi adus-o?

— Din punct de vedere „contabil", nu este adusă de nicăieri. Cantitativ și calitativ a fost adusă de la I.M.I.F. Turda.

— Și acestei întreprinderi îi convine să trimită materiale numai cantitativ? Oare din p. de v. „Contabil" cum se descurcă? Pe ei nu-i ia nimeni la refec? Nu a cerut bani pe ea? E o întreprindere de binefacere? A murit cineva din conducerea

întreprinderii și fac pomană cu pânză asfaltată?

— I.M.I.F. — Turda nu ne-a emis nicio pretenţie. Ne mirăm și noi: cum poate o întreprindere să abandoneze pur și simplu, în voia sorţii, o asemenea cantitate de producţie, fără să o justifice în faţa cuiva! Sunt oameni cu suflet larg. Nu știu cum au procedat, nu-s contabil acolo. Se presupune că ar fi fost trimisă de la Turda în vagoane necorespunzătoare. Pânză asfaltată s-a încins pe drum… După asta, a fost lăsată baltă. Se presupune! Cum s-a întâmplat exact, numai fostul gestionar Ilie T. ne-ar putea lămuri.

— Chemaţi-l pe Tarabega.

— Nu se mai poate. Nu mai e printre noi. A decedat.

— Spune-mi, tovarășe contabil-șef, cam cât costă un metru pătrat?

— N-am acte, nu știu… Dar dacă ar exista acte, ar costa în jur de 10 lei m.p.

— Și acum ce faceţi cu ea? Din punct de vedere „Contabil” n-aveţi probleme, dar din punct de vedere can titativ și calitativ vă ocupă spaţiul de pomană.

— Vom face o comisie. Convocăm pe actualul gestionar pe șeful serviciului prefabricate, revizorul contabil, șeful C.T.C.-ului, pe șeful pompierilor voluntari… Să stabilească locul unde va fi distrusă această pânză asfaltată, degradată prin ardere. Apoi să facă procesul-verbal respectiv.

— Deci îi veţi da foc. Foarte bine. Cu ce-i veţi da foc, cu chibrituri de 15 ori 20 de bani cutia? Sau de la brichetă?

— Va stabili comisia.

— Și ce va cuprinde acest proces-verbal? Data aprinderii focului, dimensiunile flăcărilor, cantitatea și densitatea fumului, ora stingerii focului… Cu acest proces-verbal ce faceţi?

— Îl înregistrăm și-l punem la dosar. Trebuie să avem o acoperire.

— Ce acoperire, pentru că din punct de vedere „contabil” nu aţi dat foc la nimic.

— Trebuie să avem o acoperire din punct de vedere „contabil” asupra focului… Noi nu suntem în Turda. Acolo, se vede, acoperirile merg mai ușor. Chiar cu pânză asfaltată.

O întreprindere trimite pânză asfaltată, gestionarul care a luat-o în primire (ori n-a luat-o) decedează, apoi pânzei i se dă foc, nu „plânge” nimeni, nu e nimeni „bun de plată” și noi îl criticăm pe bietul „Tamango” pentru lipsă de seriozitate…

Bună ziua! Din punct de vedere contabil și nedecontabil.

CUMPLITĂ-I VIAŢA DE ȘOBOLAN!

Dintr-o mică întâmplare, ani deschis „Marea enciclopedie agricolă” la litera Ș — și-am rămas de-a dreptul înmărmurit de critica zdrobitoare ce o aduc specialiștii șobolanului. Pe parcursul a vreo 6 pagini, acest șobolan e făcut praf. Are un portret moral cutremurător. (Nu știu cum de nu se împușcă acest șobolan.) E lacom,

feroce, ba chiar canibal. Distruge grânare, magazii, atacă tot ce e comestibil. În timpul liber se înmulţește. Într-un cuvânt, acest șobolan este o mare pacoste și mai ales un mare pericol.

Zguduit de cele aflate în legătură cu marele nostru dușman, șobolanul, n-am rămas cu braţele încrucișate.

Am dat telefoane în dreapta, în stânga, am tras vreo șaisprezece semnale de alarmă și, până la urmă, am aflat că s-au luat ceva măsuri de apărare. S-au înființat niște sec ţii de deratizare.

Fiind un incoruptibil descendent al lui Toma N. Credinciosul, am pornit în căutarea unei secţii de deratizare, cu dorinţa de a vedea pe viu cum sunt omorâţi șobolanii.

La I.A.S. din Murgeanca-Ialomiţa, am aflat că au fost bântuiţi de șobolani și au chemat în ajutor specialiști toc mai din judeţul Mureș.

— Dar specialiștii ăștia de la deratizare au fost mai rozători decât rozătorii!

— Cum așa?

— După terminarea operaţiunii ne-am trezit pe nota de plata cu zeci de mii de lei în plus.

— Or fi cumpărat motorete mai multe ca să poată alerga după ei, după șobolani, mai repede. Ori pantofi cu cuie și echipament de alergare…

— Nu alergau după șobolani. Îi omorau cu niște soluţii. Dar au pus la socoteală și stârpirea șobolanilor care se vor naște în secolul viitor. Dacă doriţi amănunte, cred că ar fi bine să faceţi un drum până la Tg. Mureș.

Când e vorba de rozători, mă deplasez. Și m-am de plasat.

— Îi caut pe specialiștii de la deratizare. Unde au sediul?

— Aparţin cooperativei „Deservirea” din Sângeorgiul de Pădure, aveau sediul în Tg. Mureș, la domiciliul specialistului nr. 1 Alexandru Szalai, și acum au „fișe de flotanţi” în beciurile Inspectoratului de miliţie.

— În beciurile miliţiei? Au omorât, din greșeală, niște cobai ori niscai șoricei dresaţi care scot „planete” prin bâlciuri?

— Au adus un prejudiciu în jur de un sfert de milion, dar nu numai pentru asta au fost arestaţi. După ce omorau șobolanii îi mai și compromiteau.

— Ce vorbești, dom’le !

— Dumneata ai văzut în viaţa dumitale șobolani stând picior peste picior și bând cafea și coniac?

— Nu mi-aduc aminte să fi văzut. Și drept să vă spun, nu prea mă duc pe la circ. Acolo s-ar putea vedea așa ceva.

Se dresează capete de beţe de chibrit ca să se aprindă, dar un șobolan ca să stea picior peste picior!

— Nu-i vorba de șobolani dresaţi, ci de șobolani mu ritori de rând. Dar șobolani crescători de găini ai văzut?

— Aș fi considerat lăudăros dacă aș spune că da. N-am văzut nici măcar un șobolan care să cânte din violoncel, vreo arie din „Vânzătorul de păsări”. N-am văzut, n-am auzit.

— Șobolanii lui Alexandru ăsta, șeful deratizării de la Sângeorgiul de Pădure, creșteau și găinile binefăcătorilor lor. Își dădeau porumbul de la gură, pentru găinile șefului.

— Și cât eram de pornit împotriva lui la început! Auzi, dumneata, să-și dea hrana de la bot pentru găinile șefului! Voiam să-mi cumpăr și cursă. Acum nu mai cumpăr. Ba, dimpotrivă, am să înfiez vreo câţiva șobolani din ăștia mai năzdrăvani.

— Chiar vreţi să…

— Păi m-ai dat gata cu șobolanul ăla care sta picior peste picior. Bea cafea, trage din ciubuc ca un bimpașa și soarbe din cupa de coniac. Apă minerală nu folosește?

— Ba da, și rom, și lichior, ciocolată și salam de Sibiu.

Dar, totuși, nu te sfătuiesc să înfiezi vreun șobolan. Ce ţi-am povestit eu până acum despre ei, aprecierile pe care le-am făcut, sunt numai așa…

— Cum numai așa?

— Alexandru ăsta, șeful șobolanilor, avea dezlegare să cumpere, prin virament, de la diferite cooperative de consum, mărfuri pentru prepararea momelilor otrăvitoare. El fiind „prieten” cu unii gestionari, factura, să zicem 2000 kg de spirt sanitar pentru prepararea soluţiei și lua numai 50 kg. De restul valorii, ciocolată, bomboane, rom, coniac, cafea.

— Și cu dulciurile astea ce făcea?

— Cum ce făcea?

— Nu le dădea la șobolani?

— Ai, dom’le, și dumneata!… Le consumau în familie.

— Credeam că le dădeau șobolanilor drept masă de adio. Că înainte de a-i „executa”, le îndeplinea ultima dorinţă.

— Aiurea! Un exemplu. „Deratizarea” avea nevoie pentru momeli, să zicem, de 15 kg de salam italian.

— Salamul ăsta italian era necesar momelilor?

— Da.

— Ai naibii șobolani. Cu șoricioaica nu se mulţumeau.

— Deci, avea nevoie de 15 kg de salam italian… Concret. Un exemplu concret: s-a dus la magazinul din comuna Iernut, unde era gestionar I. Ludovic, a făcut formele pentru salam și…

— A luat în locul lor pioneze ca să le facă șobolanilor gargară cu pioneze?

— Salam a luat. Dar de Sibiu. Cinci „rude” de salam.

— Ca să lovească șobolanii cu ele în cap?

— De șobolani au uitat…

— Au fost lăsaţi să moară de inaniţie? Să se descurce singuri? „Rudele” alea de salam, cum le zici dumneata unde au ajuns? Le-au împărţit între ei?

— Da. O „rudă” de salam de Sibiu a luat-o ajutora șefului, alta ajutorul ajutorului de șef și trei șeful.

— Pe ce criteriu au fost împărţite?

— Pe bază de copii. O „rudă” de cap de copil. Ajutorul și ajutorul ajutorului de

șef, având câte un copil, a luat câte o „rudă”. Șeful, având trei, a luat trei…

— Nemernicii! Au amestecat și copiii în povestea asta murdară!

— Așa au declarat. Au fost depistate zeci de facturi cu cântec. Au lucrat mult cu… H. Deneș, fostul gestionar al magazinului din Sângeorgiul de Pădure. Îi dădeau acestuia facturi de sute de kilograme de spirt sanitar și în locul spirtului ridicau bani, ori porumb pentru găini șefului, ori pentru sufletul șefului fel de fel de bunătăţi.

Și aparate de radio cu tranzistori „Mamaia” au „cumpărat” drept momeală pentru șobolani.

— Clopoţei nu?

— Pentru ce clopoţei?

— Ca să-și pună la gât „pisicile” astea de la deratizare.

— Li se vor pune „clopoţei” la picioare. Pentru o delpidare de aproape un sfert de milion, meritã…

Am mai deschis o dată Marea enciclopedie agricolă litera — Ș — și am recitit „portretul moral” al șobolanului: e lacom, feroce…

Cumplită e viaţa de șobolan.

ȘI UITE CĂ NU S-A GĂSIT FUNDAMENTUL BAZEI…

Astăzi sunt dispus să fac înlesniri în legătură cu sforăitul. Nu mă supăr prea tare dacă vă apucă sforăitul și în acceleratul de Buzău ori Arad. Închid ochii și-n avion. Nu mă deranjează sforăitul dumneavoastră dacă-l produceţi chiar pe stradă, din mers. Sforăi şi, domnilor, și în dormitoare, nu mă supăr… Mă supăr însă atunci când…

Când dumneavoastră sunteţi plătiţi să faceţi o treabă pe un șantier și în loc de duduitul de motoare se aude sforăitul dumneavoastră, atunci se schimbă calimera. Se schimbă calimera și când semnaţi niște acte de dare ori luare în primire, cu ochi cârpiţi de somn și mai ales sforăind din gâtlej…

Dar mai cinstit ar fi să discutăm pe concret. Să vedem cum s-a sforăit pe un șantier de construcţii din Craiova. Întreprinderea judeţeană de proiectări Dolj a proiectat pentru Piaţa gării blocul C-l. T.C.L. Craiova mai dormind, mai lucrând, l-a pus pe picioare. Anul trecut au intrat în el 56 de familii. Și astăzi…

Astăzi defilează în jurul acestui bloc abia dat în folosinţă fel și chip de comisii, fel și chip de experţi și răsexperţi. Poșta craioveană a trebuit să mărească numărul de poștași, se trimit adrese cu duiumul dintr-o întreprindere în alta… Se caută cai de poștă și mai ales ţapi. Niște ţapi ispășitori…

Ce s-a întâmplat?

Acestui bloc, ca să-i mai spargă monotonia faţadelor, proiectantul i-a prevăzut niște balcoane. Și, vai, constructorul a făcut blocului și niște balcoane. Dacă aș fi

directorul A.D.A.S.-ului doljean în ruptul capului nu aș încheia poliţe de asigurare cu cei care ar îndrăzni să exploateze aceste balcoane. Eu nu aș îndrăzni să mă duc să întind pe un astfel de balcon nici măcar o pereche de ciorapi supraelastici. Dacă ele, balcoanele, erau prinse în pioneze nr. 5, cu siguranţă că riscurile erau mai mici. Și rândunicile anului ’70 au refuzat să-și facă cuib aici.

De ce?

Au început balcoanele să pârâie. S-o pornească din loc. Unele din ele mai greoaie, mai încăpăţânate, vor s-o ia la vale cu zidul susţinător cu tot.

Treziţi din sforăit de aceste pârâituri, constructorii, căscând încă, au dat goană și au pus blocului proptele. 80 de proptele! Optzeci, dar împărţite egal pe balcoane.

Ca să ne dăm seama pe ce lungime de undă sforăia șeful de lot (Ion N.) care a „supravegheat” această construcţie, a fost căutat, găsit și întrebat:

— Ai vrea să locuiești în balconul ăsta?

— Nu.

— Dacă ai avea o aleasă a inimii în acest bloc i-ai face serenade sub balcon? Ai avea curaj?

— Nu.

— Dar dumneata le-ai „ridicat”?

— E adevărat, dar când s-au făcut aceste balcoane eu aveam de supravegheat încă 5 blocuri și o școală cu 16 săli de clasă.

— Tot cu balcoane?

— Nu. Puteam să fiu eu peste tot? Și în afară de asta, în blocurile cu pricina am avut un maistru pe care m-am bazat.

— Dar dirigintele de șantier unde sforăia în perioada când maistrul dumitale pe care puneai bază agăţa ca pe frânghie aceste balcoane?

— Cum unde sforăia?

— Unde dormea, pentru că dacă nu dormea sforăind, consemna ceva în caietele de dispoziţii de șantier. Treaz fiind și nesforăind, nu era prost să semneze procesele verbale de recepţie pe fază de lucrări.

Nu am primit răspunsul cuvenit, pentru că fostul șef de lot a și început să sforăie. L-am tras mai departe de balcoane și l-am lăsat.

— Tovarășul Adrian G?

— Da.

— Dumneavoastră sunteţi directorul T.C.L.-ului Craiova. Ce părere aveţi despre povestea balcoanelor de la blocul C-l?

— Cred că este vorba de un accident tehnic ce nu trebuia să se întâmple. A fost o lucrare dificilă încă din proiectare.

— Dacă era dificilă din proiectare de ce nu s-a dat mai mare atenţie lucrării?

— Am pus mare bază pe șeful de șantier.

Deci, până aici, directorul a pus mare bază pe șeful de șantier, șeful de șantier a pus mare bază pe șeful de lot, șeful de lot a pus mare bază pe maistru… Să vedem proiectantul.

— Am prevăzut aceste balcoane ca să mai spargem monotonia faţadelor. Am

făcut asta pentru că am pus mare bază pe T.C.L. condus de director. Însă dumnealor, constructorii, au semnat un act prin care îşi recunosc în întregime vina pentru deficienţele apărute în construcţia acestui bloc. Eu nu mai am nicio răspundere. Am act scris.

Așadar, proiectantul a pus mare bază pe T.C.L. condus de tovarășul director, tovarășul director a pus mare bază pe șeful de lot…

— Dumneavoastră, tovarășe Gabriel C., care sunteţi vicepreședintele comitetului executiv al consiliului popu l-ar judeţean și care răspundeţi de construcţii ce părere aveţi?

— Am pus mare bază pe proiectant…

Să recapitulăm; vă rog eu să suportaţi această reca pitulare: tovarășul vicepreședinte a pus mare bază pe proiectant, proiectantul a pus mare bază pe constructor, acesta pe șeful de șantier, șeful de șantier pe șeful de lot, șeful de lot pe maistru, și maistrul?

Îmi pare rău că nu l-am găsit. Dumnealui pe cine o mai fi pus mare bază? Cu siguranţă că pe zidar. Acesta la rândul său, pe salahor și salahorul pe… roabă. Și, așa, mai departe…

UN AUTOTURISM ERA MAI BEJ!

N. C. din Galaţi are un autoturism. Coincidenţa face să aibă un autoturism și G.V. din același Galaţi. Are. Doar cu vreo 943 de numere mai mic. Adică, numărul de circulaţie al autoturismului lui C. este 1-GL-1698, iar al lui G. 1-GL-755. Dacă scădem din 1-GL-1698, 1-GL-755 ne rămâne o diferenţă de 943.

Cu toată diferenţa asta, ambele autoturisme alergau ambalate pe șoseaua Galaţi-Brăila. Tot ambele autoturisme, între Baldovinești și Zagna-Vădeni, au făcut o depășire interzisă. Adică, au salutat din mers un tractor cu remorcă. După vreo 6 km au fost „prinși” din urmă de un al treilea autoturism cu număr și mai mic, dar de la „Controlul circulaţiei”. Plutonierul Gh. V. i-a salutat de pe loc și le-a cerut actele.

— De ce?

— Dumneavoastră nu știţi de ce? Când aţi luat permisul de circulaţie nu aţi dat examen și la legile circulaţiei?

— Cum să nu.

— Aţi depășit. Aţi făcut depășirea neregulamentar…

— Am făcut.

— Dacă plătiţi amenda pe loc, vă costă 150 de lei de autoturism, plus suspendarea pe timp de 2 luni a permiselor de conducere.

N. C. a plătit pe loc 150 de lei și a dat în păstrare și permisul de conducere. G.V. cel cu număr de circulaţie mai mic, n-a dat 150 de lei, dar, în schimb, i-a atras atenţia plutonierului că nu l-a salutat conform regulamentului și, în afară de asta, i-a mai atras atenţia că o să regrete că i-a ridicat permisul.

Ușurat de permis, G. V… A apăsat pe accelerator și goană la Inspectoratul judeţean al miliţiei din Brăila. Aici l-a reclamat pe plutonier că n-a avut o comportare prea regulamentară și a îndrăznit chiar să-i încheie proces-verbal, luându-i chiar permisul. A fost adus de pe traseu plutooierul V. și, astfel, lui G.V. i s-a anulat în faţă procesul-verbal, i s-a înmânat într-un cadru festiv permisul confiscat și plutonierul V. l-a salutat de data asta și mai regulamentar.

A plecat G.V., dar a venit N. C.

— Dumneavoastră?

— Sunt în aceeași situaţie cu tovarășul care a plecat.

— Ce contravenţie aţi făcut?

— Am depășit un tractor cu remorcă.

— Grav. 150 de lei amendă pe loc și suspendarea permisului pe timp de două luni.

— Dar și tovarășul care a plecat a depășit același tractor cu remorcă.

— Și?

— Și a plecat de la dumneavoastră cu permisul la el și n-a dat nici măcar 150 de lei. El de ce să nu… Și eu de ce să… Mașina lui e mai bej?

— Tovarășe C. recunoști că ai depășit tractorul cu remorcă fără să… Legile circulaţiei sunt legile circulaţiei ! Trebuie să le respectăm!

— Numai eu?

Și pentru că numai el C. în cazul cu pricina — dintre Baldovinești și Zagna Vădeni — a trebuit să respecte legile de circulaţie, a trimis la București, la I.G.M., o plângere. A scris tovarășul C. în plângerea asta exact cum s-au petrecut lucrurile. Tovarășii de la I.G.M. au analizat ce au analizat scrisoarea și au trimis-o la Brăila spre rezolvare.

N. C. aștepta un răspuns de la București și s-a trezit cu unul de la Brăila, care suna cam așa: „La scrisoarea dv. Adresată I.G.M. București și înregistrată la noi sub nr. 25 561/20. VIII.1970, vă facem cunoscut următoarele:

Cele reclamate de dv. nu se confirmă, întrucât vă faceţi vinovat de încălcarea art. 33, lit. I din H.C.M. 722/1966. În ce privește situaţia deţinătorului autoturismului I-GL-755 din verificările făcute s-a stabilit că cel în cauză nu se face vinovat".

Mulţumit că în răspunsul primit de la Brăila nu a fost acuzat că el, N.C. a comis contravenţia de două ori, adică după ce a trecut cu autoturismul său neregulamentar pe lângă tractorul cu remorcă, a dat fuga și s-a urcat în autoturismul lui G.V. și a depășit iar neregulamentar tractorul cu remorca… Mulţumit deci că n-a fost acuzat și de povestea asta, s-a adresat cu aceeași plângere și Consiliului de Stat, secţia scrisori și audienţe.

S-au făcut cercetări și, bineînţeles, s-a stabilit că auto turismul tovarășului G.V. nu era mai bej, ci proprietarul autoturismului era mai breaz, drept pentru care de la Inspectoratul General al Miliţiei au plecat, cu prima poștă spre Brăila niște plicuri albastre, dar cu sancţiuni.

Și uite-așa a murit și capra vecinului…

M-AM ÎNTORS ȘI DIN ACEST CONCEDIU…

Când șeful personalului a venit la mine și mi-a spus că a sosit vremea să plec în concediu de odihnă, a căzut cerul pe mine cu Carul Mare cu tot.

— Tovarășe dragă, te rog din suflet, iartă-mă. Nu mă trimite în concediu. Zău, stau și la ore suplimentare, fac și două schimburi pe zi, numai scutește-mă de…

— Nu se poate. Ești planificat. Trebuie să pleci să te odihnești. De mâine…

N-am avut ce face. M-am urcat în tren și m-am dus la staţiunea mea preferată: Geoagiu-Băi. Nici n-am ajuns bine și m-am și bronzat. Și ce bronzat! Tuci eram. Smoală. Nu s-a luat bronzul de pe mine nici cu gaz. Care este secretul bronzării rapide? De vreo 12 ani de când frecventez această staţiune se tot asfaltează trotuarele.

M-am dus la cei doi asfaltatori și, prietenește, i-am întrebat:

— Nici acum n-aţi terminat? Vedeţi că-i al 13-lea an…

— Ce ai, dom'le, dumneata cu noi? De ce nu-ţi vezi de tratamentul dumitale?

Nici nu știu cum am ajuns în cazanul cu smoală. M-am melanjat vreo 3 ore, și, scăpat din smoală, am alergat la primar să-i reclam.

— De ce te-ai amestecat?

— Melanjorul m-a amestecat. Dumneata nu-i întrebi de ce lucrează așa încet?

— Nu-i întreb. Sunt particulari. Lucrează cât vor și când vor. Îi plătim în metru pătrat.

Ăsta a fost primul meu contact cu concediul de odihnă și am scăpat destul de ușor, pentru că smoala nu a fost prea fierbinte.

A doua zi, cam pe la aceeași oră, m-am dus la doctorul staţiunii și l-am întrebat:

— Domnule doctor, în staţiunea asta aveţi organizaţie Ku-Klux-Klan?

— Nu. De ce mă întrebi? Și s-a uitat la mine cam la fel cum m-am uitat eu prima dată la pasajul de trecere din „Piaţa Scânteii".

— Vreţi să veniţi puţin lângă fereastră? Cetăţenii ăia cu cearșafurile în cap ce sunt?

I-a venit inima la loc. Mi-a explicat.

— Cei cu cearșafurile în cap sunt bolnavi. Sunt veniţi la tratament. Într-un pavilion fac tratament electroterapeutic, după care își iau cearșaful în cap și se duc să facă tratament hidroterapeutic. La împachetările cu pa rafină se duc tot cu cearșafurile în cap, că e la alt pavilion, apoi… tot cu cearșaful pe cap traversează parcul și se duc la băile închise „Diana".

— Iarna, că aveţi pacienţi și iarna, căptușiţi cearșafurile?

— Nu avem fonduri.

— Și pacienţii, după ce se tratează la dumneavoastră, mai scapă teferi?

— Care sunt mai rezistenţi, da! Ne trimit și scrisori de mulţumire, din spitale.

— Am văzut că s-au investit milioane de lei în staţiunea asta. S-a făcut un hotel, se mai face unul. Aţi ridicat cantină nouă și elegantă, complex de deservire și

tocmai ce e mai necesar, adică un pavilion central pentru băi, să nu se facă?

Dacă era la tratament un tovarăș de la Ministerul Sănătăţii, cu orice risc îi dădeam brânci în strandul mare.

În a treia zi de odihnă am dat de o mare belea. Am înecat un ospătar și am fost anchetat șase ore.

— Cum s-a întâmplat? m-a întrebat anchetatorul.

— De când am venit aici, deci de trei zile, am servit masa la restaurant. Azi-dimineaţă, ospătarul care m-a ser vit a avut liber și a venit și el la strand.

— Cum l-ai înecat?

— Nu l-am înecat eu, ci el singur. Am făcut rămășag că nu stă la fundul apei atât cât stau eu, mai bine zis cât am stat eu până m-a servit la masă.

— Dar sunt martori care susţin că nu l-ai lăsat să scoată capul din apă. Că-l afundai mereu.

— Păi el vrea să iasă după 45 ori 46 de secunde. Treabă-i asta? Eu am așteptat ieri numai între felul unu și doi o oră și cinci minute. Dacă ieșea din apă după o oră și șase minute câștiga rămășagul. Ce vină am eu că n-a rezistat atât?

Ca să nu-i înec și pe ceilalţi ospătari, responsabilul restaurantului mi-a interzis să-i mai calc pragul. Așadar, am fost nevoit să-mi scot cartelă la frumoasa și eleganta cantină a staţiunii. Cum mi-am scos cartelă de masă, a și venit o delegaţie la mine. Șeful delegaţiei m-a întrebat:

— Cum te-ai dumneata cu Sfântul Ilie?

— Așa și-așa. Nu ne vizităm. Dar de ce?

— Dacă ai aranja cu el să nu mai tune și să nu mai fulgere…

— Dacă-i place lui să tune și să fulgere… Vorba poetului care și-a scris versurile pe pancarta asta: „La Geoagiu în staţiune / se petrece de minune. / Fie soare, fie — ploaie / toată lumea face baie”.

— Dar dacă plouă cu tunete, rămânem nemâncaţi. Cum tună o dată, cum se oprește curentul și se oprește ciorba din fiert. E reţeaua slabă.

Cu toată influenţa pe care o am asupra sfinţilor n-am reușit încă să aranjez cu ei să nu mai tune. Și vreo patru ori cinci zile am mâncat ca pe front, hrană rece. Am insistat pe lângă Sfântul Ilie care mi-a spus să intervin mai degrabă la întreprinderea de reţele electrice Deva. M-am lăsat păgubaș. Directorul staţiunii a făcut nenumărate adrese în legătură cu povestea asta și tot degeaba.

Într-o altă zi a concediului meu de odihnă, am vrut să beau o cafea la bufetul strandului. Vă rog să nu mă acuzaţi de naturalism dar când… Am aruncat ceașca cu totul. Cafeaua era îndulcită nu cu zahăr ori miere, ci cu albine. Albine natur. Am invitat un salariat al fostului SANEPID, am vrut să-l servesc și pe el cu o cafea. Se terminase. L-am tratat cu o înghețată. A murit subit mâncând înghețata. La autopsie s-a constatat că se înecase cu o monedă de 15 bani înghețată pe post de vanilie ori ciocolată. Noro cos om! Eu găsisem cu o zi înainte un nasture. Și nu era nici măcar de sidef.

Bufetierul strandului m-a felicitat că l-am scăpat de o pacoste și m-a asigurat că-mi va fi recunoscător. Chiar în ziua aia și-a arătat recunoștinţa. În timp ce jucam

„licitaţie” cu niște prieteni, a venit la mine și m-a rugat să-i un locul la bufet pentru câteva ore că are nu știu ce treburi și nu are încredere în nimeni din staţiune cum are în mine. Exact în momentul când bufetierul a plecat, a sosit o echipă a miliţiei economice. A închis bufetul, a făcut analiza băuturilor (care aveau în ele apă mai mult decât era în strand) și a altor mărfuri și am fost arestat pe loc.

Două zile din concediul meu s-au dus. Le-am petrecut la arest până când a fost găsit adevăratul vinovat.

Băile în schimb sunt tămăduitoare. Cică sunt ușor radio active și au pe lângă alte calităţi și proprietatea de a te liniști. Pe „uscatul” staţiunii ești disperat că deservirea e făcută cam anapoda dar cum intri în apă, uiţi de necazuri.

Vezi totul în roz după o baie în Geoagiu. Așa se explică și faptul că organele locale ori judeţene, înainte de a intra în apă, se laudă că vor lua măsuri de remediere, după bălăceală, uită că s-au lăudat!

Încolo, am petrecut de minune.

REVELION PE BAZĂ DE… CHESTIONAR

Azi-noapte, la orele 2 și 39 de minute, telefonul meu gri sună prelung și albastru de tare. Ridicând receptorul de aceeași culoare am auzit:

— Alo, ce făceai?

— Tocmai apăsam pe trăgaci și pușca nu lua foc. Tră geam în cineva, care… în vis, bineînţeles.

— Ce faci mâine seară? Ori mai corect spus, la noapte?

— Aș bate alviţa, dar nu e sezonul.

— Îmbracă-te și du-te până în Piaţa Lahovari.

— Se vând brazi la ora asta?

— Nu. Sub statuie vei găsi un plic. În plic, un ches tionar…

— Și?

— Răspunzi la întrebări și pui plicul la loc!

— Și pe urmă?

— Dacă vei da niște răspunsuri bune, vei face un revelion cum n-ai făcut în viaţa ta.

— Dar o să am eu timp să găsesc chestionarul sub statuie? De ce nu l-aţi pus mai la îndemână? Trebuie să excavez sute de metri cubi de pământ. Și dacă o să mai și ningă, cu ce dau zăpada, că n-am lopată.

— Domnule, vrei să petreci un revelion pe cinste?

— Vreau.

— Atunci, străduiește-te și completează chestionarul.

M-am străduit și, la ceasurile 4 și 13 minute din anul ce-a mai rămas curent, am reîngropat, sub aceeași statuie, chestionarul cu răspunsurile pe care am găsit de

cuviinţă să le dau.

Transcriu, din memorie, pentru dumneavoastră, întrebările și răspunsurile într-o ordine cam neordine.

Chestionar

Întrebări	Răspunsuri
1. Cine a inventat porcul și mai ales, tăierea lui Înainte de revelion?	Cred că, mai întâi, a fost inventat cuţitul. Deci, tăierea Fiind inventat „în gol”, adică fără obiect, măcelarii au născocit porcul, iar vânzătorii revelionul.
2. Sarmalele?	Cele în foi de varză au fost inventate de un grădinar. Cumpărând de la Agrosem seminţe pentru diferite plante și ieșindu-l din aceste seminţe diferite numai varză, a inventat sarmalele.
3. Cu cine n-ai vrea să faci revelionul?	Cu șeful contabil!
4. De ce?	Adună paharele, le umple pe-alea pline, le scade pe-alea goale, le împarte cu cele sparte, le înmulţește cu desperecheatele. Dintr-o juma de vin îţi face scriptic depășire de plan cu 5,8 cisterne și 4 vedre de altă culoare.
5. Cu cine ai vrea să dansezi în noaptea revelionului?	Cu Maria Antoaneta, după decapitare.
6. De ce?	Ca să nu-i vadă nevastă-mea pieptănătura. M-ar obliga s-o duc și pe ea la același coafor.

7. La masa revelionului, cine ai vrea să stea în	În stânga, Caragiale, în dreapta Mark Twain, iar la picioare un critic literar din sec. XX!
8. De ce?	Ca să mă simt bine în secolul XX!
9. Ce explicaţii dai lipsei De zăpadă din acest sezon?	Probabil că fabricile de șoșoni s-au înţeles cu Televiziunea și cu Topor.
10. În drum, spre locul unde-ţi vei petrece revelionul, te-ar deranja dacă ţi-ar tăia calea o pisică neagră?	La ducere, nu m-ar deranja, la întoarcere însă foarte mult. Dacă o confund cu Calea Laptelui? Cum o mai încalţ, fără limbă de pantofi?
11. Ce-a apărut mai întâi pe Pământ: vinul, ţuica ca și celelalte derivate ale… laptelui ori revelionul?	Nu știu, și nici nu contează. Principalul e că au fost inventaţi specialiștii de la Vinalcool.
12. Ce ai vrea să ţi se întâmple în toiul revelionului?	O ședinţă de analiză a muncii!
13. Ce fel de confeti și Serpentine preferi?	Din prefabricate de beton. (Dac-aţi ști pe cine am ca invitaţi, m-aţi înţelege!)
14. În anul 1970 ai întâlnit nişte tipi cu mai mult haz decât se cuvine?	Mai mulţi. Unul din jurul Ploieștiului, care-și fura singur găinile, și pe urmă-și dădea în judecată vecinii.
15. Care a fost tipul cel mai absurd pe care l-ai Întâlnit în 1970?	Un gestionar dintr-o comună din judeţul Bacău. Nu-ţi vindea o cutie de cremă de ghete neagră până nu cumpărai și două maro…

16. Care a fost lectura cea mai plăcută în 1970?	Cartea de muncă a unui fotbalist din divizia B. În trei ani trecuse prin 14 întreprinderi și lucrase ca: oţelar, zugrav, ceaprazar. oficiant sanitar, merceolog. coșar-șef, laborant, scafandru, tinichigiu, aprod. bucătar dietetic, tapiţer…
17. Care au fost versurile ce ţi-au atras atenţia În mod deosebit?	Un poem romantic, din tr-o plachetă de versuri. O găsiţi în orice librărie. Reproduc din memorie: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 (fabulă) 16855801 31433413 69554683 99999999 24563916 16345956 Morala: 7654321

Au fost și niște întrebări facultative ca: „De ce a trebuit să răposeze Caragiale și nu alţii?” dar am trecut peste ele**.**

La orele 5 și 18 minute, telefonul meu gri sună din nou. Prelung și albastru de tare. Am ridicat receptorul de aceeași culoare și am auzit:

— Alo, dormeai?

— Nu. Îmi ascuţeam biciul. Mă duc cu plugușorul.

— Du-te-n Piaţa Lahovari…

— Păi am mai fost!

— Du-te și ia-ţi invitaţia.

— Răspunsurile au fost bune?

— Așa și-așa.

— Și unde-o să…

— O să găsești adresa în micul unde vei găsi și invitaţia pentru revelion.

— Dar unde…

Va urma!

DAŢI-MI O ROBĂ, VREAU SĂ APĂR UN DELAPIDATOR!

Aseară, când mă întorceam, prin lapoviţă și ninsoare, de la „Voi sări din nou peste bălțoace” mi-a venit ideea să-l apăr pe Băilă. Pentru că era deschis la „Universal, am și intrat să-mi cumpăr o robă de magistrat. N-am găsit. N-am găsit robă nici la „Consignaţia”. Negăsind, desigur, voi fi nevoit să-i iau apărarea în același costum cu care m-aţi văzut stând la coadă la ouă de găină stearpă.

Cine e Băilă?

Născându-se la Șotânga de Dâmboviţa, în anul 1910 și având-l tată pe Dinu, iar mamă pe Ţinea, Tudose D. Băilă s-a făcut negustor și proprietar de imobile. A fost amestecat într-o afacere cu mai multe ocale de aur, iar în perioada când noi ne ocupam cu construirea socialismului, domnul Tudose Băilă a avut 17 condamnări, una mai „frumoasă” decât alta. A fost închis pentru delapidări, pentru abuzuri în serviciu, pentru escrocherii, pentru fal suri, pentru uz de falsuri…

„Momental” domnul Băilă, domnul Tudose D. Băilă, este luat în „păstrare” de Miliţia sectorului 8 din Capitală. Ce-a mai făcut? O glumă!

Ieșit din închisoare, domnul Băilă a ascultat buletinul meteorologic, și a ieșit în lume cântând melodia „Chiriac n-are parale, Chiriac boboc”. L-au auzit constructorii văitându-se că n-are parale și l-au invitat să vină pe șantier să facă parale. Băilă a dat din cap „a nu” și a plecat mai departe, fredonând aceeași melodie, dar cu vreo șase numere mai tristă. Prin Gura Oborului s-a întâlnit cu niște hoţi neprinși, dar „negustori cinstiţi”. Cum au dat cu ochii de el l-au și întrebat:

— Ce face coana Marioara?

— De ce nu întrebaţi ce fac eu?

— Tu ai antecedente penale, nu stăm de vorbă cu tine.

Nu-ţi putem da gestiune. Vino cu coana Marioara, nevastă-ta pe la noi și o să ai ce face.

Băilă Tudose a luat-o pe coana Marioara, nevastă-sa, de braţetă, s-a dus cu ea la Asociaţia intercooperatistă „Unirii” care nu de mult a fuzionat cu întreprinderea intercooperatistă de valorificare-Ilfov și cei doi soţi s-au întors acasă, gestionari! Au alergat în Bd. Bucureștii Noi, au găsit un imobil și… în câteva zile a fost deschis pe numele coanei Marioara, o secţie de preparate-carmangerie. Ieșeau afumături, leber, tobă, păstramă, cârnaţi oltenești, ca din fabrică. Că de altfel domnul Tudose e priceput. Renumit și mare cârnăţar.

Marelui cârnăţar i se dă mână liberă. Toţi șefii lui uită cu cine au de-a face. Pardon! Se fac că nu știu cu cine au de-a face. Având mâini libere, domnul Băilă, îşi sumete mânecile și face o „ceaţă” în gestiune mai deasă decât cea de la Londra. Se manipulează bonuri de mână în valoare de zeci de mii de lei, unele false, altele și mai false! Se deschid îngrășătorii de animale pe la diferite C.A.P.-un clin Ilfov. Se duc animale la îngrășat pentru cârnăţăria lui Tudose… Se cheltuiesc 185 685 lei pentru construirea unei astfel de crescătorii la C.A.P. Braniștea, care este folosită doar… trei luni! Staţi! Animalele duse la îngrăşat nu erau cântărite înainte

și nici după. Ci doar nu mă rate. Oricât ai fi de priceput în matematică nu poţi să-ţi dai seama cât se îngrașă un animal trecut prin îngrășătorie.

Lui Băilă i se mai dă o mână liberă! I se permite să cumpere animale de la particulari. Și cumpără!… în particular fie spus, cu experienţa celor 17 condamnări.

Băilă se pricepe să târguiască de la particulari. „Ceaţa" din gestiune îl derutează chiar și pe el. Apar „niște încurcături de maţe!… Scriptic, Băilă cumpără maţe pentru făcut cârnaţi oltenești de zeci de mii de lei de la persoane care mai degrabă știu cum arată pe dinăuntru un papagal împăiat, decât cum arată pe dinafară niște maţe pentru cârnaţi oltenești. Până și el își vinde maţe în valoare de vreo 43 200 lei.

Șefii lui, văzând că se descurcă excepţional, îl roagă să deschidă și o mustărie în Obor. Băilă, pricepându-se și la must, și la derivatele mustului, împreună cu coana Marioara, ia gestiunea mustăriei. Îl aduce și pe Dumitru Siminică să cânte la mustărie; „Abre nane, abre tate", „Lele cu coadele lungi", „Dor de mamă" și altele…

„Orificiul" pe care l-a făcut Tudose Băilă în avutul obștesc de când a ieșit din închisoare, urcă spre o jumătate de milion! Ei bine, aseară când mă întorceam de la filmul „Voi sări din nou peste băltoace", mi-a venit ideea să-l apăr pe Băilă.

Sunt mai mult decât sigur că sor-mea mai mare, Niculina, o să se supere pe mine și o să mă întrebe cum îndrăznesc să apăr și încă și public, un bandit ca Băilă. N-o să mă cheme nici la tăierea porcului. Cu riscul de a nu mânca piftie de Anul nou, eu tot îl apăr!

Spre ora prânzului l-am rugat pe tovarășul colonel Popescu, să-mi înlesnească o întâlnire cu clientul meu.

Doleanţa mi-a fost satisfăcută dar a trebuit să fac anticameră pentru că domnul Tudose Băilă era în baie. Când a venit, i-a întrebat cu multă impertinenţă pe anchetatori:

— Domnul cine e?

Este necesar să știţi că Băilă este uns cu vreo 168 de alifii, printre care și alifia aia care dacă te ungi cu ea, nu se mai lipește cinstea de tine. Așa că nu „ţinea" să-i spun chiar de la început că vreau să-l apăr. Ca să-i derutez „cercetările" l-am întrebat dacă are rude la Paris.

— Eu rude la Paris? De ce mă întrebi?

— Ai un pulover pe dumneata…!

— E de la „Consignaţia".

— Atunci ai rude la „Consignaţia" pentru că nu prea am văzut prin rafturi astfel de pulovere. Apropo, ce-ai păţit la ochi? Răceală?

— Domnule, nu știu cine ești. Eu sunt Tudose Băilă.

Și dacă n-aveam defect' ăsta de fabricaţie la ochi' ăsta din dreapta, nici Interpolul nu mă prindea!

— Cu ce să te prindă Interpolul?

— Eu sunt Tudose Băilă, am 17 condamnări.

— Știu.

— Ce știi?

— Că ești Tudose Băilă, că ai 17 condamnări, că amu, amu ai tras o „brazdă” prin averea noastră, care ne costă aproape o juma de milion!

— Dacă știi toate astea, ce mai vrei de la mine?

— Vreau să te apăr! Vreau să dovedesc opiniei publice că ești nevinovat!

— Nevinovat!? Domnule, eu tot intru în pușcărie, așa că-mi pot permite să te jignesc. Ești un…

— Mersi, domnule Băilă, dar eu tot susţin că de data aceasta ești nevinovat!

— Nevinovat?! Eu!?

— Dumneata. Dacă nu te întâlneai în Gura Oborului cu hoţii ăia neprinși care mai sunt negustori cinstiţi și nu te chemau să vii la ei cu coana Marioara ca să-ţi dea gestiunea în primire, dumneata nu aveai cum să ne faci o pagubă așa de mare. Pretindeai mai adineauri că ești uns cu vreo 168 de alifii. Ești numai cu 167! îţi mai lipsește una…

— Care?

— Hoţii ăștia, deocamdată neprinși, care, iar deocamdată, sunt negustori cinstiţi, abia așteaptă să le pice în „Labă” un hoţ ca dumneata care ai avut buclucuri cu cinstea și mai ales onoarea, de 17 ori, și nu mai este negus tor cinstit. Îţi dau prin coana Marioara gestiunea. Te lasă să furi cât poţi, fură și ei mai mult, mult mai mult decât pot, și când e la o adică, Băilă e băgat la răcoare pentru că are antecedente, iar ei, îşi fac o aspră și „sinceră” auto critică zic că au fost gură-cască în momentul când te-au angajat cu antecedente penale și-ţi promit că-ţi vor trimite pachete la „Văcărești”…

Tudose Băilă a început să-și numere în minte alifiile cu care este uns și la un moment dat a zis:

— Și chiar mă aperi? Chiar îi chemi în tribunal și pe cei care…

— Numai dacă-mi găsesc robă.

Vă rog din suflet, faceţi-mi rost de-o robă!

EU ȘI ÎNGERUL MEU PĂZITOR — MITICĂ

— Foileton dramatic, în mai multe părţi inegale –

PERSONAJE

Din motive de modestie (și numai din aceste motive), Nicuţă Tănase va circula prin acţiunea acestui foileton cu pseudonimul Nicolae Tudor. Iar uneori numai Tudor.

NICUŢĂ TĂNASE — foiletonist
MITICĂ — îngerul lui păzitor
DIRECTORUL COMBINATULUI — omul-căruia i-a dispărut o pălărie
BEBE — îngerul lui păzitor
INGINERUL ȘEF — băiat bun

NAE — îngerul lui păzitor
SECRETARA — dornică de excursii în străinătate
LUCICA — îngeriţa ei păzitoare
CRIȘANA — femeie de serviciu. N-are îngeriţa
LICĂ PRĂPĂD — șeful depozitului central
GOGU — îngerul lui păzitor

ȘI EI, ÎNGERII NOȘTRI PĂZITORI. AU PROBLEME

După ce orchestra „Sincron" a încălzit sala cu „Alunelul" ori mai ştiu eu cu ce melodie îndrăcită, se ridică cortina (de data aceasta o altă melodie, sfâşietor de înălţătoare). Vedem interiorul unei ca mere destul de modeste. Un studio cumpărat în rate, două fotolii cumpărate de la „Talcioc" și, neapărat, pe peretele din faţă, un tablou al lui nea Iancu Caragiale.

O îngeriţă, agitată, se uita, din când în când, pe fereastră. Când nu se uita pe fereastră, îngeriţa, pe numele ei Lucica, joacă pocher cu Bebe şi Gogu (alţi doi îngeri păzitori). Al treilea înger, Nae, are un plasture pe obraz. Învaţă să meargă pe bicicletă. Cade de mai multe ori. Se vede treaba că la masa de pocher e o întâlnire mare. Toţi trei filează cărţile cu respiraţia întretăiată. Căzăturile „biciclistului" îi cam deranjează.

GOGU (strigând către biciclist): Nae! Nae, n-auzi? Mai stai dracului la un loc cu bicicleta aia. (îşi dă seama că a spus o prostie, mai ales că ceilalţi îngeri îl mustrară cu privirile.) Pardon! Năică! Dragul meu Năică! Fii bun și lasă bicicleta aia în plata domnului. Zău, ne enervezi! De ce îl mânii pe domnul?

NAE: Cum s-o las în plata domnului? E cumpărată în rate de stăpână-miu…Și ce ziceai? Vă enervez? Eu îl mânii pe domnul? Cum? Învăţând să merg cu bicicleta? Cum de nu vă crapă obrazul de ruşine? Voi păcătuiţi jucând pocher, nu eu. Dacă aţi uitat ce sarcini aveţi pe pământ' ăsta, vă aduc eu aminte:

Unu: să aveţi grijă de oamenii ai căror îngeri păzi tori sunteţi. Să nu-i lăsaţi să cadă în ispită. Să nu râvnească la bunul altuia. Dacă îi dă cineva o palmă să întoarcă și obrazul ălălalt, nu să-l poarte prin tribunale. Să nu-i lăsaţi să preacurvească.

LUCICA: Ţie nu ţi-e rușine să vorbești așa faţă de o…

NAE: Ce-am vorbit?… Nu mai fă și tu atâta pe mirono sita.

BEBE: Nae!… Te rog! Stai în banca ta!

NAE: În care bancă să stau, băi Apollo 13… Să stau în banca mea… Ești șmecher… Și voi? Voi aţi căzut în ispită. Chiar voi. Ce să mai vorbim de oamenii voştri! Uite, jucaţi pocher. Dacă ar ști (arată sus), dacă ar ști că jucaţi jocuri de noroc, nu v-ar trimite la munca de… (arată în jos). Aveţi noroc că nu sunt turnător… Nu-mi stă în caracter să fiu turnător…

LUCICA: Se cunoaşte că înainte ai fost îngerul păzitor al unui fariseu… (celorlalţi) Un imbecil!… A ajuns înger pentru că a avut pile… E rudă cu calul lui

Sfântu' Gheorghe, care a omorât balaurul.

NAE: Ce-ai zis tu, Lucico? Zi mai tare!

LUCICA: Am spus că înainte ai fost îngerul păzitor al unui fariseu. A, și mai voiam să te întreb de ce nu te duci, cu bicicleta aia, să te antrenezi pe acoperiș. Aer curat acolo. Stele, lună… Ai și pantă. (încet) Poate-ţi rupi și gâtul… Te rugăm noi, du-te! Din cauza ta nu putem… Te rog, am carte bună. Du-le pe acoperiș.

NAE: Nu mă duc acolo. Uite, am fost și ieri noapte (arată plasturele). Sunt pisici. Sau curse de șoareci. Că nu vedeam prea bine. De cinci ori am căzut. Mi-am scrântit și caninul.

GOGU: Alo. Ce facem noi aici? Jucăm pocher, ori… Dă-le-n mă-sa de pisici. Naică dragă, scumpul meu Naică… Asta de mâna mea moare.

NAE: Ce e? Ce-ai zis, nea Gogule?

GOGU: Dacă nu te-astâmperi, îţi fac capul numai dâmburi. Ia-ţi bicicleta și umblă! Mă cunoști doar. Am ajuns și-n iad pentru niște chestii din astea. Dacă nu te-astâmperi… uite-așa-ţi fac ochii… Conici. Poţi să mă spui și mamei lui dumnezeu. (Imediat, către ceilalţi.) Dacă are. Uite cine vrea să ne pună la punct! E și el înger păzitor de două generaţii și și-o ia în cap! (Acum către Nae.) Năică, măi pușiule! Eu am fumat mulţi îngeri ca tine. De cincisprezece generaţii sunt înger păzitor… Vrei să intru în iad pentru tine?!

NAE: Hai, bre, nea Gogule, și matale…

LUCICA: Nea Gogule, nu-ţi pune mintea cu el. E începător și el și crede că tot ce zboară se mănâncă.

BEBE: Să mănânce și ce nu zboară… Dar să nu ne deranjeze pe noi. Băi Nae! Nu mă face să deschid și eu gura! Te am la mână cu două chestii de „turnătorie"… Te am la mână ori nu?…

NAE: Tu, mă? Care sunt alea două chestii? Ţi-ai luat-o-n cap că ești îngerul păzitor al unui director de combinat și ai prins glas. Ce i-am raportat atunci lu' șefu' n-au fost chestii juste? I-am spus că îl faci pe omul tău să se căpătuiască. Să-și facă vilă de 170.000 și s-o plătească cu 9.000. Să cumpere mașina care valorează 60.000, cu 3 800 și astea 3 300 în rate trimestriale! L-ai lăsat pe stăpână-tu să se căpă tuiască pe spinarea statului.

BEBE: Și n-ai văzut? Tot tu ai căzut rău. Stăpână-miu și-a făcut o autocritică serioasă, dar a rămas și cu vila și cu mașina. (Către ceilalţi.) Știţi ce turnător e Nae ăsta!… L-a turnat „sus" pe om' meu că și-a făcut casă, mașină, că îngrașă porci în combinat și-i comercializează, că… Nae, bagă-ţi minţile-n cap. Cu nea Gogu nu-ţi merge. E uns cu toate alifiile. Până la dumnezeu să știi că te-ar putea pupa mă-ta rece. Bonjur. Și ce-a zis Cezar când a ars Roma?

GOGU: Ia mai dă-l, mă… încolo! Dă-mi trei (își smulge trei pene din aripă și le pune pe masă).

NAE (smerit): Nea Gogule te rog, lasă-mă să învăţ să umblu cu bicicleta. O fac în interes de serviciu. I-a luat mașina lu' omu' meu și i-a dat bicicleta. Trebuie să mă ţin după el.

GOGU: Am cerut trei! (Către Nae.) Da' să nu mai faci zgomot. Te rog. Nu mai

am carbaxin. Nu te juca cu nervii mei.

NAE: Lăsaţi-mă măcar să-mi fac mușchi. Şefu' o să aibă mult de alergat și trebuie să mă ţin după el: Trebuie.

GOGU: Asta da! (Nae îşi aranjează bicicleta pe un suport și pedalează. Roţile merg în gol.) Am cerut trei! Plătești, Lucica?

LUCICA — Se poate? Cu cartea asta merg până în pânzele albe. Trei ale tale, plus nouă ale mele (smulge pene din aripă). Ce faci, Bebe?

BEBE: Gogule, tu ai cerut trei și tu, Lucica, nouă. (Smulge și el pene.) Duășpe ale voastre, plus trei'şase ale mele. Asta deocamdată. E? Am boală ca în noaptea asta să vă ciugulesc toate penele. Ce zici, Gogule, plătești? (Cântă pentru sine „Chiriac n-are parale, Chiriac Boboc…")

GOGU: Știu că ești cacealmist, ca-ntotdeauna, da' n-am decât două perechi (aruncă cărţile pe masă). Băteţi-vă!

LUCICA: Trebuie să vin cu 45, nu? 45, plus restul. (îşi scoate aripile și le pune pe masă. Rămâne în toga de înger).

BEBE (îşi scoate aripile, le pune pe masă, îşi dezbracă toga de înger și rămâne în costum. Îşi scoate sandalele romane): Aripile, plus restul.

LUCICA (Se dezbracă și ea. Doamne, ce îngeriţă! E, într-un fel de salopetă albă, mulată pe corp): Sec! Ce ai?

BEBE: Lucico, iar ai încurcat-o! Iar o să ai discuţii cu Mitică! Te-am dezbrăcat. Măcar de-ar fi cu folos. (îi arată cartea.) Roială! Și încă la as! Da, nu fi supărată. Cine pierde la cărţi, are noroc în dragoste. Poţi să fii fericită! (Lucica se duce și se trântește pe pat. Plânge.)

GOGU: Băi Bebe, dă-i lucrurile înapoi. Ne încărcăm de doamne-ajută cu Mitică.

BEBE: Nea Gogule, ești dumneata înger păzitor de cinșpe generaţii da' nici eu nu-s Nae. (Către Nae.) Nae, plimbă bicicleta aia puţin.

NAE: Să trăiești, nea Bebe! Să-ţi trăiască familia! Știam eu că am în dumneata un sprijin (ia bicicleta și se plimbă prin casă).

LUCICA: Bebe, nu fi rău. Dă-mi măcar sandalele. Nu vreau să mă găsească Mitică fără sandale. Îl iubesc. O să spună că sunt o… aia. Îl iubesc pe Mitică. O să mă certe. O să mă părăsească. Și nu vreau. Avem planuri de viitor.

NAE (Cu ironie): Planuri de viitor în ceruri? Ce planuri? (către ceilalţi.) Dacă aţi ști voi ce planuri de viitor am eu cu această îngeriţă, care a trimis în iad zeci de îngeri?!

LUCICA: Amândoi ne-am făcut planuri mari. Avem vechime în câmpul muncii. Eu am păzit, pe pământ, șapte femei până acum și toate au ajuns în rai. Am realizări. Nicio îngeriţă păzitoare n-a reușit, până la mine, să ducă șapte femei în rai. Femeile sunt capricioase, nu suportă mirosul de smirnă și tămâie… Și în afară de asta, am plătit asigurări pentru I.R.S. Suntem amândoi la zi cu ele.

NAE: Lucica, ce înseamnă I.R.S? Mereu aud de asta.

LUCICA: Intrarea în rândul sfinţilor. Un fel de societate. Cam cum e pe pământ ADAS. Dacă plătești corect cotizaţia, ai dreptul să devii, după o anumită perioadă, sfânt. Eu și cu Mitică suntem cu asigurarea la zi. După ce terminăm misiunea asta,

o să devenim Sfântu' Mitică și Sfânta Lucica.

GOGU: Dragă Lucica, ascultă-mă pe mine: o nenorocire nu vine niciodată singură.

LUCICA: Ce vrei să spui cu asta, nea Gogule?

GOGU: Eu sunt curvă bătrână — iartă-mi expresia! Sunt înger păzitor de 15 generaţii. Lu' Mitică al tău îi cunosc până și dinţii din gură… E o pramatie! N-o să ajungă niciodată sfânt. Dacă tu ţii să devii sfântă, alege-ţi altul… Mitică e o pramatie.

LUCICA (înfuriată): Să nu-mi faci mie logodnicul pramatie. Îl cunosc mai bine ca dumneata. Te rog foarte mult să-ţi măsori cuvintele!

NAE: Nea Gogule, am o rugăminte la dumneata. Lasă pe Lucica puţin.

GOGU: Ce e?

NAE: Vreau să-mi fac și eu un viitor. Vreau să ajung sfânt. N-am eu nume de sfânt… Sfântu Nae! Nu e nume sonor ca Pafnutie dar încercarea moarte n-are!… Ai grijă dumneata de omul meu până mă duc să plătesc cotizaţia la I.R.S. Dacă se scoală și vrea să plece la bar, nu-l lăsa. Ascunde-i cheile. Acum e încurcat cu o balenă de la el, de la serviciu. Măcar de-ar fi ceva de ea. N-o lăsa nici pe ea să intre înăuntru. Nevasta omului meu se întoarce în dimineaţa asta neanunţată de la Sovata. Ai grijă, că iese tămbălău mare. Plătesc cotizaţia și în zece minute sunt aici. Dacă-mi faci serviciul ăsta, nea Gogule, îţi dau aripile la care am dreptul pe semestrul doi. O să le ai pentru pocher. Te rog!

GOGU: Fugi, puștiule! Da' să nu întârzii! Și poate poţi să-mi faci rost de-o pereche de sandale 43. Că astea mă strâng.

MAE (Trântind bicicleta în mijlocul scenei, îşi ia zborul pe fereastră): Pompa bicicletei (o reţine. Cade în faţa orchestrei.).

GOGU: Asta-i, Nae! (Nae se oprește din zbor.) Năică! Dacă se aude în ceruri ce s-a întâmplat în seara asta aici, pe pământ, îţi dau cuvântul meu de înger păzitor că poţi să fii asigurat la 500 de I.R.S.-un și tot nu ajungi sfânt. Te mănânc cu aripi cu tot. Ușchi și ai grijă ce faci cu clanţa că-ţi pierzi pâinea. Bebe, ia vino mai aproape.

BEBE: Spune, nea Gogule (către Lucica, care plânge în pat). Ce te-a apucat, prea sfânta mea Lucica, de plângi așa?

GOGU: Băi fratele meu cu aripi albe! A'ncoa, de-jugă boii aici, lângă mine.

BEBE: Nea Gogule, cu mine nu ţine. Nu mă lua așa ca pe Grand. Am state vechi în materie de înger. Află nea Gogule, dacă vrei să-ţi fac o confidenţă, că am vechime mai mare ca tine. Ce ziceai tu? Că ești mai deștept decât mine? Ești un puști, Gogule, un măgar.

Eu am stat și-n iad. Mai mult decât tine. M-au trimis în iad, da' am făcut recurs, am avut avocat bun și am ieșit repede. Am eu faţă de înger fraier? Mi-au cerut și scuze și astăzi sunt ceea ce sunt. Cariera mea e puţin ratată, dar totuși am posibilitatea să mă reabilitez. Și acum, că suntem la ora destăinuirilor, să vă spun… Am protecţie la Domnu'. I-am făcut rost de niște linguri de pescuit știuci, mai ieftine decât sunt și el mi l-a dat pe directorul ăsta de combinat, ca să mă pot reabilita…

Am de lucru cu el, dar până la urmă…

GOGU: Bebe dragă, purtarea ta îmi dă peste cap toată părerea pe care mi-am făcut-o în legătură cu tine mai înainte… Ești un împuţit, o caiafă. O să ajungi mai rău decât Iuda Iscarioteanul.

BEBE: Vino să te pup, nea Gogule, că-mi placi… Ce-ai zis că sunt? (îşi scoate vata din urechi). Caiafă? Iudă? Mersi ! Știu! Altceva mai sunt?

GOGU: Un trișor ordinar… Cum ai făcut tu adineauri chinta roială la as? Valetul de treflă a fost la mine. De ce vrei s-o compromiţi pe Lucica?

BEBE: Mare ocnă ești, nea Gogule!… Știi de ce am făcut asta? O iubesc pe Lucica. Vreau s-o fac fericită. Cu Mitică n-are spor. E, cum ai zis matale, o pramatie…

GOGU: Să n-o dai „cotită”. Mitică nu e chiar așa cum îl crezi tu. E el înger, dar are materie cenușie. Nu știu de unde a făcut rost de ea, dar are!

BEBE: A ajuns idiotu’ ăla de Nae în rai. Ne-a turnat. „Şefu’” tună și fulgeră.

GOGU (deplasându-se la fereastră): Vezi că ești suspicios? Jos e o echipă de filmare de la studioul „Bucureşti”… Fac un film…

BEBE: De ce naiba strică somnul oamenilor?

GOGU: Tu nu cunoști legea compensaţiei? Vor dormi ei la film. Nu le duce grija!

BEBE: Nea Gogule… îţi zic nea Gogule pentru că iubesc și ai mustaţă. Vorbeai adineauri de materia cenușie a lui Mitică. Fac ceva pe materia lui cenușie… iartă-mă că vorbesc vulgar.

GOGU: În Giulești se poate. Există o tradiţie. De ce…ceva pe materia cenușie a lui Mitică?

BEBE: Dumneata știi cine a fost Mitică înainte de a fi îngerul păzitor al foiletonistului Niculae Tudor?

GOGU: Drept să-ţi spun, nu m-a interesat. În mare, știu despre el că e… Că a avut greutăţi cu oamenii pe care i-a păzit, că e descurcăreţ și mai ales am aflat că are mari perspective.

BEBE: Mitică, mari perspective! Dă-mi voie să râd! Ha-ha! Știi ce dosar are Mitică? Nasol de tot… Nu mai vorbesc nimic până n-o trezesc pe Lucica… Lucico! Lucico!

GOGU: Las-o, mă, să doarmă. Te rog eu.

BEBE: Să nu doarmă, nea Gogule! A sosit ceasul socotelilor. I-am citit dosarul lui Mitică din scoarţă-n scoarţă.

GOGU: Bebe! Bebe, te rog nu umbla la amănunte.

BEBE: În viaţa de pe pământ amănuntele sunt totul! Lucico! Lucico, trezește-te! Nea Gogule, ascute-ţi auzul, vin cu niște amănunte de-o să te doară capul! Îţi jur pe aripile mele că o fac „marţ” ca la table.

LUCICA: Îmi dai toga și… Te rog… Nu vreau să mă găsească Mitică așa. Te rog din suflet. Aripile poţi să le ţii.

BEBE: Pentru că veni vorba de Mitică… Nepreţuitul tău Mitică… Am o rugăminte la tine. Simplă. O întrebare: Ce-ai găsit tu la Mitică ăsta?

LUCICA: Pardon? Mai zi o dată, dacă ai curaj!

BEBE: Te-am întrebat ce-ai găsit la Mitică?

LUCICA: Domnule Bebe, că altfel nu pot să-ţi spun. Nu meriţi să porţi nimb de înger. Mi-ai luat aripile, mi-ai luat sandalele, mi-ai luat… Acum lasă-mă-n pace. Pof tim! (își scoate coroniţa și celelalte lucruri pe care le mai are de pe ea.) ia-le și pleacă. Mitică s-a jurat să mă ia și goală. Așa cum m-a făcut Maica Domnului. Te rog să pleci imediat.

GOGU: Bebe, astâmpără-te! Nu vreau să rămână omul tău fără înger păzitor.

BEBE (îi aruncă înapoi lucrurile: toga, aripile și sandalele): îmbracă-te și vino aici. Vreau să te pun în curent cu niște probleme pe care nu le cunoști în legătură cu Mitică!

LUCICA (îmbrăcându-se): O să-ţi răcești gura de pomană! Îl iubesc! (Cei doi așteaptă să se îmbrace Lucica. Ușor, Bebe bate dărăpănaua cu degetele pe masă. Gogu ascultă bătăile degetelor.)

GOGU (Sare ca ars. Se ridică și-i dă o palmă lui Bebe): Nenorocitule! Turnătorule!

BEBE: Ce-ai, Gogule?

GOGU: Turnător ordinar. Îl chemi prin alfabetul Morse pe dumnezeu să ne asculte discuţia…

BEBE: Nea Gogule, pe viaţa mea… Am făcut armata la cavalerie. Acolo nu se învăţa alfabetul Morse și nici acum n-am habar de el.

GOGU: iartă-mă! Credeam că… Lucica, stai aici, lângă mine… Și tu, Bebe, spune ce ai de spus. Dar scurt.

BEBE: Nea Gogule, vrei să te duci puţin până afară?

GOGU: Ce să fac, mă?

LUCICA (Către Gogu): Să nu te duci.

BEBE (Către Lucica): Cu atât mai rău pentru tine. O să afli despre prietenul tău Mitică niște chestii…

LUCICA: Nu face nimic… Așa e, nea Gogule?

BEBE: Dacă… Dragă Lucico, am perspective mari. În câteva generaţii ajung înger păzitor de ministru adjunct dacă nu…

LUCICA: Și? Vezi, nea Gogule, că e carierist?

GOGU: Dacă are om' perspective…

LUCICA: Continuă, domnule Bebe. O să ajungi înger păzitor de… și eu o să rămân așa. Ce vrei să insinuiezi cu asta?

BEBE: Putem avansa amândoi dacă… Dacă ajunge omul meu ministru, îl influenţez și poate ajunge și femeia pe care o păzești mare…

LUCICA: Îţi răcești gura de pomană. Ţi-am spus și îţi repet pentru a mia oară. Îl iubesc pe Mitică!

BEBE (începe să bată iar darabanaua în masă): Bine!

GOGU (Către Bebe): Dacă mă iubești, fără Morse!

BEBE: Nea Gogule, fii atent! Lucica, tu știi pe cine iubești?

LUCICA: Da, pe Mitică.

BEBE: Nea Gogule, fii atent. Am carte mare. Lucica, te mai întreb o dată. Îl

cunoști pe Mitică?

LUCICA: Îţi răspund și eu încă o dată: Da, îl cunosc pe Mitică.

GOGU: Când încă nu erai îngeriţă. Da? Dragă Bebe, n-am ce-ţi face, asta e situaţia!

BEBE: Ascultă, Lucico. Am urmărit viaţa ta de pe pământ. Cu toate că bărbatul tău a avut muncă de teren, nu l-ai înșelat. Ai fost o femeie…

LUCICA: Nu-mi vorbi de trecut… Am și eu păcate. Tu nu ești informat bine. L-am înșelat la Adjud… N-au rămas urme…

BEBE: Ai fost o sfântă pe pământ și de-aia ai noștri te-au făcut îngeriţă. Dacă nu greșeai atunci, în gară, la Adjud, poate că intrai direct în rândul sfintelor din rai. L-ai lăsat pe ăla să te sărute și ţi s-au scăzut 20 de puncte. Tu ești nouă în funcţia asta de ingerinţă.

LUCICA: Te rog să nu mă plictisești. Ce vrei? Sfântul Bebe și Lucica nu vor apărea în vecii-vecilor pe calendarele gregoriene. Îl iubesc pe Mitică. Oamenii vor sărbători sfânta zi de Mitică și Lucica. În ziua aia nu vor merge nici tramvaiele după orar. În ziua aia nu se vor culca oamenii nici în trenuri, nici în tramvaie, nici în toleibuze.

BEBE: Lucico!

GOGU: Lasă trenurile să meargă după orar. Și lasă oamenii să se culce în tramvaie și troleibuze, că sunt obosiţi. Ascultă-l pe Bebe.

LUCICA: Mă rog!

BEBE: Spune-mi de ce îl iubești pe Mitică?

LUCICA: Pentru că e îngerul ideal! Așa un om mi-am visat eu. Știţi ce e foiletonistul Niculae Tudor, al cărui înger păzitor e Mitică? E un om al dreptăţii, un om care… Aţi auzit de Niculae Tudor?

GOGU: Așa e. Foiletonistul ăsta l-a demascat și pe Lică Prăpăd! Lui Mitică i s-a repartizat un om… Cu ăsta poate ajunge și dumnezeu adjunct…

BEBE: Aiurea! Niculae Tudor, dumnezeu adjunct!? Gargară, domnule… Gargară nasoală. Iartă-mi exprimarea giulești eană. Foiletonist? Un escroc. Fură de zece mii de ori mai mult ca alţii.

LUCICA: Te rog să nu… Niculae Tudor, omul lui Mitică fură! Să nu mai deschizi gura, că nu știu ce sunt în stare să-ţi fac. Urâtule! Piei din ochii noștri! Nea Gogule, dă-l afară!

GOGU: Liniștește-te, Lucica!

BEBE: Stai! Ascultă! Niculae Tudor, patronul lui Mitică, despre care zici că e sfântul de pe lume, fură de zece, de o sută, de o mie de ori mai mult decât alţii. Este influenţat de prea iubitul tău viitor sfânt Mitică.

GOGU: Bebe, tu ai băut!

BEBE: Una mică, aici, la Grand. (Se duce la barul lui N. T. și îşi mai toarnă un păhărel.) Și-l mai beau și pe ăsta! Atât!

LUCICA: Nea Gogule, ești martor! Ai auzit ce-a zis despre Mitică.

BEBE: Măi Lucico, măi copila mea. (O sărută pe frunte, Lucica îl respinge.) Stai, că n-am intrat în problemă. Tu de când îl cunoști pe preaiubitul tău înger Mitică?

LUCICA: Ce te interesează pe tine? Canibalule! Eşti canibal, nu înger!

BEBE: Uite ce mă interesează şi o să te intereseze şi pe tine… Nea Gogule, nu dormi! Ascultă şi dumneata că o să-ţi prindă bine. Voi aţi auzit de Al Capone?

GOGU: Mie-mi vorbeşti de Al Capone? Am citit tot ce s-a scris. Lică al meu, dacă avea cultură, îl făcea …Marţ" pe Al Capone.

LUCICA: De ce îl aduci în discuţie pe Al Capone ăsta?

BEBE: Tu, Lucico, ştii cine a fost? Ştii cine a fost Al Capone?

LUCICA: Ştiu, ce-i cu el? Eu nu-l iubesc pe Al Capone!

BEBE: Al Capone a fost cel mai mare bandit, cel mai mare gangster al lumii.

LUCICA: Şi? L-am văzut în rai! Lucrează la comerţ. La… E specialist în selecţionarea cadrelor.

BEBE: Mitică al tău, iubitul tău Mitică… Ştii ce legături a avut cu Al Capone? A fost îngerul lui păzitor. Îmi aduc aminte ca acum. Dumnezeu l-a prins de barbă pe Mitică şi l-a întrebat: „Ce-ai păzit pe pământ, Mitică?" „L-am păzit pe Al Capone, Doamne"! s-a scuzat Mitică. „Tu ştii ce-a făcut pe pământ Al Capone, măi Mitică? s-a interesat Domnul. „Cum dracu' să nu ştiu, Doamne. L-am urmat pas cu pas doar". Şi parcă văd: Dumnezeu l-a luat de perciuni pe Mitică (era moda perciunilor şi atunci) şi i-a zis: „Ce să fac, Mitică, cu tine? (iartă-mi cacofonia, dacă e!) M-ai făcut de ruşine cu Al Capone al tău. Urlă ziarele". Şi Mitică i-a răspuns: „Să mă daţi la dracu' Doamne. Dacă vreţi să ştiţi, mi-am aranjat şi un post la cazanele cu smoală, prin Al Capone. Mi-am făcut eu un plan cum să lucrez la cazanele astea. Când o să fie foc, n-o să fie smoală, când o să fie smoală, n-o să fie foc. Iar când or să fie şi foc şi smoală, vor fi cazanele la cositorit". Dumnezeu, când l-a văzut aşa de isteţ, i s-a făcut milă de el. I-a zis: „Băi Mitică, ce-ar fi să fac cu tine o experienţă?" „Doamne, a zis Mitică, fă experienţe cu materialele didactice, lasă-mă pe mine în plata, dracului !" „Mitică, în tine e stofă de sfânt. Te duci imediat pe şoseaua Giuleşti, la numărul 128, şi vezi că acolo se naşte un prunc. Ia-l în primire şi reabilitează-te. Ai perspective. Poţi să ajungi până şi dumnezeu adjunct…"

LUCICA: Vezi! Şi dumnezeu i-a asigurat viitorul. Iar Al Capone e la cadre…

GOGU: De unde le ştii tu pe toate astea?

BEBE: Nea Gogule, eşti puşti, du-te şi cumpără-ţi bomboane de doi lei. Lasă-mă… Şi aşa zici, Lucico, îl mai iubeşti pe Mitică?

LUCICA: Da. Mitică al meu l-a crescut pe Niculae Tudor, într-un aşa hal, încât a ajuns mare foiletonist. Omul dreptăţii! (arată o colecţie de ziare) Ia uite aici. Ziua şi foiletonul. Înfierează greşelile, matrapazlâcurile care se fac în ţara asta.

BEBE (jubilând): îmi place de tine, Lucico! îmi place de tine că îi cunoşti activitatea. Vino să te pup. Ai nivel ridicat.

LUCICA: Te rog… Pupă pe cine ai mai pupat… Bălosule! Crede că dacă e înger păzitor de director de.com binat, gata, m-a dat gata. Mi-au făcut curte şi îngeri păzitori de miniştri şi nu au reuşit să… Du-te dracului!… Ce nume de înger are! Bebe! Să ştiu de bine că mor îngeriţă mare şi cu tine nu… Sfinte duh! Aibă-mă în pază, ca pe Fecioara Maria!

BEBE (Muşcându-şi unghiile): Nea Gogule, ori Gogule, cum vrei să-ţi spun, din

momentul ăsta Mitică este dispărut dintre noi, îngerii păzitori cinstiţi.

GOGU: Spui că a dispărut dintre noi, îngerii păzitori. Dacă spui și cinstiţi, nu e bine. Nu e prea bine. Cuvântu' ăsta e prea greu. Eu cu Lică Prăpăd fac niște concesii până la judecata de apoi. Apoi, judecându-ne cinstea și necinstea…

BEBE: Vă rog. Liniște! Lucico! Acum vine prăpădul. Moartea lumii. Ia îngenunchează la picioarele mele! M-am spălat pe picioare ca Pilat din Pont.

LUCICA: Eu să îngenunchez la picioarele tale? Pleacă, înger prihănit… Te-ar… focu' de…

BEBE: Cum ziceam adineauri?… Parcă ziceam că Mitică a luat suflet din fașe.

GOGU: Din Giulești 128! Din fașe l-a luat… cu proces-verbal…

BEBE: L-a făcut mare. L-a dus prin școli, l-a făcut foile tonist și acum… A făcut dreptate peste tot… Cum zici tu. Ia citește tu când a scris ultimul foileton… Hai s-o ascultăm pe Lucica…

LUCICA (consultând colecţia): Acum două luni. Și ce e cu asta? Sunt gazetari care nu scriu câte 20 de ani și tot sunt gazetari!

BEBE: Și de acum două luni și până acum ce-a făcut? Ce-a făcut, vă întreb? Ce-a făcut foiletonistul iubitului tău Mitică?

GOGU: O fi făcut concediul legal. Că e și el om, are dreptul.

LUCICA: Sau a fost în concediu medical, că are ulcer. Mi-a spus Mitică. Da, da, are ulcer…

BEBE: Prostii! Omul păzit de Mitică, care înainte a fost îngerul păzitor al lui Al Capone, și de la care am așteptat să… a ajuns gangster mai mare decât Al Capone. De alaltăieri și până acum a luat, de la combinatul la care s-a angajat controlor de calitate, lucruri în valoare de un milion de lei și ceva. Dacf vreţi cifra exactă, v-o dau. Doar în două zile a fura lucruri în valoare de 1 253 606 lei!

LUCICA: Dar el era la ziar…

BEBE: A fost dat afară pentru… Pentru nu știu ce. S-a angajat la combinat… A intrat că e cinstit și acum fură! Fură mai ceva decât Al Capone.

LUCICA: Minţi. Minţi cu nerușinare! Logodnicul meu. Mitică, nu ar accepta una ca asta. Omul lui să fure? Doamne, dar nici nu poţi să-ţi închipui! Mitică al meu este îngerul păzitor cel mai apreciat… E primul pe listă la facerea sfinţilor și al doilea la noi… Ne dă nor pe care să stăm, în rate. Cum îl achităm, e norul nostru… Minţi, lago! (Zgomot în stradă. Oprire de mașină. Trântire de portieră.)

BEBE: Mint? (Se ridică, se duce la fereastră și îi cheamă fericit.) Dragă Lucica, nea Gogule, ori Gogule, cum vrei să-ţi spun. Uite că vin în sprijinul meu fapte… ia să vă duceţi voi în pauza de prânz și să vă uitaţi în magazia de lângă garaj. Uite, în aia! O vedeţi? (Arată dând perdeaua la o parte.) Priviţi și acum. Uitaţi-vă atenţi… Aşa! Îl vedeţi? Omul lui Mitică. Ce face acum? Descarcă marfă în magazie. Uitaţi-vă ce scoate din portbagaj. Ce dracu' sunt alea? Lucruri de furat! De două zile fură mai al dracului decât Al Capone. Vedeţi cum se uită în toate părţile și cară lucruri din mașină în magazie? (Zgomot pe scări.)

LUCICA (retrăgându-se de la fereastră și băgându-se în pat): Vine Mitică! Vine Mitică! El e. Îi cunosc zborul. (într-adevăr, se aude un zbor și melodia Delilah. Intră

Mitică. Intră fredonând cu vocea lui Tom Jones. Un înger cu niște aripi mai aparte. Deschide ușa brusc…)

MITICA (Având un ochi legat, precum piraţii. Aleargă direct la barul de la bibliotecă. Își pune niște whisky și sifon și îl bea): Doamne, ce sete mi-a fost! M-a înnebunit șeful cu furturile lui… Am avut niște emoţii… (îi descoperă pe musafiri). Iar sunteţi aici?

Bă, v-am spus să nu mai intraţi aici în lipsa mea? Iar aţi jucat pocher? (O vede pe Lucica în pat.) Lucica!… Scoală din pat că vine stăpână-mea… Ce e cu tine? Unde îţi sunt aripile?…

LUCICA: M-a dezbrăcat Bebe… Dar mi le-a dat înapoi. Sunt aici.

MITICĂ: Cum ai îndrăznit, mă, să-mi dezbraci logodnica, nenorocitule?

GOGU: La pocher. A fost o întâlnire…

MITICA (spre Lucica): Întâlnire? Ai jucat pocher pe dezbrăcate?… Mâine, poimâine o să joci și leapșa… (lui Bebe). Băi Bebe, ce-am vorbit eu cu tine? Ţi-am spus eu ori nu ţi-am spus că n-ai voie să intri în casa asta… Ia vino mai încoa! Cu tine vorbesc! Da, da, cu tine, domnule Bebe… Ce face…? Răspunde la întrebare, nu fugii… Stai, tu nu ai… ești înger vechi. Pardon! După atmosfera care domnește aici am impresia că (tunete) e șucăr sus! (se duce la fereastră.) Nu e șucăr sus. Descarcă pâinea jos, la chioșc… Domnule Bebe, o iubești pe Lucica? Dacă o iubești de ce n-o iei? ia-o și fii fericit…

BEBE: Când vorbești cu un înger, să-l saluţi întâi, domnule Al Capone.

MITICĂ (Intrigat): Al Capone e mă-ta! Mie să-mi zici Mitică. (Lui Gogu.) Nea Gogule, ia-l. Ia-l și pleacă cu el de-aici că fac moarte de om… ăsta, de îngeri… Ce căutaţi în casa patronului meu? (Către Lucica.) De ce i-ai adus pe prăpădiţi! ăștia aici? Băi Bebe Prisada! Dacă ai fi ăla te-aș saluta. Băi șemineu, mi-ai citit dosarul? Știi că am fost înger păzitor? Și încă al lui Capone? Mea culpa. Înainte de a fi îngerul păzitor al lui Al Capone știţi ce-am fost? Am fost îngerul păzitor al lui Claps W.M. Claps, cel mai mare pirat. Da, da, ăl mai mare de pe mapamond. Acolo mi-am pierdut ochiul și eu. El, stăpânul meu, și-a pierdut o mână. Așa e că în dosarul meu nu există povestea asta?… Lucica, draga mea… Ce vrea husănii ăștia de la tine?

LUCICA: Zice că mă iubește! Mi-a propus să…

MITICA: Ce?

LUCICA: Să fug cu el în Lună!

MITICA: O fi vreun satelit… Bebe, Sfinte Bebe, îngere Bebe, dacă ţii la aripile tale, pleacă să nu te tund… Iubita mea… Spune-mi ce ţi s-a întâmplat?

LUCICA: Dacă mă lași singură… Eu i-am chemat… Mă plictisisem… Să știi că Bebe a fost foarte obraznic.

MITICA: Ţi-a propus să…

LUCICA: Mai rău… A vrut să… Știi ce te-a ponegrit!

MITICA: Bebe! Gogule! Uite, mai număr până la trei: unu… Dacă până la trei n-aţi întins-o, sunteţi niște îngeri morţi…

GOGU: Hai, Bebe, eu am plecat. Să nu ne punem cu ăsta!

BEBE: Ia mai dă-l la naiba. Ce e zmeu? Ce dacă are aripi?

GOGU: Nu vezi ce aripi frumoase are? Și le tunde plastic la Petrică, pe Edgar Quinet!

MITICA: Am zis doi, Bebe. Ia și aripile alea. Le-ai câştigat. Credeai că dacă câştigi… Să nu zic „trei", că sunt în stare de orice…

BEBE: Ești o canalie, băi Mitică. Te-a trimis dumnezeu pe pământ să te reabilitezi cu prăpăditul ăla de foile tonist și ai dat-o-n bară. L-ai făcut și p-ăsta să fure.

Mai groaznic decât Al Capone. Și i-ai luat și minţile Lucicăi.

MITICA: Am zis trei! (îl apucă de aripi și, dându-i un picior în spate, îl dă afară pe geam.) Salutări mă-tii!… Nea Gogule, ora închiderii! Acasă! Pupă-ţi stăpânii!

BEBE (deschizând geamul): Să-mi moară ce-am mai scump dacă nu te torn… Uite chiar acum mă duc să cer audienţă. Vorbim noi sus!

MITICĂ: Dacă tot vorbești cu șeful, trimite-i complimente din partea mea. Spune-i că-l iubesc și mai spune-i că nu mi-a crescut ochiul la loc, cum mi-a promis! Ieși! (închide geamul. Se duce la pat și o ridică pe Lucica.) Și tu, prăpădita mea scumpă… Intri în anturaj cu… Bebe; ăsta e îngerul păzitor al unui director gură cască. De Gogu ţi-am mai vorbit. Are în grijă un bandit mai abject decât toţi abjecţii de pe pământ. O tragedie și el și stăpân-su… Hai să plângem pentru ei…

LUCICA (mângâindu-l): Și, tu dragul meu… Ești mai breaz decât ei…

MITICA: Mama mia! Ce-ai zis! Ce-ai zis, Genovevo de Brabant? repetă, te rog! Cu voce tare. Ia și lămâie să ai voce. Fac crimă pasională… Mai spune o dată și intru direct în cazanul cu smoală. Cine-o fi de serviciu? Am pofta să fac o baie de smoală… Tu ești dispusă?…

LUCICA: Mare pramatie mai ești. Mai mare decât toţi. Sunt documentată. Ai fost îngerul păzitor al lui Al Capone. De ce mi-ai ascuns? De ce nu mi-ai spus până acum?

MITICA: Eu ţi-am ascuns? Nu ţi-am ascuns? Eu nu ascund nimic! Am crezut că dacă ai avut permisiunea să te logodești cu mine, mi-ai citit și dosarul… Am crezut că ţi l-a pus la dispoziţie șeful… Există un H.C.M. în legătură cu îngerii nebuni…

LUCICA: Ai fost graţiat de (arată sus) și ca să-ţi dea posibilitatea să te reabilitezi, ţi-a dat în pază un foiletonist, un om ai dreptăţii… L-ar influenţat în rău și pe ăsta. L-ai viciat. Fură mai al dracului ca Al Capone. S-a apucat de furat numai de două săptămâni și până acum a furat peste un milion. În noaptea asta ce-a mai furat? Ce valoare?

MITICA: O sută și ceva de mii! E bine? Ești mulţumită?

LUCICA: Ce senin îmi spui „o sută și ceva de mii". Ești o canalie, Mitică. Un foiletonist avea și pământul ăsta și p-ăsta l-ai stricat. Ptiu! Mi-e rușine de mine… Plec, Mitică… Și cât te-am iubit! (iese).

MITICĂ: Lucico! Lucico! Unde pleci fără aripi!… Ţi-am luat de la coada calului lui Mihai o pereche de ciorapi din import. Vino să ţi-i dau. Lucica, nu mă părăsi!… M-a părăsit și asta! înaripata mea, întoarce-te!… Vine ea!

LUCICA (din hol): Pa și puși, și mai ales adio. Spurcatule!

MITICA (bând un whisky): Și tu, „fiica mea Brutus”. În loc să croșeteze macrameuri, ca toate dactilografele care lucrează în acord, ea joacă pocher. Doamne, ce dosar o să am! Ce de bube în cap! Al Capone, Al Capone! Reabilitarea s-a dus. (către public) Pardon! Dumneavoastră!… Aha! Aţi venit să vedeţi un înger păzitor… Vă urez vedenie plăcută. Aţi venit să mă vedeţi pe mine! Fostul înger păzitor al lui Al Capone… Singurul înger cu un singur ochi, iubit de o îngeriţă… Cea mai frumoasă îngeriţă dintre sărbători… Vreţi pauză? Ori vreţi să-mi cunoaşteţi autobiografia… Mersi! Mersi că aţi renunţat la pauză… Nici n-a venit personalul de la bufet… Pe mine mă cheamă Mitică! Sunt cel mai vechi înger păzitor… Vă văd pe jumătate, dar vă văd bine. Ceva, ceva, cred că aţi aflat despre mine. Am o biografie!… Cu biografia mea e scos și un lup dintr-o grădină zoologică… îl trece pe post de elefant… Eu?… Notaţi, vă rog: am fost înger păzitor al unei maimuţe antro poide, după care al unui om din Neanderthal, am sărit fiind bolnav de gâlci, peste două generaţii, mi s-a repartizat un om fără păr. Era Piratul Claps M. Claps… văduv… Atunci mi-am pierdut ochiul. După aia, da Al Capone!… Eram mai tânăr și mai frumos… Eu am fost îngerul păzitor al lui Al Capone, de ce vă miraţi? Momentan sunt îngerul păzitor al celui mai mare… (Se aud pași pe scară, și o voce carefie donează „Dalilah”…) foiletonist… Ori dacă vreţi, cel mai mare… spărgător. În text „spărgător” este între ghilimele… Cel mai mare hoţ… Vă rog, lăsaţi-ne să furăm! (Cântă și el melodia și cade cortina.)

„SE PUNE LA CALE O SPARGERE PE STRADA SFINŢILOR”

Același decor. Mitica pune la picup aceeași melodie și bea whisky-ul într-un colţ al camerei. Niculae Tudor intră pe ușă şi-și dezbracă trenciul. Îşi aruncă pălăria în cuier. Vede dezordinea din casă. la bicicleta trântită și o duce în culise; face mărunt din buze. Se duce la bar. Descoperă lipsă din sticla de whisky. Controlează camera cu privirile. Îşi toarnă și se trântește într-un fotoliu.

MITICĂ (către public): Dacă nu v-o place cum o să-l fierb, să-mi tăiaţi mie aripile. Doamne, ce-o să-l lucrez…

TUDOR: Cine… doamne iartă-mă, umblă prin camera mea… Cine îmi bea… Curios! Nevastă-mea și copilul în concediu la bunici și găsesc deranj mai rău decât ar fi ei acasă. (Se uită la poza lui Caragiale.) Și iartă-ne. Nea Iancule, greșelile noastre când se mai fură din operele tale și ale semenilor tăi Barbu Delavrancea, Ionescu. Etţetera, precum și noi iertăm greșiţilor noștri… amin! Nea Iancule, dumneata… Dumneata îmi faci deranj? Dumneata te plimbi cu bicicleta prin casă?

VOCEA: Eu, puștiule!

TUDOR (Scuturându-și îngrozit capul): Nea Iancule, chiar dumneata? (îşi face cruce.) Dumneata te dai jos din tablou’ ăla și te plimbi cu bicicleta?! Hai că glumești… Să știţi că mi-a plecat mintea cu sorcova… Dar a vorbit cineva.

VOCEA: Ai auzit? Chiar eu. Eu, Ion Luca Caragiale. E o cacofonie permisă. Nu-

ţi cer scuze pentru ea… Eu m-am plimbat cu bicicleta ta. E bine?

TUDOR: Nea Iancule, aud bine? Chiar dumneata îmi vorbeşti? îmi vorbești mie?… Colosal! Cine o să mă creadă că nea Iancu a vorbit cu mine… Cine? Colosal!

VOCEA: Vino să te pup ! Vino, stricatule, să te pup!

TUDOR (se duce la bar, ia un sifon și se stropește cu el pe faţă. Se scutură): Ce-ai zis adineauri, nea Iancule? Mai spune o dată ce-ai spus…

VOCEA: Vino să te pup, stricatule! Să te pup în bot și să-ţi pap tot!…

TUDOR: Nea Iancule (îngenunchează în faţa tabloului și se roagă cu mâinile la piept). Și iartă, nea Iancule, greșelile noastre…

VOCEA: Puștiule, mai pune-ţi whisky. Bea, stricatule! Bea că omul la băutură…

TUDOR: Mersi. Servesc, nea Iancule, că-mi place! (Îşi mai pune.) Da și dumitale îţi place!… Eu dădeam vina pe vecini. Ziceam că ei îmi intră în casă și-mi bea… De-aia îţi găseam uneori tabloul câteodată câș. Adică într-o parte… Foarte bine că te-ai decis să-mi vorbești. Mai am și eu cu cine schimba o vorbă, în casa asta… La frigider umbli? Nu prea am găsit deranj în frigider… Te tentează mai mult băuturile străine… „Turţul" l-ai încercat?… E ceva de el, nu? Totuși nu se compară cu whiskyul… Hemingway din ăsta bea și ai văzut ce opere a dat… Mai spune-mi, ceva, nea Iancule!… Te rog eu!

VOCEA: Ascultă, puștiule, fii atent aici la mine.

TUDOR: Sunt, nea Iancule. Spune!

VOCEA: Stai jos… Stai jos și spune-mi tu mie de ce furi? (tare și amenințător.) De ce furi, tovarășe Nicolae Tudor?

TUDOR: Cine nu fură pe lumea asta, nea Iancule?… De fumat, fumezi? (îi întinde pachetul).

VOCEA: Nu fumez!… Nu sunt mulţumit de răspunsul tău. De ce furi?

TUDOR: De ce, fur, ce? Ce știi dumneata că fur? Cum ești informat?

VOCEA: Tudore, de ce faci pe prostul? De două săptămâni m-ai speriat! Ești mai teribil decât Al Capone!

TUDOR: Să n-o luăm nici așa! Fac și eu ce pot… La nivelul lui Al Capone n-am să pot ajunge… Sunt modest! Ce-am furat până acum e un mizilic…

VOCEA: Ce mizilic, Tudore?! în magazia aia de lângă garaj ai lucruri de peste un milion și jumătate… Numai în seara asta ai furat obiecte de câteva sute de mii…

TUDOR: Cum le știi dumneata, neicușorule, pe toate, mai răi!

VOCEA: Lasă slugărnicia… De ce n-ai continuat să furi mai departe din literatură… Furtul din literatură nu se pedepsește ca…

TUDOR: Eu am furat din literatură? Vai de mine!

VOCEA: Toţi furaţi! Vă furaţi unii pe alţii ca-n codru… Aveai perspective mari, puștiule! Puteai deveni un prozator, un foiletonist mare… Puteai lua și premiile Uniunii Scriitorilor.

TUDOR: Eu puteam să iau… La ce? Astea se dau cu…

VOCEA: Cu îngerul păzitor pe care îl ai putea să iei și premiul prozei și al poeziei și pe al criticii și… Pe toate!

TUDOR: Eu puteam să le iau pe toate? Hai. Nea Iancule, că glumești. Eu nu…

VOCEA: Ești tâmpit!

TUDOR: Nea Iancule, te rog, fără neologisme!

VOCEA: Ești tâmpit pentru că puteai să… Cu îngerul tău păzitor puteai să iei premiile… De ce n-ai apelat la bunăvoinţa îngerului tău păzitor?

TUDOR: Cum puteam lua toate premiile?

VOCEA: Casierul U.S. s-a dus la bancă după banii de premii fără pază.

TUDOR: Așa, mersi! în fel' ăsta pot lua și premiul Nobel.

VOCEA: Și? De ce nu încerci? Hai că-ţi dau eu o mâna de ajutor… Interesează-te când și unde se dă…

TUDOR: Mă ajuţi să fac chestii d-astea? Nea Iancule, ai fi dumneata nea Iancu, da… Nu-i frumos!

VOCEA: Adicătelea, ce nu e frumos? Furi de două săptămâni de stingi și… De ce nu vrei să furi niște premii?

TUDOR: Gata, nea Iancule, am terminat… Chestii d-astea mă înveţi dumneata pe mine?… Ai scăzut în ochii mei. O să te toarne și la niște critici literari… Din momentul ăsta nu-ţi mai citesc nici operele…

VOCEA: Nu mai citești operele mele? Ai vrut să spui poate că n-o să mai furi din operele mele… Ce bine ar fi. Ar fi bine pentru că nu ești tu singurul care…

TUDOR: Formidabil! Nea Iancule, am pus punct. Pe viaţa mea că nu-ţi mai ţin tabloul în casă. Îl duc în pod… (Se ridică. Vrea să ia tabloul.)

MITICĂ: Stăpâne, lasă-l pe maestru acolo!

TUDOR (Frecându-şi tâmplele) — Cine îmi interzice să… Vocea mea interioară? Sunt ventrilog?… Doamne, ce se petrece cu mine?

MITICĂ Eu îţi interzic. Stai acolo, că stai bine!

TUDOR: Care eu? … Trebuie să consult neapărat un psihiatru.

MITICĂ: Eui îngerul tău păzitor, Mitică…

TUDOR: Eu am un înger păzitor pe care îl cheamă Mitică? Mitică… Mitică și mai cum?

MITICĂ: Dacă n-ai știut până acum că ai un înger păzitor, vei afla: ai un înger păzitor, cu un defect de fabricaţie.

TUDOR: Tu l-ai suplinit pe Caragiale? Deci cu tine am discutat, nu cu nea Iancu! Tu m-ai fiert… Tu m-ai perpelit atâta. Ai nivel cultural, dragul meu Mitică. De când ești repartizat persoanei mele?. Ce defect de fabricaţie ai?

MITICA: De când te-a făcut mă-ta și am un singur ochi…

TUDOR: Nu fi obraznic… Și mă rog, ţie, de ce nu mi-ai vorbit până acum? A semnat dumnezeu un H.C.M. prin care nu dă voie să vorbiţi cu oamenii pe care în păziţi? Ori te-ai jenat din cauza defectului?

MITICĂ Nu s-a dat nicio dispoziţie în legătură cu problema asta… Stăpâne, (îl pupă) te iubesc.

TUDOR: Cum îţi permiţi? De ce mă iubești?

MITICĂ: Acum suntem la o răscruce de drumuri amândoi. Suntem în primejdie.

TUDOR Ce vorbești?! Suntem chiar în pom? Măi Mitică, farsa aia care mi-ai

făcut-o cu nea Iancu mă îndreptăţeşte să cred că eşti un înger mai aparte… Ce-ar fi să mi te înfăţişezi? Vreau să-mi văd îngerul păzitor. O să fie mai multe cutremure în Japonia dacă mi te înfăţişezi?

MITICA: Nu se poate, stăpâne. Imposibil… Nu se poate!

TUDOR: De ce? De ce nu se poate? Ce dracu' eşti aşa de formalist? Te iei după ceilalţi îngeri păzitori? După felul cum mi-ai vorbit am impresia că eşti mai descuiat la minte… (Se aud nişte tunete. Mitică se sperie. Tudor se duce la fereastră.) Nu te speria. Nu tună şi nu fulgeră dumnezeu. Descarcă pâine jos, la chioşc… Zgomotul ăsta e în cadrul măsurilor care s-au luat în legătură cu liniştea publică… Hai, Mitică, arată-mi-te! Te rog!

MITICĂ: Nu pot. Pentru că nu se poate. D-aia!

TUDOR: Mitică, tu ştii că eu umblu des prin străinătate. Mi-am adus de-acolo nişte prafuri de putut. Hai să le încercăm.

MITICĂ: Ce marcă? încearcă dacă poţi… Chiar, ai nişte prafuri? Ia să le încercăm. Fie ce-o fi!

TUDOR: (Scoate dintr-o valiză nişte prafuri. Le ia. Ia şi Mitică şi se strâmbă. Se stinge lumina. Nişte zgomote puternice şi ciudate. Se aprinde lumina. Tudor îl îmbrăţişează pe Mitică): Care va să zică, tu eşti ăla. Ia dă-te mai încolo să te văd mai bine… Ştii că eşti simpatic… Oi fi şi singur la părinţi? întoarce-te să te văd mai bine… Şi eşti cu mine de când m-am născut?

MITICĂ (înnebunit): Ce prafuri sunt astea? Grozave!

TUDOR: Sunt de pe vremea când eram foiletonist. Luam din astea şi mă transformam în ce voiam. Am fost şi tirbuşon, şi creion de tăbliţă, şi… Tu trebuie să ştii asta.

MITICĂ: Apropo de foileton. De ce te-ai lăsat de el? De ce te-ai apucat de… (gest cu mâna). Nea Tudore, mi-ai stricat toate planurile… De când te-ai apucat de furat nu mai am pic de odihnă… Şi ce meserie frumoasă aveai… Zău, nea Tudore, şi eu îţi citeam foiletoanele cu plăcere… Le citeam în colectiv… Nu vreau să te flatez, dar şi… (arată sus) erai apreciat… Acum pot să-ţi spun. La o şedinţă de analiză a muncii, dumnezeu, în persoană, m-a dat ca exemplu.

TUDOR: Te-a dat ca exemplu pe tine? Cum? De ce?

MITICA: S-a ridicat şi a zis: Îl vedeţi pe Mitică? Luaţi exemplu de la el. Îşi face datoria pe pământ. Îşi învaţă omul pe care îl are în pază — de dumneata era vorba — să facă numai lucruri frumoase… Şi acum, nea Tudore, mi-ai turtit fesul… Nu zău, de ce te-ai lăsat de foileton?

TUDOR: M-am săturat de meseria asta. E plicticoasă şi neeficace. Îl demascam pe un gestionar care o fura şi pe mă-sa… şi pe tat-su… Adică dacă o fura pe mă-sa şi pe tat-su, nu era nimic, dar fura din avutul obştesc… Îl făceam varză, ferfeniţă în foileton. Îi descriam metodele, arătam cât a furat şi ce şi-a făcut pe spinarea semenilor lui şi până la urmă îl dădea afară de-acolo şi-l numea mai mare în altă parte… Îi creau posibilitatea să fure şi mai mult… Umblând printre feţe necinstite, m-am molipsit şi eu… Dar să lăsăm povestea asta. Ia spune-mi, Mitică, nu te-ai plictisit cu mine? Povesteşte-mi viaţa ta dinainte de…

MITICA: Am o biografie cam deocheată. Înainte de a fi cu dumneata, am fost îngerul păzitor al lui Al Capone.

TUDOR: Al Capone gangsterul?

MITICA: Ala. Credeam că cu dumneata… Credeam că o să-mi dreg biografia… N-am făcut nicio brânză. Am intrat în conflict și cu logodnica.

TUDOR: Tu ai fost îngerul păzitor al lui Al Capone? Hai că m-ai dat gata. Chiar ca banc e bun. Niculae Tudor posedă îngerul păzitor care l-a deservit pe Al Capone! O să încep să-mi dau aere. Să știi că mi-a făcut mare plăcere că te-am cunoscut… Și ești dat dracului de simpatic… Cu toate astea n-am să-ţi iert niciodată faptul că m-ai făcut tâmpit… în numele lui Caragiale… Ascultă, Mitică… Dumnezeu te-a trimis la mine? îi mulţumesc și lui. Cum le știe el organiza pe toate… Ești mană cerească, bă Mitică… Bei ceva? A, tu erai ăla care mi-ai făcut deranj prin casă, care mi-ai băut whiskyul. Trebuia să-mi spui, ori să-mi lași un bilet. Îi acuzam pe vecini. Iartă-mă că te-am înjurat.

MITICA: Se mai întâmplă.

TUDOR: Și acum, la treabă… Hai să facem un plan de bătaie… în noaptea asta am nevoie de sprijinul tău. În noaptea asta trebuie să dau lovitura de graţie. Am un proiect colosal. Intrăm în posesia a… (ia niște hârtie și un creion. Face niște schiţe.) Mitică, ţie îţi place cum lucrez? îţi place cum fur? Las urme? Hai că nu trebuie să fii doctor dacă ai lucrat cu… Ce părere ai?

MITICĂ: Ceva stofă ai, dar dacă aveai un înger păzitor tâmpit, te prindeau până acum de zece ori… Crezi că eu nu te-am ajutat… Am dirijat., pe tot timpul cât ai operat, circulaţia în altă parte… Stăpâne, dar ia ascultă: de-abia te-ai întors de la furat…

TUDOR: Aia a fost altă căciulă. (îi mai dă să bea.) Mitică, dacă am luat-o pe panta asta, apăi…

MITICA: Stăpâne, nu e bine… Zău nu e bine.

TUDOR: Eu știu mai bine ce e bine și ce nu e bine. Am făcut și seralul… Ascultă aici, la mine. Ușa pe care trebuie să o deschidem în noaptea asta… Uite așa de groasă e…

MITICĂ: Am văzut-o… Nu poate fi deschisă cu niciun fel de şperaclu…

TUDOR: E broască de pe vremea lui Pazvante Chiorul. Am încercat toate șperaclele. N-a mers.

MITICĂ: Gura de lup trebuie folosită aici.

TUDOR.: Știam eu lucrul ăsta, dar de unde să fac rost de ea?

MITICA: „Am eu gură de lup, de când eram… Cu asta deschizi și poarta raiului. Stăpâne, ești un diavol. Mi-ai asmuţit vechile tentaţii… Semeni cu răposatul Al Capone, fie-i tărâna ușoară, agreabilă… Ce e de furat? Hai să ne-apucăm de lucru… Oprim mașina aici… unde ai făcut semn pe schiţă… Dumneata… Ce zici că e de furat?

TUDOR: O să vezi… Ne facem oameni…

MITICĂ: Şi dacă te prinde? Dacă te prinde, să nu cumva să mă amesteci și pe mine în…

TUDOR: Pe mine? Dacă nu m-au prins până acum… Nu există… Cu un înger păzitor ca tine să mă agaţe? Pentru orice eventualitate, fă și tu o rugăciune. Poate e primită…

MITICĂ? Fă dumneata. Eu sunt compromis)… Al Capone, reabilitare… chestii…

TUDOR (îmbrăcându-se și luând din cuier pălăria); Hai Mitică!

MITICA Şi unde e locul unde trebuie să dăm lovitura? Că am uitat, nu prea cunosc străzile…

TUDOR: Pe strada Sfinţilor nr. 699… Pe cai, Mitică!

MITICĂ: Strada Sfinţilor? Dacă e pe strada Sfinţilor mergem. Mai bine cu ăia. Stăpâne, după lovitură, ne lăsăm? Dăm lovitura asta și promite-mi că te apuci iar de literatură.

TUDOR: Ia mai lasă-mă cu literatura… Nu e plătită… Dar de lăsat ne lăsăm. Îţi promit! (își ia pălăria din cuier, legătura cu chei și dă să plece.)

MITICA (Râzând cu hohote): Ești groaznic, stăpâne, cu pălăria asta. Știi ce urât îţi stă? Să-ţi cumperi alta mai de gangster. Cu o pălărie din asta mai degrabă ai „faţa" de ofiţer trecut în rezervă decât de gangster.

TUDOR (Se uită în oglindă): Mitică, mi-ai dat o idee colosală. Colosală. Dăm lovitura asta și mâine…

MITICA: Dar mi-ai promis că nu… Că ăsta ar fi ultimul furt.

TUDOR: Taci! Mi-ai dat o idee formidabilă… Mâine va fi lovitura cea mai colosală dintre colosale. Fura pălăria directorului de la combinat… (Se urcă pe un taburet și sărută tabloul lui nea Iancu.) Urează-mi succes, maestre!

MITICA: De ce să-i furăm pălăria directorului?

TUDOR (îi spune ceva la ureche): Hai, Mitică, timpul costă bani… Ies imediat după ei, intră Gogu, Bebe și Lucica.

BEBE: Ce zici, Lucico, te-ai convins? Mai ai încredere în Mitică?

LUCICA (Formând un număr de telefon): Alo… Aici îngeriţa păzitoare a… pe strada Sfinţilor… (în receptor) „Îngerinţa păzitoare? Du-te, femeie, și te culcă…" (Bebe întrerupse convorbirea.) De ce? De ce închizi telefonul? Lasă-mă să-i…

GOGU: Și tu ești turnătoare? Lasă-i în pace.

BEBE: De ce o jignești? Lucica, hai să-ţi dau aripile înapoi. (Fâlfâit de aripi. Intră pe fereastră Nae.)

NAE: Am venit, fraţilor!… S-a întâmplat ceva pe aici… Am plătit cotizaţia. M-am înscris la I.R.S. Pot deveni sfânt… Mi s-a propus să-mi schimb numele. Și-au dat și ei seama că n-am nume de sfânt… Mi se pare că săptămâna viitoare iie convoacă la o ședinţă… Se face analiza muncii pe ultimii 10 ani… Sfântul Iosif lucra la raport… Dar ce e cu voi… De ce plânge Lucica?

LUCICA: Duceţi-vă dracului! mai lăsaţi-mă în pace! îl aștept aici până vine! Ieșiţi! (își pune și ea un whisky, își aprinde o ţigară, în timp ce îngerii ies.

Pune la picup muzică. Se plimbă prin cameră, fumând și sorbind din pahar.) Te aștept, Mitică!

Cortina

„DE-AICI SE VA FURA O PĂLĂRIE!”

Să le ia dracul de indicaţii de scenă! Nu mă pricep să le dau și gata. Știu doar atât: aici, spectatorul trebuie să vadă ce se pe trece în cabinetul secretarei și în cabinetul directorului, unde, în afară de birou și de ce mai este nevoie, va fi, la vedere, și un cuier-pom, pe care se află o pălărie. De-a lungul scenei, o placardă pe care scrie: „De aici se va fura o pălărie!” încolo, telefoane, telefoane etc. În scenă, secretara directorului, care este o domnișoară bătrână. Lucica, îngeriţa ei păzitoare, un cetăţean gras, îmbrăcat în halat albastru, și îngerul păzitor al acestuia, pe care îl cunoaştem de la pocher. Aici se va numi Gogu. Secretara se pregătește de plecare. Strânge actele, hârţoagele…

LICĂ: Duduie Corina, v-a plăcut bancul? Am o colecţie colosală… Sunt prieten bun cu un redactor de la „Urzica”… Bancurile care nu intră în revistă, mi le spune mie… Dumneavoastră ştiţi ce este un punct negru, mărginit de două puncte albe?

CORINA (Aranjând dosarele): Un punct negru, mărginit de două puncte albe?… Domnule Lică, eu nu marșez la bancurile politice. Așa că, vă rog ca și pe viitor să nu…

LICĂ: Vai, duduie Corina, dar credeţi că eu… în viaţa mea n-am spus un banc politic. Eu bancuri politice?! Ferească sfântul!

CORINA: Dar bancul ăsta cu alb și negru să nu mi-l spui.

LICĂ: Stimată duduie, dar e un banc nevinovat. Un punct negru, mărginit de două puncte albe este un purice care-și bagă vată în urechi. Așa arată un purice cu vată în urechi.

CORINA: E grozav bancul, dar să știi că eu nu știam până acum că puricii obișnuiesc să-și bage vată în urechi… Omul cât trăiește învaţă…

LICA: E banc, duduie Corina. În realitate, puricii nu-și bagă vată în urechi, dar… Duduie Corina, mă iertaţi că vă întreb: e adevărat ce am auzit? Vă faceţi concediul în Apus? Ce n-aș da să mi se creeze și mie o astfel de ocazie… Vedeţi Grecia, Italia… Frumoasă croazieră. Vă invidiez. Pur și simplu, vă invidiez! Să nu vă supăraţi pe mine, dar vă invidiez!

CORINA: O avere m-a costat biletul. Am făcut împrumut la C.A.R. pentru că în străinătate nu poţi să te duc îmbrăcată oricum. O avere m-a costat…

GOGU: Se plimbă cucoana. Dacă e singură… Ai auzit ce banc tâmpit i-a spus?… Te-ai învârtit și tu de o excursie… Ce mi-aduci de-acolo?

LICĂ: Dar face. Duduie Corina, îmi permit să vă atrag atenţia că vă puteţi scoate banii foarte ușor. Puteţi veni și cu ceva în plus. O excursie în străinătate… Mai ales în Apus, e… De ce nu am eu posibilitatea să mă duc în străinătate… Duduie Corina, puteţi veni și cu mașină de-acolo. Știţi ce ieftine sunt mașinile în străinătate?

LUCICA: Ia taci! Taci, nea Gogule…

CORINA: Domnule Lică, eu nu mă aventurez, nu-mi complic existenţa. Știu că în străinătate e căutat salamul nostru de Sibiu, coniacul nostru. Nu, domnule Prăpăd, nu-mi complic rezistenţa. O să iau 15 — 20 kg de salam de Sibiu, 15 — 20 kg de coniac, câteva mii de ţigări… strictul necesar pentru 10 zile. Altceva

nimic…

GOGU: Al dracului strict necesar mai are femeia asta a ta…

LUCICA: Nea Gogule, te rog… Vreau să vedem ce ne învaţă să luăm la noi…

GOGU: Dacă mi-aduci o pereche de aripi de import, tac…

LUCICA: Bine… Dacă se dau aripi pe coniac, ţi-aduc, dar taci…

LICĂ: Duduie Corina, dar de ce salam de Sibiu? De ce coniac? De ce ţigări? (desface pachetul care e lângă el). Icoane, tovarășă secretară. Străinii sunt morţi după icoanele noastre. Avem cei mai renumiţi sfinţi din lume. Pe acest Sf. Gheorghe puteţi lua preţul a 30 kg de salam de Sibiu. (îi arată icoana, scoate o a doua icoană: „Iisus ţinând crucea pe muntele Golgota”.) în Italia, luaţi pe această golgota două haine de piele de capră, cinci perechi de pantofi și vă mai rămâne și pentru un bar… Să nu încercaţi să vindeţi icoane în Turcia… Sunt mahomedani!

CORINA: Dar de unde-mi fac eu rost de icoane? Că le-aș lua cu mine, dacă nu pentru… Așa, ca să mă ajute dumnezeu.

LICĂ: Stimată tovarășă secretară, dar astea sunt ale dumneavoastră. (Scoate o a treia icoană.) Aici e „Cina cea de taină”. Numai cu „Cina” asta nu mai aveţi nevoie de coniac și salamuri de Sibiu, care se* face la Sinaia… Ale dumneavoastră sunt…

CORINA: Nu, domnule Prăpăd. Nu pot primi. Sunt o avere. Se poate să vă…

GOGU: Lumea spune de stăpână-miu că e el al dracului… Nu e! Umblă cu icoane la el.

LUCICA: Numai dumneata i-ai dat ideea asta… Taci!

LICĂ: Ce avere, duduie Corina, nicio avere. Vreau să scap de icoanele astea… Sunt de la mine, din casă… Asta mi-e crucea că sunt de la mine din casă… Vreau să scap de ele, duduie Corina.

CORINA (Interesată): De ce vreţi să scăpaţi de ele?

LICĂ: Nevastă-mea *a* fost aleasă delegată de stradă și la noi în casă o să intre fel de fel de oameni, cu diferite treburi. Ce-or să zică? Or să creadă că suntem… Nevastă-mea le-a dat jos și mi-a spus: „Du-le în pod până îmi expiră mandatul de delegată de stradă. În pod avem șoareci și e păcat de ele…

GOGU (către Lucica): Al dracului mincinos. Îi e frică să nu-i roadă icoanele… Aseară le-a cumpărat de la Fondul plastic. Mare pramatie… (sună telefonul).

CORINA: Alo!… Da… Eu sunt, tovarășe director. Veniţi în zece minute? Tovarășe director, îmi permiteţi să plec? Am oră la dentist… Da, tovarășe director… Liniște… V-a mai căutat de la „Oţelul albastru”… Aţi vorbit?… Aici… Aici e în regulă… (Dă cu ochii de Icoane. Se uită la Prăpăd.) Tovarășe director, vă așteaptă aici șeful depozitelor… Tovarășul nostru Lică Prăpăd… Să aștepte? (Astupând pâlnia receptorului.) E bine dispus. A zis că vă… că vrea se vorbească cu dumneavoastră… Tovarășe director, vă mulţumesc pentru… Bună ziua, tovarășe director… (închide receptorul). E bine dispus, domnule Lică. O să vă semnez procesele-verbale… Știţi ce vă rog, să nu popularizaţi… Să nu se audă că iau icoane cu mine… Știţi cum sunt oamenii…

LICĂ: Invidioși, duduie…

CORINA: Nu asta, domnule Lică, dar am cererea de intrare în ADAS și nu vreau să se creadă că sunt mistică… Luna viitoare mi se discută cererea…

LICĂ: Nicio grijă, duduie Corina. În chestii d-astea sunt mormânt… Procesele-verbale încerc să i le dau la semnat. Dacă nu vrea să le semneze, contez pe bună voinţa dumitale (se aşază pe scaun. Secretara începe să se fardeze.).

CORINA: Nicio grijă, vrei să-mi mai spui o dată bancul ăla cu punctele? (Lică se trage mai lângă ea și îi repetă încet bancul.)

GOGU: Ce părere ai de stăpână-meu? E un cap? Când era la abator știi cum scotea carnea afară pe poartă?… Era „blat" cu șoferul de pe mașina frigorifică… Mașina asta are un radiator în care intră vreo 80 litri de apă… După ce cântărea mașina, o trăgea la încărcat. Dădea drumul la apă… încărca mașina, o trăgea din nou pe cântar… Pleca cu mașina, oprea după colţ, punea apă în radiator și avea vreo 80 de kilograme de carne la un transport? Avea. O vindea la mandatari… E un cap… Ia ascultă aici! (Scoate un magnetofon și îi dă drumul. Se aud niște replici de-ale lui Prăpăd.) Cu asta nu merge altfel. Îi înregistrează toate convorbirile. La judecata de apoi…

LUCICA: Eu nu am fost înzestrată cu magnetofon, dar îmi iau notiţe… Dacă la judecata de apoi o să aibă circumstanţe atenuante… Cu toate icoanele alea, m-a dat gata. Colosal. Și cum a ajuns de la abator aici? Cred că are pile mari. Să fure sute de kilograme de carne pe zi și drept pedeapsă să fie avansat…

GOGU: Are pe cineva sus…

LUCICA: Sus, la noi?

GOGU: Nu, dragă, aici, jos… Dar totuși, pe omul lui Mitică al tău nu-l întrece. Au făcut ieri noapte o spargere pe Sfinţilor… Ce faci cu lâna asta? Te pomenești că-i faci pulover lui Mitică?

LUCICA (Oftând): Lui îi fac. Dacă îl duce pe stăpânul lui la Văcărești trebuie să-l urmeze și el. Și acolo e răcoare. Ce zici, o să-mi ajungă și pentru o pe reche de ciorapi? Gogule, de ce i-o fi dat ăsta icoane secretarei mele? Lucrează cu schepsis.

GOGU: S-o cumpere! Dacă directorul nu vrea să semneze procesele-verbale? Face ea, secretara, să le semneze.

LUCICA: Dar ce fel de procese-verbale sunt, că în biro craţie, cu toate că sunt îngeriţă păzitoare de secretară, nu mă pricep.

GOGU: Măi Lucico. Omul ăsta al meu fură de aici, din combinat, în tovărășie cu încă vreo doi, lucruri în valoare de…

LUCICA: Ca stăpânul lui Mitică?

GOGU: Stăpânul lui Mitică nu fură de aici. Fură din altă parte, dar e un mizilic, un începător pe lângă Lică Prăpăd. Lică n-o să fie prins în viaţa lui pentru că fură cu acte în regulă, pe câtă vreme, omul lui Mitică e un spărgător ordinar. Nu merită să-i faci pulover lui Mitică… Adică, treaba ta.

LICĂ (Secretarei, care își îmbracă pardesiul și pleacă spre ieșire): Duduie Corina, am un banc grozav cu oltenii… Doi olteni fac în tovărășie un grajd. Și amândoi își cumpără câte un cal. Într-o zi, unul îi spune celuilalt: Măi Mărine, trebuie

să știm care e calul meu și care e calul tău. Eu îi tai coada la calul meu. Ăla cu coadă e al tău, ăla fără coadă e al meu.

Zis și făcut. Un alt vecin vine noaptea și taie și coada celuilalt cal.

CORINA: Săracii cai!

LICĂ: Staţi că acum vine poanta. A doua zi, olteanul din nou: „Măi Mărine, cum o să știm care. E calul meu și care e calul tău. Eu o să-i tai piciorul la al meu, ăla cu piciorul e al tău, ăla fără…" „Fugi, mă, zise celălalt oltean. Cum o să tai picioarele. Mai bine facem așa: Ala alb e al meu, ăla negru e al tău." Are poantă grozavă, nu?

CORINA: Și chiar a vrut să-i taie piciorul la cal?… Vai, mai bine nu-mi spuneai. Știi cât iubesc eu caii, domnule Lică… Zău, nu trebuia să mă întristezi! (Iese. Iese și Lucica.) (Gogu cântă: Chiriac n-are parale, Chiriac boboc.

Lică Prăpăd se aşază în fotoliu și dormitează. Pe fereastră intră, ca un spărgător, Tudor. Fură pălăria din cuier. Trece la birou, unde Mitică citește procesele-verbale. I le dă lui Tudor. Gogu fluieră după Mitică, Mitică îi face cu ochiul apoi dispare, împreună cu Tudor, pe aceeași fereastră. După o pauză, sună telefonul. Lică sare din fotoliu.)

LICĂ: Alo, da! Da, tovarășe director. Să trăiţi, tovarășe director. Secretara a plecat, să trăiţi. Eu… Eu, șeful depozitelor. Lică Prăpăd. Chiar acum a plecat secretara… Nu mai treceţi pe la birou? Aveam, ştiţi, aveam de discutat cu dumneavoastră… Ştiţi, povestea cu cele opt electromotoare… Da, tovarășe director… Cele reformate. Le-am și dat la I.C.M. Trebuie să facem planul la fier vechi. Le-am pre dat la I.C.M., tovarășe director. Procesele-verbale sunt semnate de comisie… Da, da, le-am predat. Atunci las procesele-verbale aici. Să trăiţi, tovarășe director…(în timpul ăsta, intră în birou, cu o găleată în mână și cu aspiratorul în cealaltă, Crișana, femeia de serviciu. Dă cu ochii de Lică care mai vorbește la telefon și caută procesele-verbale.)

CRIȘANA: Dumneata? Ce dracu' mai cauţi la ora asta în biroul directorului? Ce mai stai, a plecat toată lumea. Ce tot cauţi pe biroul secretarei? Știi că nu e voie să te uiţi în actele secrete.

GOGU (Publicului): A avut și asta îngeriţa păzitoare, dar i-a fost retrasă. Și-a vândut sufletul dracului încă de-aici de pe pământ. E dată dracului.

CRIȘANA: Ziseși ceva? Ce cauţi?

LICĂ: Niște procese-verbale… Au fost aici până mai adineauri.

CRIȘANA: Le-o-ţi luat, mai știi, dracu'… Ori secretara…Domnule Lică, pleacă că am treabă! Dacă nu pleci.Îţi fac un proces-verbal de nu-l poţi duce. Hai, du-te acasă! Vezi că se dau ouă în colţ, la Alimentara. Și nu e coadă mare. Dacă ai bani la dumneata, ia-mi și mie vreo 10. Hai, pleacă, că dau drumul la aspirator. (Lică și Gogu ies.) Ieși, fir-ai al dracului cu cine te-a îmbrăcat azi-dimineaţăe Un hoţ Prăpăd ăsta. Lumea, prin combinat, vorbește că fură de stinge. L-a făcut mă-sa șef de depozit. A fost șef de depozit la abator, a fost prins furând și în loc să-l bage la mititică, la zdup, i s-a dat o mustrare scrisă, apoi a fost prins din nou și pentru că avea o mustrare scrisă, i s-a dat una verbală și a fost mutai aici, la noi… A dracului

gură cască mai e și secretara aia… ia uite cum a lăsat actele vraiște… Dacă se pierde vreo hârtie, vina o dă pe mine. Parcă o aud în sedinţa tehnică administrativă (o imită): tovarășa Crișana, uneori șterge praful de pe birou superficial. Nu adâncește problema. Minijupista dracului…Ce problemă să adâncesc eu? Să șterg praful cu glaspapir? Are niște fuse de picioare și poartă mini jupe. Are aproape 40 de ani și nu și-a găsit și ea un creștin acolo… Urâtă nu e… Am păcătui dacă am spune că e urâtă… Trebuie că are ea ceva defecte de nu s-a măritat până acum. Poate sforăie când doarme, ori vorbește în somn. Care bărbat e prost să ia o femeie care vorbește și-n somn?! (în tot timpul curăţă praful și ascultă muzică la tranzistorul pe care-l poartă cu ea.) Fir-ar domnu' Tache al dracului să fie. N-ar avea porc de Crăciun, și miel de Paște… Ptiu… Arză-l-ar focu… Mă duc la el azi-dimineaţă… „Domnule Tache. Dă-mi și mie două kilograme de cartofi". Tache pune pe cântar un kilogram de cartofi și unul de pământ. „Ce-i asta, domnu' Tache?" „Puneţi ochelari, dacă — nu vezi ce-i", îmi zice el. „Să știi, domnule Tache, că nu sunt nici mioapă, nici preș… de-aia… Ia uite la banii mei! Sunt găuriţi? Nu sunt. Atunci, de ce-mi dai juma cartofi, juma pământ? Să știi că eu nu am nevoie de pământ nici la Belu. Eu sunt nemistică. M-am dat dracului. Și îngeriţa păzitoare pe care o aveam… (Sună telefonul.) Trebuie să fie o rudă de-a mea care vrea să mă convingă să renunţ la cenușe și să trec la Sfânta Vineri… Alo, alo, da, aici conducerea combinatului (se ridică din fotoliu.) Să trăiești, tovarășe director. Eu, Crișana. Să trăiţi! Ce? Poftim?… Cum?... Aţi uitat pălăria? În cuier? Bine, tov. Director! Am să o încui în sertar. Să trăiţi! (pune receptorul în furcă) Staţi! Știu… Mi-a venit dintr-odată mintea românului de pe urmă. Care va să zică, duduia Corina… Duduia… Secretara… Ce duduie? Dă-mă dracului, ce-o duduiesc atât? Secretara s-a înscris în excursia aia. S-a înscris la croazieră… Vizită în… Mă, a dracului e! Care va să zică itinerariul pe care-l face în turneu Tom Jones… A dracului ce plan are… Care va să zică… face cunoștinţă cu el în una din ţările astea și se căsătorește cu el. E moartă după Tom Jones. Îl aduce la noi… Tom Jones, în România! Mi-a spus ea mie că i-a dat cineva în cărţi și i-a căzut călătorie și bucurie, mare… căsătorie fericită cu o personalitate mare… De ce o fi Tom Jones? De ghindă, de tobă… Uite așa. Poate să cadă norocul pe câte una… Numai eu n-am avut noroc în viaţă… S-o vedeţi atunci ce-o să facă. Tom Jones o să dea concerte laclubul nostru, care niciodată n-a fost club. A fost făcută sala aia numai pentru, ședinţe sindicale, şi depozit de îngrășăminte neridicate de pe peronu' gării de C.A.P. de vis-à-vis. Grija de îngrășăminte. Parcă văd îngrășămintele date afară. Și tov. Corina secretara o să vândă bilete… O să avem și noi sala clubului întreţinută ca lumea în scopuri culturale. O să vină și tovarășul prim secretar și tovarășul director (cântă Delilah și în acest timp șterge praful de pe birou). Nu în sertar, tovarășe director, n-o să bag pălăria în sertar, că se șifonează. O s-o dau în paza pazei… Vedeţi ce răspundere am eu aici?… Sunt mâna dreaptă a directorului. Nu, am greșit. Mâna dreaptă e, secretara. Eu sunt mâna stângă. Răspunde rea mea… (începe să caute pălăria. N-o găsește. O caută și pe hol. Nu e.) Unde dracu' o fi? (Apasă pe niște butoane ale telefonului…) Alo, dispeceratul? „Da, dispeceratul".

„N-aţi văzut pălăria tovarășului director?” „Cine e?” „Crișana, lasă-te de crime.” (în chide) Idiotul, mă confundă cu Agatha. (Alt buton.) „Șeful pazei?” „Da.” „A dispărut pălăria tovarăşului director. Dublaţi paza!” „Înţeles, să trăiţi!” Unde dracu’ o fi pălăria tovarășului director?

Cortina

„UNDE ESTE PĂLĂRIA TOVARĂȘULUI DIRECTOR?”

Același decor. În plus, o bicicletă. Să presupunem că acum spectatorii vin din pauza dintre acte. Rog pe regizor să găsească un clenci, o modalitate de a-l incita pe spectator. Aș propune niște pliante răspândite prin hol în care să se pună întrebarea: „Unde este pălăria tovarășului director?” Femeia de serviciu, Crișana, ca și în scena anterioară.

CRIȘANA: De unde, maica domnului, a mai apărut și bicicleta asta?! Lasă cârpa de șters praf, pe birou, și încearcă să se urce pe ea. În tinereţe, știam să umblu cu ea… (cade) Nu mai merge! Doamne și ce mai pedalam! O dată m-au scos dintr-o vitrină… acum 30 și ceva de ani. Aici, peste podul Grand avea băcănie unu Boghici. Eu am plecat cu bicicleta de-aici de pe Giulești. Am luat viteză pe pod… Nu era bicicleta mea și nu știam că e pe liber bicicleta. Am intrat în vitrina lui Boghici. Se uita lumea la mine, în vitrină, ca la o funie de usturoi. Un zăpăcit de băiat de oră vălie mi-a pus și preţul. „Tobă, 16 lei kg… / Dar unde-o fi pălăria tovarășului director? Toată noaptea n-am dormit! Știţi cum m-am perpelit în pat?… Pe cine credeţi că o să cadă bănuiala? Cine vine prima la birou? Cine pleacă ultima? Crișana! Se duce dracului și prima pe trimestru’ ăsta! (Intră secretara, după ea Lucica. Secretara îşi îmbracă halatul. Imediat după ele intră un cetăţean, pune pe birou niște ziare și, pe furiș, pune în cuier o pălărie. Iese.)

SECRETARA: Ce tot bombăni, Crișano?…; ăla ce-a vrut?

CRIȘANA: Cum ce-a vrut? A adus presa… Arză-o-ar focu’ de pălărie!

SECRETARA: Care pălărie să o ardă focul?

CRIȘANA: A tovarășului director… A dispărut. Știţi, aseară…

SECRETARA: Cum îţi permiţi să insulţi pălăria tovarășului director?

CRIȘANA: Vai de mine, tovarășe Corina… (încet) Du-te dracului și tu nu mă mai… I s-a furat pălăria…

SECRETARA (luând ziarele și așezându-le pe birou): Cu bicicleta asta ce e aici? (Citește ceva atent și, de odată, îşi dezbracă halatul și pleacă.)

CRIȘANA: Am câştigat-o azi-dimineaţă la loz în plic… Ce i-a venit paţachinei? A apucat-o strechea?… (Se uită după ea pe fereastră.) Ce-o fi citit în ziar’ ăsta? Că se vinde vreun cavou în rate?… De schimb de locuinţă n-are nevoie că… Doamne, maica precista… Ia veniţi încoa!… Cristoase! Și ziarele au aflat că i s-a furat pălăria tovarășului… Ascultaţi ce titlu: „Unde este pălăria tovarășului director?”

(renunţă la șters praful. Citește pe nerăsuflate.) Ptiu, ce nerușinare! Cu ou și cu oţet îl face pe tovarășul director! Că e… Vă rog să mă iertaţi, dar așa scrie aici. Că e gură-cască, că sub ochii lut se fură… S-au furat din combinat piese, scule și materiale în valoare de aproape două milioane… (către public) Două milioane!… îs nebuni ăștia de la ziare! Două milioane… Dacă aș avea eu două milioane… Ce-ai face, Crișano, cu două milioane? Ce-aș face? Aș aduce din Israel vreo câteva autobuze din alea care sunt pe linia lui 31. Le-aș pune pe linia lui 38, că e prea aglomerată dimineaţa… Al dracu' ziaristu' ăsta, începe cu pălăria directorului și ajunge la furturi de milioane… E dat dracului… Semnează. Niculae Tudor!… Niculae Tudor! Niculae Tudor… De unde îmi este cunoscut numele ăsta? Mama mia! Niculae Tudor… Asta e… ăla care mi-a zis sărut mâna când a venit acum trei săptămâni să se angajeze. Ăla care a fost numit la C.T.C. în locul fotbalistului pe care l-a luat Rapid… îi ţin minte numele pentru că el a fost singurul om din combinat care mi-a zis, de 29 de ani de când sunt femeie de serviciu, sărut mâna! (Sună telefonul. Crișana ia ziua rul cu ea, ridică receptorul.) Crișana la telefon… Nu. Nu Regiunea Crișana, tovarășe, dumneata nu știi (către public) e neinformat (în receptor) dumneata nu ai aflat până acum că nu mai sunt regiuni? Judeţe!… Cine eşti? Ministrul?… Să trăiţi, tovarășe ministru! Tovarășul director n-a venit!… Să iau o notă telefonică?… Spune, maică… Da?… Nu zău!… Tovarășe, mi-ai luat o piatră de pe inimă… Tovară să-l director a uitat pălăria la dumneavoastră, la minister… Dacă ai fi mai aproape te-aș pupa… A uitat-o aseară la minister… îi comunic… Bonjur maică. Și să-ţi dea dumnezeu sănătate. (Se aude zgomot la intrare. Crișana pune ziarul la loc, șterge praful și răsuflă ușurată. Deodată, vede pălăria în cuier. Pălăria adusă de omul cu presa. Îşi face cruce.) Doamne, maica domnului… Pălăria tovarășului director e aici… De unde dracu' a apărut?…

DIRECTORUL (care intră destul de dispus. Intră și Bebe, îngerul lui păzitor. În timp ce pe scenă se discută, el îşi face un șotron și, ca neobservat de nimeni, joacă de unul singur șotronul): Bună dimineaţa, Crișana! Nu ai terminat? Ce e cu bicicleta asta? E a dumitale? De ce…

CRIȘANA: Cum o să fie a mea, tovarășe director… De la minister…

DIRECTORUL: Mi-a trimis-o de la minister?… îmi ia și mașina pe care am cumpărat-o în rate? Nu mi s-a comunicat nimic…

CRIȘANA: De la minister a telefonat că v-aţi uitat pălăria acolo.

DIRECTORUL: Mersi!… Secretara unde e? N-a venit?

CRIȘANA: A venit!

DIRECTORUL: Roag-o să vină până la mine.

CRIȘANA: Dar n-a venit… Adică a venit și a plecat…

DIRECTORUL: Unde a plecat?

CRIȘANA: Şi-o fi uitat lucrul de mână acasă…

(Intră secretara. Lucica, îngeriţa păzitoare se duce să Joace șotronul cu Bebe. Crișana iese.)

SECRETARA: Tovarășe director… Bună dimineaţa, mă iertaţi. Dispariţia pălăriei dumneavoastră ar putea da naștere la diferite interpretări… Nu știu unde

aţi pierdut-o., dar știu și știţi și dumneavoastră cât se discută în zilele noastre despre relaţiile uneori ne principiale dintre director și secretară… V-am cumpărat această pălărie pentru a nu da naștere… Știu că soţia dumneavoastră este geloasă și…

DIRECTORUL: Taci!… Ajunge… Pleacă… Stai! De unde știi dumneata că mi-am pierdut pălăria?

SECRETARA: Dar, tovarășe director, eu sunt sindicalistă de 25 de ani… Trebuie să-mi ridic nivelul… în fie care dimineaţă citesc presa… Citesc…

DIRECTORUL: Mersi… Pleacă… Stai… Ce legătură are citirea presei și ridicarea nivelului dumitale cu pierderea pălăriei mele… Ce e cu bicicleta asta aici? Du-o de-aici…

SECRETARA: Are. Are, tovarășe director, pentru că în zilele noastre, când secretarele sunt compromise, se pot da naștere la tot felul de interpretări.

DIRECTORUL: Mersi Lasă interpretările, spune-mi legătura… N-o văd.

SECRETARA: Citiţi, vă rog, aici… în presa de astăzi…Poftiţi…

DIRECTORUL: Mersi!… (Aruncă pălăria pe cuier. Mai descoperă una. Se uită întrebător la amândouă… Citeşte ziarul. Transpiră.) (în biroul secretarei intră inginerul șef. Are și el o pălărie. Trece grăbit pe lângă secretară, pe care o salută din mers, și intră la director. Nae, intră și el, la șotron. Sar șotronul toţi trei mai departe.)

INGINERUL ȘEF: Să trăiţi, șefule! Citești? Citește… Am încurcat-o, șefule. Da, da, am încurcat-o. Asta-i părerea mea. Ia lasă lectura… Ieri ai fost toată ziua la minister… Toate oalele sparte în capul meu…

DIRECTORUL: Mersi!… Ce oale? Care oale s-au spart?

INGINERUL ȘEF: Păi ce-a fost în combinat ieri, habar n-ai! Ne-a adus miliţia șase basculante încărcate cu lucruri de furat… Lucruri din combinat… Unde-ai fost ieri spre seară și azi-noapte? te-am sunat din 5 în 5 minute:

DIRECTORUL: Am scos telefonul din priză… Da' ce s-a întâmplat?

INGINERUL ȘEF: Păi n-ai auzit? Șase basculante… Și azi, colac peste pupăză, hop și foiletonul… Uitasem… (îi dă pălăria.) ia-o, să n-ai neplăceri… Acasă… Știu cât e de geloasă nevastă-ta… Ai citit? Ai văzut ce ne arde? Că suntem gură cască… Că habar n-avem de ce se întâmplă în combinat, sub nasul nostru… Că ne ocupăm numai și numai de producţie… Că treburile administrative le lăsăm în plata domnului… Știi cine-i tipul care semnează?

DIRECTORUL: Cine?

INGINERUL ȘEF: Omul dumitale! Niculae Tudor, pe care l-ai angajat la C.T.C. în locul fotbalistului.

DIRECTORUL: Cum, omul meu? Mersi! De unde-ai mai scos-o și p-asta?

INGINERUL ȘEF: Păi nu l-ai angajat dumneata în urma telefonului ăla primit de la minister? Doar dumneata l-ai numit pe postul fotbalistului ăla care s-a transferat. Eşti drăguţ! Dă-mi voie să stau la biroul ăsta al dumitale! (Formează un număr de telefon.) Alo, centrala? Aici inginerul șef. Dacă mă caută cineva, sunt aici, la direcţie. Comunică la toate șantierele, la toate secţiile, să grăbească inventarele…

(Pune receptorul în furcă.) De ieri am sunat mobilizarea!… Tot personalul tehnico-administrativ e în alertă totală. Se fac inventare peste tot. Vrem să vedem de unde s-au furat atâtea… Inventare fulger, inopinate.

DIRECTORUL: Nu înţeleg absolut nimic! Au fost aduse 6 basculante cu scule, piese, materiale… Și? De unde au fost aduse? Le-a furat Niculae Tudor ăsta ? Cum a reușit să le fure? E arestat?

INGINERUL ȘEF: Nu!

DIRECTORUL: Cum nu este arestat dacă a furat atât? Ce fel de om e? Chiar așa de fioros? Cum a furat?

INGINERUL ȘEF: E colosal tipul! auzi, să furi de aproape două milioane și să nu lași nicio urmă? Ei nu că asta e formidabilă chestie…

DIRECTORUL: Mersi…

INGINERUL ȘEF: Mai tare decât Al Capone…

DIRECTORUL: Cum dracu' de l-am angajat tocmai p'ăsta?… Da' eu nu ţin minte și gata… Taie-mă. O moară-mă, dar nu ţin minte că am angajat un astfel de om.

INGINERUL ȘEF: Am văzut eu foaia de angajare… semnată în regulă… Ce mai tura-vura…

DIRECTORUL (Apăsând pe un buton al telefonului): Tovarășă secretară, dacă avem angajat în combinatul nostru un Neculai Tudor te rog să vii cu caracterizarea lui… Dacă a fost angajat la C.T.C. trebuie să aibă o caracterizare… Urgent… (Către inginerul șef): Ăsta-i inventarul, procesul-verbal cu lucrurile furate și aduse cu cele 6 basculante?

INGINERUL ȘEF: Da…

DIRECTORUL: E colosal… Șase sute de poziţii…

INGINERUL ȘEF: Știi, la depozitul central nu mai avem șef de depozit.

DIRECTORUL: Cum n-avem?

INGINERUL ȘEF: N-avem! L-au arestat…

DIRECTORUL: Arestat? Lică Prăpăd? Ce vorbești… Păi a vrut să vorbească cu mine acum, nu știu când… Eram la minister și spunea că mă așteaptă la birou… Cu niște procese-verbale. Ce-a făcut?

INGINERUL ȘEF: Deocamdată, știu numai atât… Au găsit la el, într-o magazie, șase electromotoare… (Se aud bătăi în ușă. Intră secretara.)

SECRETARA: Să trăiţi, tovarășe director. Să trăiţi, tovarăşe inginer șef! Am venit cu caracterizarea lui… Cum aţi spus… Am citit și eu… „porcăria", aia din ziar.

DIRECTORUL: Mersi!… Cine l-a angajat p-ăsta?

SECRETARA (răsfoind dosarul): Semnătura dumneavoastră, tovarășe director… Propria dumneavoastră semnătură…

DIRECTORUL: E semnătura mea, adevărat… dar nu-mi amintesc… E, ce știi despre el? Fișa personală… Citește-o.

SECRETARA (luându-și ochelarii): Tudor Niculae. Un metru șaptezeci și opt înălţime… Capacitatea toracică normală. La cap poartă numărul 57, încălţămintea 42, 5…

DIRECTORUL: Treci peste ăsta… Mersi!

SECRETARA: Tudor Niculae. S-a născut în 1924, luna 8-a, ziua 12, ora 5,45 înainte de masă. Nu prin cezariană…

DIRECTORUL: Poftim?

SECRETARA: Născut normal. Părinţii. Tatăl, la acea oră, birjar. Poseda un cal roib și o trăsură categoria a doua, cu care deservea Gara de Nord. Uneori bătea calul. Mama: casnică. Moartă în anul 1936, în ziua de Sf. Gheorghe. Din relaţiile culese se știe că mama lui Tudor Niculae era o femeie cumsecade, s-a născut în comuna Sebeș-Făgăraș. Tatăl ei a fost adventist și în anul 1912 a. Fost propus primar de către ţarăniști. N-a fost ales pentru că era adventist. Tatăl, născut în comuna Priboieni, Muscel. Astăzi, Topoloveni. A fost gornist în armată, și a făcut la 21 Infanterie…

DIRECTORUL: Mersi!… Treci peste astea…

SECRETARA: Cum să trec, tovarășe director… Nu se poate trece peste esenţialul. În 1931 vinde calul și trăsura și…

DIRECTORUL: Treci și peste cal. Sări peste cal.

SECRETARA: Sar peste cal pe răspunderea dumneavoastră… Tudor Niculae are un frate frizer, a avut frizerie pe șoseaua Giulești nr. 128, și o dată pe A-lion 64. Practica jocurile de noroc, ca barbut, stors și copcica. E rapidist până în măduva oaselor și în zilele noastre lucrează la „Higiena” de la blocuri Giulești… Joacă la Loto și Pronosport și tunde pe Motroc, Georgescu, Răducanu… Tudor Niculae mai are o soră, casnică. Căsătorită cu Alexandru Matei, tâmplar de mobilă… Alexandru Matei este fiu de ceferist și…

DIRECTORUL: Mersi!… Ajunge… Spune-mi ce scrie în caracterizare despre el…

SECRETARA: Păi nu v-am spus?…

DIRECTORUL: Mi-ai vorbit de rudele lui… Nu mă interesează asta.

SECRETARA: Păi despre el nu știu nimic… Dac-a veni cu transfer de la… A venit cu caracterizare cu tot… Am văzut semnătura dumneavoastră, eu nu m-am mai ocupat… Soţia lui este din Hunedoara… Are un copil, Dan, care e secretar de U.T.C. pe clasă, dar uneori lipsește de la ora de dirigenţie… în copilăria lui a spart 643 de geamuri din diferite locuri și dimensiuni, pe la vecini…

DIRECTORUL: Unde a lucrat înainte?… Asta mă interesează pe mine… și cum a ajuns la noi?…

SECRETARA: Păi acteleși foaia de angajare au venit de la dumneavoastră… V-am mai spus… Eu nu le-am adus la semnat…

DIRECTORUL: Mersi!… Pleacă… (secretara iese)

INGINERUL ȘEF: Intrăm din mister în mister… Chiar nu-ţi aduci aminte deloc că l-ai angajat?…

DIRECTORUL: În ruptul capului. (Apel la telcafon.) Inginerul șef apasă pe buton.

VOCE TELCAFON: Sunt secţia 16-a. Comunicăm rezultatul inventarului: nicio lipsă… să trăiţi l

INGINERUL ȘEF: Auzi? Nicio lipsă!… Extraordinar ! Nicio lipsă!

DIRECTORUL: Chiar a adus miliţia lucrurile alea?…

INGINERUL ȘEF: Da. Am fost de faţă. Am semnat și procesul-verbal. (Sună telcafonul. Inginerul ia legătura.) Cine e?

VOCE TELCAFON: Sunt șantierul III. în urma inventarului nicio lipsă… să trăiţi… Comunică șeful șantierului…

INGINERUL ȘEF: Nici aici…

DIRECTORUL: N-am semnat eu angajarea ăstuia și gata…

INGINERUL ȘEF: Bine, dar ţi-ai văzut semnătura… Și secretara susţine că ea ţi-a dat actele să le semnezi… (Apel telefonic.)

VOCE TELCAFON: Virgil Panaitescu, șeful depozitului 8. Să trăiţi, tovarășe inginer șef. Suntem gata cu inventarul.

INGINERUL ȘEF: Cum staţi?

VOCE TELCAFON: Avem lipsă…

INGINERUL ȘEF (directorului): De aici a furat… (în telcafon) Ce aveţi lipsă?

VOCE TELCAFON: Avem lipsă un cleşte-patent… Adică am avut lipsă… Până la urmă l-am găsit… Am găsit procesul-verbal de reformare… L-am trimis la I.C.M. pentru îndeplinirea planului la fier vechi… Avea rupte amândouă braţele… Un cleşte-patent… Atât… Să trăiţi…

INGINERUL ȘEF: Du-te dracului cu cleștele tău cu tot…Vita! Tâmpitul! are un cleşte-patent, lipsă, dar nici ăla nu-i lipsește.

DIRECTORUL: Cum vorbești așa cu oamenii, tovarășe?…

INGINERUL ȘEF: Imbecilul… Un cleşte-patent… Noi căutăm lucruri mai serioase și el vine cu cleștele lui… (din nou telcafonul) Da, inginerul șef…

VOCE TELCAFON: Sunt sectorul IV.

INGINERUL ȘEF (directorului): Aici e chestia cu… cele șase electromotoare… Cum staţi cu inventarul?

VOCE TELCAFON: În cea mai perfectă regulă…

INGINERUL ȘEF: L-aţi întocmit bine… verificat… Chiar în cea mai perfectă regulă?…

VOCE TELCAFON: Toată noaptea am lucrat la el… Nimic…

INGINERUL ȘEF: Măi, sunteţi siguri… N-aţi omis nimic… Niște electromotoare acolo… Vreo șase bucăţi?…

VOCE TELCAFON: Ce electromotoare? A, vorbiţi despre… A, da… s-au scăzut alea… cu proces-verbal în regulă… Sau și trimis la… Actele sunt la dumneavoastră, tovarășe inginer. Sau la tovarășul director… Tovarășul Lică Prăpăd, personal, s-a ocupat…

INGINERUL ȘEF (făcând cu ochiul directorului): Lică Prăpăd unde e?

VOCE TELCAFON: Nu știu. L-am căutat și eu la depozitul central. Mi s-a spus că are zi liberă pentru lemne…la transa III-a. Să-l mai caut?

INGINERUL ȘEF: Nu. Nu-l găsești. Noroc!

DIRECTORUL: Când dracu' am semnat eu pentru angajarea ăluia? (în biroul secretarei intră Niculae Tudor și Mitică. Niculae Tudor sparge nuci cu un cleşte-patent.)

MITICA: (privindu-i pe „colegii" lui sărind șotronul) Salve! colega! Merge treaba?

Care sari mai bine? Bebe, dacă n-ai fi lângă Lucica în interes de servici te-aș tunde… Pa, Lucica!

LUCICA: Servus, Mitică! Cum e? Vești bune?

MITICĂ: Lasă-i pe ei să continue producţia și vino cu mine să asiști la… Hai… Cere scuze la domnii. Voi puteţi continua… (Cu multă dezinvoltură Mitică o ia pe Lucica mai mult pe sus, o duce în biroul directorului — aceștia nu aud nimic, nu văd nimic. O urcă pe o bibliotecă, îi dă niște seminţe să mănânce.) Stai aici și fii martoră… Vreau să vezi și să auzi și tu cât suntem de mari… Eu și stăpână-meu… Dacă vrei…

LUCICA: Nu fi obraznic…

(în biroul secretarei.)

TUDOR: Tovarășe secretară… Vă rog, vă implor… Directorul e aici?

SECRETARA (cu ochii în hârţoage): Ocupat! Este, dar e ocupat.

TUDOR: Totuși, ai vrea să…

SECRETARA: E foarte ocupat. Reveniţi, vă rog…

TUDOR: Plecaţi în croazieră… Câte icoane v-a dat Lică Prăpăd pentru schimb de creștinism cu…

SECRETARA (ridicând ochii): Aţi spus ceva?

TUDOR: Nu. Vorbeam singur… Uneori, în timp ce fac anticameră la șefi, spun rugăciuni…

SECRETARA (descoperă pălăria. Tresare): Nu e voie să mâncaţi seminţe aici…

TUDOR: Nu sunt seminţe, nuci… Ce vă uitaţi așa la mine?

SECRETARA: A, a cui e pălăria?…

TUDOR: A tovarășului director!

SECRETARA: Pălăria tovarășului director? (se ridică de pe scaun).

TUDOR: Lăsaţi, nu vă deranjaţi. I-o dau eu…

SECRETARA (intrând în cabinetul directorului): A venit…

DIRECTORUL: Mersi!… S-aștepte…

SECRETARA: E… Este…

DIRECTORUL: Cine?

SECRETARA: Pălăria…

DIRECTORUL: Ce pălărie? Aţi înnebunit?

SECRETARA: Vrea să intre la dumneavoastră.

DIRECTORUL: Cine vrea să intre?…

SECRETARA: Pălăria… Cu pălăria… E… așteaptă în birou… (apare în prag Niculae Tudor) dumnealui…

DIRECTORUL: Dumneata? Cine ești dumneata? Ce vrei?

TUDOR: Îmi permiteţi? Niculae Tudor.

DIRECTORUL (stupefiat): Cum? Dumneata ești?… Intră, te rog, ia loc…

TUDOR: Știţi, am trecut aseară pe aici, v-am căutat. Voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră… Din greşeală v-am luat pălăria… Vă rog să mă iertaţi… E a dumneavoastră… (o pune în cuier). O, ce de pălării aveţi? Să le purtaţi sănătos…

DIRECTORUL: Mersi!… Luaţi loc.

TUDOR: V-am făcut prea mult deranj… Am să vă rog să nu vă supăraţi, am o meteahnă din copilărie. Îmi place să mănânc nuci… Vă deranjează?… Serviţi?… Vi le dau sparte gata. (Sparge cu patentul niște nuci și le pune pe birou.)

DIRECTORUL: Mersi!…

INGINERUL ȘEF: Pe mine m-ar interesa mai mult patentul. Îmi permiteţi?

TUDOR: Nu e comestibil, dar dacă ţineţi… Poftim!

INGINERUL ȘEF: Mulţumesc! (îl studiază.) De unde îl aveţi?

TUDOR: De la depozitul 8. Secţia 18-a… N-aveam cu ce sparge nuci… între dinţi nu pot. Stau prost cu dantura… Sunt programat cu repararea ei pentru anul 1993… Atunci îmi vine rândul. Până atunci mă folosesc de acest patent. (în acest timp, Mitică și Lucica care sunt cocoţaţi pe bibliotecă îşi fac cu ochiul.)

LUCICA (Virând două degete în gură, fluieră apoi): Bebe! Nae! (deranjaţi de la șotron, se îndreaptă spre Lucica) Veniţi și voi aici; Har că e interesant…

BEBE: Ce e interesant!

MITICA: Lasă-i, măi fetiţo, să joace șotronul… De ce îi deranjezi?

NAE: Chestii mari ?

(Ceilalţi, neauzind și nevăzând nimic, nu se sinchisesc. Cei doi se urcă și ei pe unde găsesc. Mitică le dă și lor seminţe.).

INGINERUL ȘEF (studiază, în continuare, numărul de inventar al patentului, apasă pe butonul telcafonului): Depozitul 8, secţia 18-a…

VOCE TELCAFON: Secţia 18-a, să trăiţi!

INGINERUL ȘEF: Tu mi-ai comunicat lipsa unui cleşte-patent?

VOCE TELCAFON: Da, să trăiţi! Da nu mai e lipsă!

V-am spus… Avem proces-verbal… Era rupt… ambele braţe…

INGINERUL ȘEF: Citește-mi procesul-verbal!

VOCE TELCAFON: Un moment… (pauză) — „Proces-verbal nr; 188 din 16 crt. Noi, comisia de casare; întrunită azi, am constatat că cleștele-patent seria Ac 9 876 nr. de inventar 1546 are ambele braţe rupte și, ca atare, am ajuns la concluzia că trebuie casat. Drept care am încheiat prezentul proces-verbal în șase exemplare…” Și urmează semnăturile.

TUDOR: Eu mă serveam de el și, așa, casat cum e…Cum îl cheamă p-ăsta care vorbea 7…

INGINERUL ȘEF: E șeful depozitului de la secţia 18-a…

(Controlează, seria și nr. De inventar… Repetă în telcafon.) Bine, Panaitescule! Păstraţi procesul-verbal!

TUDOR: Panaitescu? Panaitescu și mai cum? Vă rog!

INGINERUL ȘEF: Virgil Panaitescu…

TUDOR: Mulţumesc!

DIRECTORUL: Cum te-ai angajat la noi?

TUDOR: Îmi permiteţi să dau un telefon?

DIRECTORUL (neștiind ce să zică): Da… Poftim…

TUDOR: Miliţia sectorului… Vă salut, tovarășe comandant… da, tot eu… Panaitescu îl cheamă… Panaitescu Virgil… Aveam un lapsus… Panaitescu… Vă

salut… (Pune receptorul jos. Mulţumește directorului.) Ce m-aţi întrebat?

DIRECTORUL: Cine te-a angajat pe dumneata?

TUDOR: Cum aţi spus?

DIRECTORUL: Cine te-a angajat pe dumneata la noi?

TUDOR: Eu v-am vorbit cu „dumneavoastră”!

DIRECTORUL: Mă rog, cine v-a angajat pe dumneavoastră la combinatul nostru?

TUDOR: Domnia-voastră! Personal!

DIRECTORUL: Nu-mi aduc aminte să fi semnat…

TUDOR: Le-aţi semnat!… V-am dat un telefon ca din partea cumnatului dumneavoastră de la minister… Dânsul m-a recomandat… Dar nu știe nimic… Să nu-i imputaţi… Caracterizarea mi-am făcut-o singur… „Transferul” însă prin bunăvoinţa excelentei dumneavoastră secretare a ajuns sub condeiul dumneavoastră… Am fost însă amabil cu dumneaei. I-am spus că vin din partea cumnatului dumneavoastră de la minister, i-am făcut un mic cadou și în mapa cu lucrări de semnat v-a introdus și transferul meu… Când i-am spus redactorului șef că am reușit să mă angajez, mi-a ridicat salariul cu o clasă…

DIRECTORUL: Și ai furat de câteva săptămâni de când ești la noi tot ce este pe inventarul ăsta? (arată inventarul).

TUDOR: Tovarășe director, vă rog foarte mult e vă măsuraţi cuvintele… Eu nu am furat nimic din întreprindere, din combinatul dumneavoastră.

DIRECTORUL: Inginere, tovarășe inginer șef, te rog foarte mult dă-mi o palmă, ciupește-mă… Nu știu ce se petrece aici…

TUDOR: Nu vă deranjaţi, tovarășe inginer șef. Explic eu totul. Încă de acum 6 luni, eu, personal, am scris un foileton în care arătam că la acest combinat se face risipă de materiale, că nu se ţine o evidenţă clară a pieselor, materialelor, sculelor. Nu s-a luat nicio măsură… De vreo câteva luni, nu știu prin ce împrejurări, aţi angajat pe post de șef de depozit pe un alt client al meu. Lică Prăpăd… După apariţia foiletonului, în legătură cu el, a fost dat afară și l-aţi angajat dumneavoastră.

DIRECTORUL: Ni s-a dat un telefon să-l angajăm.

TUDOR: Tocmai de aceea m-am angajat și eu „temporar”, însă nu am furat, vă spun încă o dată, nimic de la dumneavoastră.

DIRECTORUL: Dar au fost aduse 6 basculante încărcate cu lucruri de furat.

TUDOR: Eu am furat de la cei care au furat de la dumneavoastră. Le-am furat tot ce au furat din cornbinat… Nu am fost prins până acum pentru că hoţii n-au avut curaj să mă denunţe… Asta e situaţia. Vă salut și vă rog să mă iertaţi că v-am făcut „gură-cască” în foileton… Știu că acest combinat e fruntaș pe ramură, cu toate astea… Vă salut…

(îi face semn lui Mitică să se îndrepte spre ușă. Se întoarce. Se caută în buzunare, scoate o hârtie pe care i-o întinde directorului.) Staţi, am uitat ceva.

DIRECTORUL: Ce e cu asta?

TUDOR: E o factură…

DIRECTORUL: Și de ce mi-o daţi mie?

TUDOR: Să vă uitaţi la ea. E factura bicicletei mele… Ieri, când au fost și au încărcat lucrurile pe care le furasem și pe care vi le-a adus au încărcat în mașină și bicicleta mea…

INGINERUL ȘEF: Eu am adus-o aici… N-aţi oprit-o în birou!

DIRECTORUL: Ba da… A dumneavoastră era… (în telcafon) Tovarășă secretară, vă rog aduceţi bicicleta tovarășului… (Vine secretara cu bicicleta. O ia N. Tudor, dă să plece, îşi aduce aminte de ceva.)

TUDOR: Tovarășe director, vă rog foarte mult să-mi daţi un bon. Un bon de ieșire… De aseară, portarii sunt foarte vigilenţi… Au fost prelucraţi de… Vă salut: … (Iese.)

DIRECTORUL: Mersi!… Salut! (Inginerului șef) Al dracului foiletonistu' ăsta… Mi-a făcut cadou şi-o pălărie…

INGINERUL ȘEF: Ne-a dat o lecţie…

(Reintră N. Tudor cu bicicleta. Directorul și inginerul șef rămân surprinși când îl văd.).

DIRECTORUL: Aţi uitat ceva, tovarășe?

TUDOR: Da, tovarășe director… Regret că în „casa" dumneavoastră se poate întâmpla așa ceva…

DIRECTORUL: Ce? Ce s-a întâmplat?

TUDOR (îi întinde factura): Am cumpărat o bicicletă cu pompă cu tot. Bicicleta nu are pompă. A dispărut. Eu fără pompă nu o iau… Vă salut!

INGINERUL ȘEF: Să vină Crișana…

SECRETARA Vine Crișana… (O strigă pe hol. Crișana intră.)

DIRECTORUL: Unde-i pompa?

CRIȘANA: Poftim? Ce-aţi spus? Pompă? Care pompă?

DIRECTORUL: Pompa de la bicicletă…

CRIȘANA: De unde să știu eu? N-am umblat cu ea… dacă aș ști să umblu cu bicicleta…

DIRECTORUL: Unde e pompa?

CRIȘANA: Să dea dumnezeu să-mi sară ochii dacă știu eu ceva…

SECRETARA (intrând cu o pălărie de paie): V-am… e…

DIRECTORUL: Ce-i cu asta?

SECRETARA: Știţi… A adus-o șoferul dumneavoastră…Pandelache Cică a adus-o de la minister… De la cumnatul dumneavoastră, cică aţi uitat-o acolo…

DIRECTORUL: Ieși!

CRIȘANA: Da, nu mi-aţi spus dumneavoastră să trimit șoferul s-o ia de la minister?… Da de pompă nu știu nimic… Să fie ăla al dracului care știe ceva… Asta mi-e crucea…

DIRECTORUL: Crișana ! Pompa! Pompă să te: faci!

Cortina

ÎNGERUL PĂZITOR SE DEZLĂNŢUIE

Decorul de la începutul piesei. Până la ridicarea cortinei, însă, o muzică și mai îndrăcită. O muzică ce trebuie să-i Facă pe spectatori să danseze în scaunele lor. Apoi» după ridicarea cortinei, să-i liniștească, o altă melodie și mai sfâşietoare decât voia să fie cea de la începutul piesei.
În scenă, Lucica, Bebe, Nae și Gogu. Ultimul este îmbrăcat în straie îngerești dar vărgate. Și aripile îi sunt vărgate. Lucica, agitată ca întotdeauna. Ba cu ochii pe fereastră, ba participă la discuţii.

NAE: Iar staţi câţiva ani la răcoare, împreună cu Lică Prăpăd al tău… A fost procesul ieri, cât i-a dat?

GOGU: 12 ani. 12 ani ca mâine trec… Dar nu face 12. E șmecher și în pușcărie. Îl cunosc bine… Peste 2-3 ani îl vezi iar în „producţie”. Vin graţieri, se face că muncește, scapă și iar o ia de la început…

BEBE: Pe director, pe omul meu, pentru „gură-căschimea” de care a dat dovadă în conducerea combinatului, i-a dat un vot de blam și pentru că este un om capabil l-au mutat în minister să se reabiliteze. Răspunde de toate combinatele pe linie de producţie.

LUCICA: Nea Gogule, nu ţi-e frig la „răcoare” cu echipamentul ăsta? Cel puţin două ierni tot stai acolo… Nu prinzi igrasie?

GOGU: Am fost „sus”… M-a luat șeful în niște șuturi… I-am cerut aripi vătuite. Nimic. M-a făcut incapabil.

„Ţi-am dat un om să ai grijă de el și tu… Gata, uşcheală de-aici. Da, așa mi-a spus „uşcheală”.

BEBE: De ce nu l-ai reclamat la sindicatul nostru? Poate Sfântul Petru… că el e președinte…

GOGU: „Șeful” e „șef” și acolo. Ce Sfântu’ Petru… Sindicatul, la noi, în ceruri, e făcut de iordan. Să mai ia niște cotizaţii de la îngeri… încolo… Apropo, Lucica! Tu cum de nu ai fost în croazieră? Parcă stăpână-ta trebuia să plece într-o excursie…

LUCICA: S-a dus! S-a dus excursia și cât doream să văd și eu alte meleaguri! N-am mai văzut Grecia, Turcia, Italia de când sunt cu prăpădita asta de secretară…

BEBE: Mai e secretară?…

NAE: Aleluia! Nu mai e.

GOGU: Ce e?

LUCICA: Pontatoare la o secţie din combinat… Aici eu am fost proastă!… I-am spus lui Mitică chestia cu icoanele care voia să le treacă peste graniţă și să le schimbe pe haine de piele, ce, voi n-aţi citit? în afară de icoane a fost găsită la vamă și cu valută… Să zică bogdaproste că nu suntem la răcoare. Zic și eu… Cel mai rău, de la povestea aia cu ancheta de la combinat, a căzut Crișana: „I s-a desfăcut contractul de muncă!

BEBE: De ce?

LUCICA: A furat o pompă de bicicletă! Au dat-o afară.

NAE: Ai zis bicicletă? Cine a zis bicicletă? îmi daţi o bicicletă?

LUCICA: Taci, posedatule!… Ăsta până la urmă se va însura cu o bicicletă… Ştiţi, atunci când „patronul" lui Mitică a adus lucrurile furate la combinat…

BEBE: Știu, din greșeală i-a luat și bicicleta lui…

NAE: Bicicleta mea!

GOGU: A lui… înger pe bicicletă!… Taci că ești idiot.

NAE: Nu! Nu sunt!… Cunosc problema… Uite pompa! (Arată spre fosă. Coboară și aduce pompa.) Uite pompa! Uite pompa!… a căzut aici atunci când am căzut cu ea, când…

LUCICA: Săraca, biata Crișana! Să fie dată afară pentru o pompă!

NAE: Uite pompa, uite pompa!…

LUCICA: Trebuie să o ajutăm pe Crișana. O să…

GOGU: Dă-o dracului, n-are nici îngeriţă păzitoare! îşi merită soarta.

NAE: Sigur că da!

LUCICA: Sunteţi niște… Aţi găsit o femeie slabă de înger, ori mai bine zis… o femeie fără apărare și…

(în stradă se aud zgomote. Se descarcă niște lăzi. Pe o fereastră intră Mitică. De pe tocul ferestrei fluieră în degete și…)

MITICA: Toţi îngerii păzitori, adunarea! (îngerii stau pe locurile* lor.) N-auziţi! (Mitică mai fluieră o dată.)

Cu voi vorbesc! Am zis: adunarea! Haideţi repede, că avem ceva de cărat sus… Mișcă-te măi ăsta, cu aripi vărgate! Mișcă-te, Gogule! Bebe! Bebe dormi?… Și tu, biciclistule… Tu adună toţi îngerii de pe holuri la muncă patriotică… Avem de cărat sus niște…

LUCICA: Iar furaţi, iar aţi furat, Mitică?

MITICĂ: Gura!… Aduceţi lăzile alea sus! (către Lucica)

Îngeriţa mea, te rog să nu mai pui întrebări… Aha, te-am scăpat de la… Puteai să infuzi pușcăria, și tu și stăpână-ta pentru… Zboară și tu jos. Căraţi ce aveţi de cărat… Am zis! Hai…

(Pentru un moment, scena rămâne goală. Muzică îndrăcită apoi înălţătoare. Intră Tudor Niculae și Mitică, abia reușind să care după ei niște baloturi mari. Le împing în culise, apoi Tudor se oprește la bar - vine și Mitică. Tudor se răzgândește. Îngenunchează iar la tabloul lui Caragiale.)

TUDOR: Și ierţi, nea Iancule, greșelile noastre…

MITICĂ: Stăpâne, nu mai fi așa de slugarnic… faţă de…Lasă rugăciunile, n-avem timp de rugăciuni… (Se duce la bar, umple două pahare cu whisky, îi dă un pahar.) „Obosește-l", că meriţi… Și eu! (Dă paharul peste cap.)

TUDOR (îl bea și el, dar nu înainte de a-l saluta și pe nea Iancu): Și iartă, nea Iancule, greșelile noastre, cum i-ai iertat și pe ceilalţi care au furat de la tine, precum și eu, astăzi, fur de la alţii…

MITICĂ: Nu fi prea sincer cu… Hai să ne mai punem câte un pahar…

TUDOR: Mitică, dar avem de cărat un vagon de…

MITICA: Nicio grijă! Pune în pahar și stai blând acolo. De aci încolo răspund eu

de transport…

TUDOR: Pe cuvânt?!

MITICĂ: Nu mă cunoști… Mută sticla aia mai încoa' și hai să ne odihnim… Ne-o fi de ajuns cât am muncit, să mai muncească și alţii. (Îşi pun în pahare. Beau.

În acest timp, în cameră se cară niște lăzi uriașe. Sunt împinse ori aduse în spate de îngerii păzitori. Mitică le face semn celor care le aduc unde să le lase. Se umple scena cu lăzi.)

TUDOR: Scumpul meu Mitică, ești dat dracului!

MITICĂ: Stăpâne, fără!… De ce sunt dat dracului?

TUDOR: Cum ai făcut tu să vină „bagajele" astea sân guri aici?

MITICĂ: Cum, singure? Mă crezi prestidigitator?… N-au venit singure.

TUDOR: Eu am văzut că au venit singure!… Am lip suri!… Cine le-a adus?

MITICĂ: Puturoșii ăștia de îngeri păzitori. I-am pus la treabă.

LUCICA (Auzind replica): Mitică, nu ţi-e rușine? Por cule! (Iese.)

MITICĂ: Hai, hai, nu dormi în jug! La muncă, brută…

TUDOR: Ce-ai zis, Mitică?

MITICĂ: Nimic!

TUDOR: Cum nimic? Ai vorbit! Te-am auzit eu… Ce dracu'?… Mătrăgună n-am mâncat, ca să aud în gură ca cucul… Cu cine ai vorbit… Prezintă-mi-i și mie!

MITICĂ: Ai dreptate, ai auzit ceva, dar am vorbit cu colegii mei. Cu îngerii păzitori care în momentul de faţă i-am pus la treabă. Ei cară „bagajele" de jos.

Ei le-au cărat. (Gogu, Bebe, Nae și Lucica, aşezaţi pe lăzi, îşi șterg sudoarea de pe frunte cu batistele.)

Vreţi să-l cunoaşteţi pe stăpânul meu… Vă rog, eu, acceptaţi ca o simpatie.

ÎNGERII (în cor): Am vrea, dar nu se poate!

MITICĂ (Lui Tudor): Mai ai prafuri din alea?

TUDOR: Am acolo un sertar plin. Dacă ai nevoie și pentru în ceruri îţi dau.

MITICĂ: Ce să fac în ceruri cu prafuri d-astea? Să nu se mai cunoască om cu sfânt? Oho, ar fi prăpădul lui… Le dau numai la ăștia! Chiar vrei să-i cunoști?

TUDOR: Asta mi-e crucea că da! Dă-le!

MITICĂ: Pentru că aţi cărat lucrurile astea în timp record, permiteţi-mi să fiu atent cu voi… Din partea stăpânului meu, aveţi câte o linguriţă de prafuri…

GOGU: Prafuri ne dă? Eu credeam că…

BEBE: Eu nu iau prafuri decât cu recomandarea medicului…

NAE: Eu vreau bicicletă!

LUCICA: Ai una cu trei roate pe hol… (lui Mitică) îmi dai și mie? Dragul meu Mitică, trebuie să le iau? Musai?

MITICĂ: Musai. Mai ales tu! Stăpână-meu vrea să te cunoască neapărat. la trei linguriţe!

LUCICA: De ce trei? Ceilalţi au luat câte două! (Mai iau și ei câte una. Tudor sare de pe fotoliu ori de pe pat, unde era și încep prezentările.)

MITICĂ: Lucica, viitoarea mea soţie… Pardon, Sfânta Lucica. (Tudor se înclină.) Gogu! îngerul păzitor al lui…

TUDOR: De ce are aripile vărgate?

MITICĂ: Nu știi? E îngerul păzitor al lui Lică Prăpăd. Omul cu…

TUDOR: De ce l-ai adus la mine în casă? Nu ţi-e ruşine ? Știi cât…

MITICĂ: Lică Prăpăd stă pe același palier cu noi… Trebuie să… El e Nae… Dânsul e Bebe… (Tudor îi arată „Cheresteaua”.) (Toţi îngerii păzitori îngenunchează și cu palmele lipite a rugăciune, se uită în sus și bol borosesc ceva.)

TUDOR: Ce faceţi? Aţi înnebunit?

ÎNGERII (în cor): Ne rugăm pentru sănătatea ta!

TUDOR: Lăsaţi ! Astâmpăraţi-vă… N-avem timp de rugăciuni! Vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat și… Mitică, comandă-le pe loc repaus… (Tudor s-a dus la tabloul lui Caragiale și îngenuncheat se roagă încet.)

MITICĂ: Îngeri! Drepţi! Pe loc repaus!

ÎNGERII: Mitică, murim dacă nu ne spuneţi și nouă ce aveţi în „bagajele” astea! Te rugăm. Îl rugăm și pe Tudor al tău… Nu vrem să murim proști.

MITICĂ: Să-l deranjez de la rugăciune? Nu se cade! O să mi se impute că…

ÎNGERII: Te rugăm !

MITICA (Se duce la Tudor. Acesta, pentru moment nu-l bagă în seamă): Stăpâne, dumneata te rogi… îţi iartă păcatele? (arată spre Caragiale) Noi, îngerii păziton… Ei au mai multă influenţă sus… Te rog. Dă-mi dezlegare să le spun ce am furat. Ce este în lăzile alea!… îmi dai voie? E spre binele nostru… Dum neata te rogi să nu se mai fure din dramaturgie… Noi o să ne rugăm să nu se mai fure… (Tudor îi face un semn că este de acord.) Mersi! (către ceilalţi) iubiţii mei colegi cu aripi și draga mea Lucica… Staţi jos, vă rog! V-am rugat să staţi jos… Mersi!… După cum bine știţi, eu am fost înger păzitor pe acest pământ încă de pe vremea când viaţa pe pământ era…

ÎNGERII: Cunoaştem asta!…

MITICĂ: Am fost îngerul păzitor al unui…

ÎNGERII: Altceva…

MITICĂ: Am fost îngerul păzitor al lui Al…

ÎNGERII: Știm! Capone… Ce aveţi în lăzile și coletele astea? Te rugăm… Treci la cestiune.

MITICĂ: Mă rog… Aţi zis „treci la cestiune”? Sunteţi şi voi influenţaţi de nea Iancu… Fetelor, cu permisiunea șefului, vă voi spune ce conţin aceste colete… (se duce la Tudor care se roagă) Pot să le dau câte un „Aperitiv”?

TUDOR: Mitică, ce dracu’, sunteţi invitaţii mei… Desfundă două sticle și roagă-i să mă ierte. Sunt la rugăciune!

MITICĂ: Să-ţi fie primite rugile și de Uniunea Scriitori lor… (toarnă în pahare) Iubiţi îngeri… Prea iubitul meu patron, după ce a făcut o oarecare ordine la combinatul… S-a angajat în comerţ… Iertaţi-mă că vă voi vorbi în linii mari, ca la o conferinţă de presă, fără a vă da amănunte. Angajându-se în comerţul de stat acum o săptămână, a reușit să fure obiecte în valoare de…

ÎNGERII: Cât? Care e valoarea?

MITICĂ: Jdă mii de lei!

GOGU: Vei veni cu mine la… Vom fi colegi de data asta, Mitică.

MITICĂ: Mușcă-ţi limba! Eu și patronul meu…

ÎNGERII: Dar pe pământ' ăsta nu este dreptate?… Cum adică să fure Tudor al tău, obiecte ori ce-a furat de jdă mii de lei și să nu…

MITICA: Gura! Drepţi! (îngerii îngenunchează.) Nu e timp de rugăciuni! Drepţi!… Tu, Lucica?… De ce nu stai în poziţie de drepţi?… Că ne-i fi gravidă?… Drepţi!

LUCICA: Mitică… Te rog spune repede ce ai de spus și nu fi obraznic… Din cauza whiskyului nu am putut să…

MITICĂ: Dar ai luat prafuri, trebuie să poţi să stai în poziţie de drepţi. Ori nu mai vrei să stai printre cei drepţi… Eu, pardon, stăpânul meu și eu am furat din 16 depozite aceste lucruri…

ÎNGERII: Am citit „Informaţia" de azi și nu s-a anunţat niciun furt…

MITICA: Și nu veţi citi niciodată… Ceea ce-am furat ne nu se va reclama în vecii-vecilor amin!

ÎNGERII: De ce?

MITICA: Nu s-a furat din comerţul nostru nimic.

ÎNGERII: Dar „astea" ce sunt? Te rugăm să răspunzi!

MITICĂ: Perisabilitate!… Vedeţi voi, aici este… în lada asta sunt băuturi ca: coniac, lichioruri, băuturi străine, care au fost luate din depozite pentru a fi trimise la cabanele din Bucegi… La transportul lor s-a prevăzut un procent de perisabilitate… Gestionarilor din Bucegi li s-au dat sticlă cu sticlă… Perisabilitatea a rămas în „avantajul" celui care a transportat sticlele cu grijă… Aici sunt perisabilităţi de la comerţul cu sticlărie, aici aproape un vagon provenite din mezeluri, iar aici de la… Toate aceste „perisabilităţi", printr-o mare șmecherie a gestionarilor se transformau în bani pentru bar… pentru…

(Bătăi în ușă. Mitică se duce la vizor. În acest timp se uită și…)

MITICA (către Tudor): Ai încurcat-o, stăpâne!…

TUDOR: Cine e?

MITICĂ: Crișana!

TUDOR: Care Crișana? Aia de la combinat? Dă-i drumul! (Mitică deschide, Crișana intră uitându-se în toate părţile.).

CRIȘANA: Al dracului e foiletoniștii ăsta, i se deschid ușile automat… Și ăsta pleacă… Și-a făcut bagajul… Unde ești, tovarășe? Te rogi? Cui te rogi?… Pe ăsta parcă îl cunosc… Cine e?… Caragiale??? La ăsta te rogi? Ei brava, mi-ai plăcut. Mă bagi pe mine la „înghesuială" și dumneata. I-a ridică-te în picioare… Ajunge!

TUDOR: Mitică, mai umple un pahar…

CRIȘANA: Cu cine vorbești, domnule? Te rog să fii serios. Am venit la dumneata în problema…

MITICA: Whisky and soda?

CRIȘANA: Cine a zis așa? Cine a zis așa că leșin…

TUDOR (îi dă prafuri): înghite-le. Înghite-le cu apă…

CRIȘANA (După ce bea paharul cu apă): Dar dracii ăștia de unde au apărut… Spune-mi că mor…

MITICA: Fără! Uită-te bine! Nu suntem draci! îngeri!

CRIȘANA: Tot aia e… Tovarășe Tudor… Cu dumneata vorbesc. Cum au apărut? Cine sunt ăștia?

TUDOR: Hai să-ţi fac cunoștinţă… El este…

CRIȘANA: Te rog, nu?… Nu vreau să… Plec… Eu am venit să-ţi spun dumitale că m-ai nenorocit. M-au dat afară de la combinat… S-au furat atâtea acolo… Dum neata știi mai bine decât mine… Eu am fost ţapul ispășitor… Pe mine m-au dat afară… Dumneata n-ai vrut să iei bicicleta aia…

NAE: Bicicletă? Cine a zis bicicletă?

CRIȘANA: Sunt și îngeri nebuni?… Ce vrea ăla… Conducerea mă acuză că eu am furat pompa de la bicicletă și m-a dat afară… Auzi, dumneata, se fură în combinat de milioane și… Te rog să intervii la…

NAE: Uite pompa! Uite pompa Asta e pompa!

CRIȘANA: Nebun' ăsta nu e chiar nebun… Ce pompă are?

TUDOR (studiind pompa): E a mea… Roagă-i pe cei din conducere să mă scuze că i-am acuzat…

CRIȘANA: Dă-o-ncoa, mă duc la comisia de litigii cu ea… Te rog fii bun și dă-mi o adeverinţă că a fost la dumneata. La tribunal îi duc… Pa… Ţie cine îţi spală cămășile și… Eu pot să… Este…

TUDOR: Nu. Te rog… Mâine vin ai mei din concediu…

CRIȘANA: Tu, ăsta cu pompa, uite pompa, vino mai aproape (îl sărută pe obraz). Ce te ștergi, tâmpitule. Este… Tu m-ai salvat… (îl mai pupă o dată).

NAE (către îngeri): Uite „pupo", uite „pupo" (Arată locul de pe obraz unde a fost sărutat. Crișana iese.)

TUDOR (scotind din bar ultimele sticle, le aduce îngerilor păzitori, le pune în pahare şi-şi cere scuze): Mitică, ocupă-te tu de dumnealor. Te rog… (se duce la telefon, formează un număr). Miliţia economică? Vă mulţumesc pentru concursul ce mi l-aţi dat… Am fost angajat în comerţ… Vă rog să trimiteţi două autocamioane să ridice „perisabilităţile" pe care am reușit să le… Da, mâine apare foiletonul… Vă mulţumesc foarte mult… Fără concursul dumneavoastră… Desigur, era mai greu… îngerul meu păzitor… (lui Mitică). Mitică, miliţia se interesează ce mai faci?… (Mitică: „Și ăștia mă cunosc?")… Se însoară cu Lucica… Aștept autocamioanele să scap de., perisabilităţile" astea… Vă salut…

MITICA: Stăpâne, dumneata ești „blat" și cu miliţia? N-am știut! De ce nu te sprijini numai pe ajutorul meu? Să știi că…

TUDOR: Mitică, de ce te superi? în anumite probleme trebuie să… Trebuie să cer și ajutorul miliţiei… Alt fel… până la dumnezeu, te pupă mă-ta rece, cum zis tu odată… Crișana a plecat? Ia fugi după ea. Stai ! Las-o… întreabă-i tu pe oamenii ăștia… dacă ești neîncrezător, întreabă ce vrei tu… Eu… (se duce la biroul lui de scris).

MITICĂ (publicului): Găsiţi pantofii pe care îi doriţi, fără a mișca din urechi celui care este plătit să vă servească? Dacă aveţi nevoie de o adeverinţă ori autorizaţie de undeva, v-o dă fără… Găsiţi bilete la un spectacol, pe care doriţi să-l vedeţi fără

a mai cumpăra și alte bilete? Nu vă vine să urlaţi de ciudă în momentul când aflaţi că oameni cu aceeași situaţie cu a dumneavoastră îşi fac vilă (la munte ori la mare), îşi cumpără mașină și… Nu vă vine nu știu cum, atunci când faceţi coadă la ouă… și apoi aflaţi, dintr-un foileton, că dintr-o neglijenţă a lui ori mai bine-zis a gestionarului se aruncă la gunoi milioane de ouă! Dar când staţi în spaţiul dumneavoastră loca tiv foarte aglomerat. Vi s-a dat repartiţie pentru o, garsonieră mai încăpătoare și… Și o ia înaintea dumneavoastră unul care era programat prin ’78… Dar…

TUDOR: Mitică, ajunge… îngerii ăștia stau cu dinaintea goală. Mai toarnă în pahare… Se plictisesc.

MITICA (Se toarnă în pahare): Dar dumneata ce faci? Ce scrii acolo? Foileton?

TUDOR: Nu. Cel cu „perisabilităţile” l-am scris. Citiţi-l mâine!… Scriu cererea de transfer… Mâine mă angajez la „Spaţiul locativ”. Hai să tragem cortina, te rog.

Cortina

Cuprins

Pentru început, un horoscop 2
Caut cameră mobilată… 11
Pâinea cea de toate zilele a escrocului… 16
„Trecea fanfara militară” în frunte cu… Iulius Cezar 23
Se-nchide galaxia — „pentru inventar”… 26
Misterioasa dispariţie a omului care „știa să pună problema”
„Căţelușul şchiop” a avut ghinion 29
Vă interesează o căsătorie fulger, un șarpe boa nefolosit sau un post de… baterist?… 32
„Stop cadru! Se filmează la Ploiești”…34
Căsătorie pe bază de chec 36
Minunile Sfântului Haret, făcătorul de bancnote 38
Poliglotul nu știa „pitești eneşte” 40
Doamna Petra vrea să ne facă fericiţi 42
Mă fac șef de tabără la mare 45
Eu l-am furat pe Remus 48
Clopotul de la cooperativa de clopoţei 50
Nune mare și masă frumoasă 52
Usturoiul lui tătic u’ 55
Ce fel de prafuri luaţi, tovarășe Dolea?…57
Niște fiinţe de pe altă lume au luat probe de pământ de la Sinaia 60
Istoria romanţată a zilei de 1 aprilie 62
A căzut un om din Lună!…67
Întâlnire amicală la iarbă verde 69

În definitiv, de ce mor caii și nu birocraţii? 73
Cum a câştigat tata un azil la loz în plic. 75
Veniţi la Revelion, sunteţi invitaţii mei 77
Mi-am luat plastilină și-am plecat… 80
Când marţienii vor gusta din vinul de Leţcani!… 82
Pe litoral Marea Neagră (ca și deservirea) e albastră 84
Cui plătesc curcanul? 87
Am fost o oră mai înţelept decât Solomon. 89
În oile Domnului nu da gălbează… 91
Nu plec până nu vă faceţi băieţi buni… 93
Câte se pot întâmpla de ia un singur măr… 94
E foarte cald! Cum ne răcorim?… 96
De ce n-am putut fi internat la Spitalul Central? 103
Cum am ridicat un biochaus cu 147 de Etaje! 105
Un câine din Giurgiu latră franţuzește… 107
Ce cauţi tu în… „Văcărești”? 110
A venit primăvara! E cineva împotrivă?…111
De ce nu dau C.A.P.-urile și lecţii de vioară? 116
Să nu furaţi, în viaţa voastră, elefanţi!… 118
Prânzul cel de taină… 120
Să nu ne furăm pălăriile!… 122
Voi fi ministru al risipei planificate 124
Aveţi o ţigară antiastmatică?. 126
Un viţel vrea să fumeze Kent. 129
Cum te poţi îmbogăţi peste noapte. 131
Antricotul fermecat… 133
În apartamentul 22 se înregistrează muzică.135
Cinci sute de lei „Sfântul” pe alese! … 138
Vesela școală din Prundul Bârgăului!… 140
De ce merg în mâini unii din Buzău 142
Magie pe un șantier din Brazi 145
Un foc din punct de vedere contabil 148
Cumplită-i viaţa de șobolan! 149
Și uite că nu s-a găsit fundamentul bazei 152
Un autoturism era mai bej! 154
M-am întors și din acest concediu 155
Revelion pe bază de… chestionar 158
Daţi-mi o robă, vreau să apăr un delapidator! 162
Eu și îngerul meu păzitor — Mitică
(foileton dramatic, în mai multe părţi inegale) 164

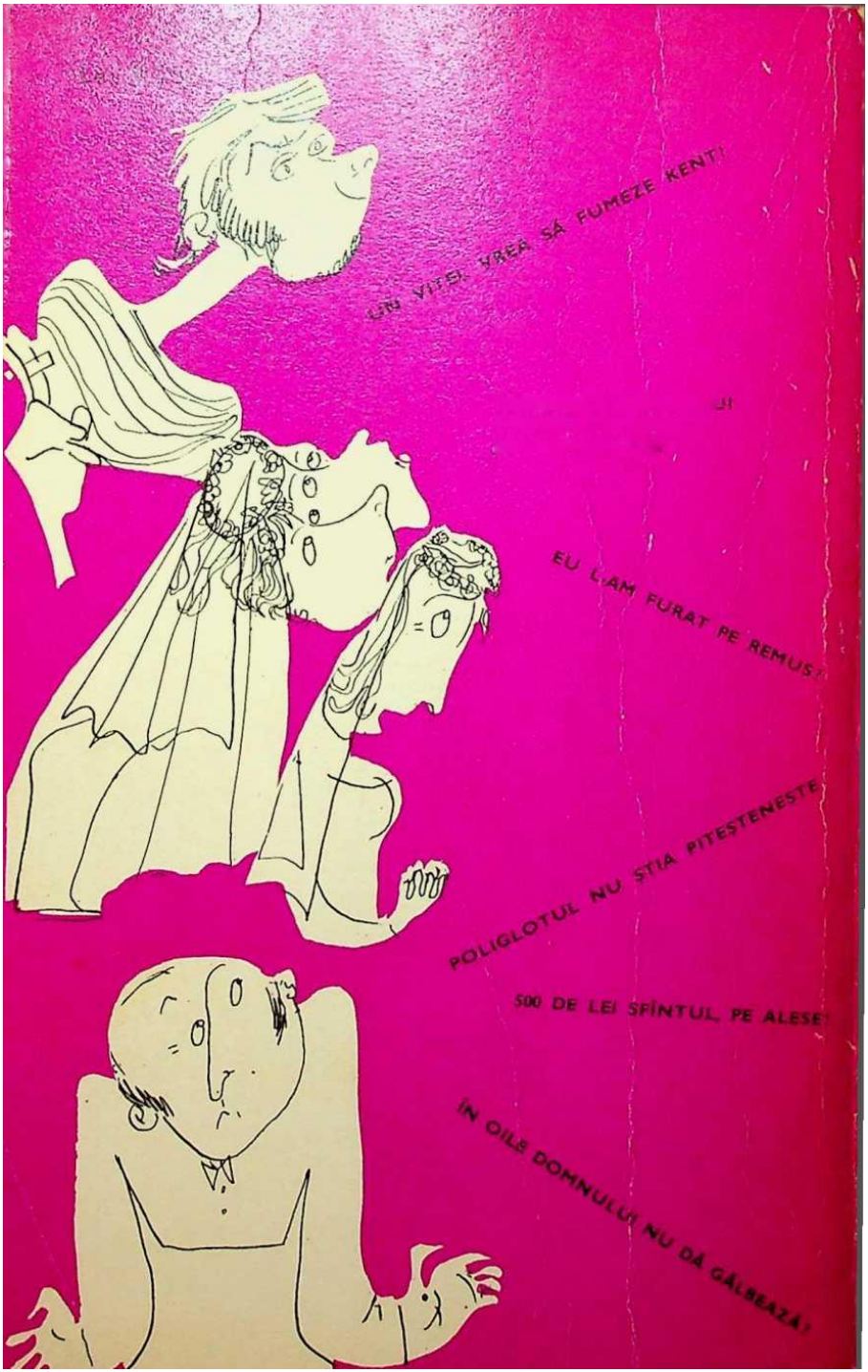
UN VITEL VREA SĂ FUMEZE KENT!
ȘI
EU L-AM FURAT PE REMUS!
POLIGLOTUL NU ȘTIA PITEȘTENEȘTE
500 DE LEI SFÎNTUL, PE ALESE!
ÎN OILE DOMNULUI NU DĂ GĂLBEAZĂ!